#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

DEAN KOONTZ

FRANKENSTEIN

BOOK FIVE

THE FINAL VOLUME

the dead town

A NOVEL

Dean R. Koontz – A halott város

A Frankenstein sorozat befejező része

Fordította: angel (a harmadik fejezet feléig az eredeti fordítás olvasható)

Első fejezet

Rémülten, elkerekedett szemmel ült a nappalijában, a kedvenc karosszékében. A háta egyenes volt és merev, mindkét kezét az ölében nyugtatta, mindkét tenyerét felfelé fordította. A jobb keze enyhén remegni kezdett. A szája kissé kinyílt, az alsó ajka meg-megrándult.

Warren Snyder bal halántékán egy ezüst gyöngy csillogott. Gömbölyű volt és sima, nagyjából olyan, mint egy dekorációs rajzszöge feje, vagy mint egy fülbevaló, amit tévedésből rossz helyre tettek.

A gyöngy valójában bonyolult szerkezet volt, a belsejében elektronikus alkatrészeket, nano áramköröket helyeztek el. Olyan volt mint egy szög feje, legalábbis az a része, amelyik látszódott belőle. Mert nem az egész tárgy látszott, ugyanis a gyöngyhöz kapcsolódó tű bemélyedt a célszemély agyába, jelen esetben Warren Snyder agyvelejébe. Ezt a tűt egy különleges pisztollyal lőtték bele a koponyájába. Miután célba ért, azonnal lejátszódott a bőr, csont és hús vegyi kauterizálása, így nem következett be vérzés.

Warren hallgatott. Arra kapott parancsot, hogy maradjon csendben, és már régen elvesztette az ellentmondáshoz, a tiltakozáshoz szükséges erőt és képességet. Attól eltekintve, hogy időnként megrándultak az ujjai, hogy görcsös remegés futott végig a testén, nem mozdult meg. Már régóta egyetlen tudatos vagy szándékos mozdulatot sem tett, a széken ülve sem váltott testtartást vagy pózt, mert azt mondták neki, maradjon nyugton, meg se moccanjon.

A tekintete ide-oda járt két pont között, pontosabban a két felesége között.

Judy Snyder, akinek ezüstös gyöngy volt a bal halántékán, a betépett drogosokra jellemző üveges tekintettel meredt maga elé. A díványon ült, egymáshoz szorította a térdét, két kezét elegánsan az ölében tartotta. Ő nem reszketett, nem remegett úgy, ahogy a férje. A jelek szerint nem félt –talán azért, mert a tű kárt tett az agyában. Természetesen ez a sérülés nem volt szándékos, de sajnos mindig, mindenbe becsúszhatott némi hiba.

A másik Judy a nappali ablakánál állt, az utca felé fordulva, és hol a havas éjszakát szemlélgette, hol pedig a két fogolyra vetett egy-egy pillantást. megvetette őket; tisztában volt vele, hogy az ilyenek a világ meg-és elrontói, a föld tönkretevői. Ők, a fajtájuk az a szemét, amit fel kell takarítani és meg kell semmisíteni. Tudta, ezt a kettőt hamarosan elhajtják (menni fognak, olyan engedelmesek lesznek, akár a kezes bárányok), elviszik őket valahová, ahol azután megkezdődik a feldolgozásuk.

És egy nap – ebben egészen biztos volt -, amikor az utolsó emberi lényt is sikerült megsemmisíteni, a világ édenkertté változik, olyan hely lesz, amilyen hajdanán volt. Ennél tökéletesebb már nem is lehet majd.

Ez a Judy nem a szófán ülő Judy klónja volt. Ez a Judy nem szimplán egy olyan húsmasina volt, amilyenek az emberek. Ezt a Judy-t kifejezetten úgy tervezték meg és hozták létre, hogy az eredeti Judy helyére léphessen. A hasonlóság azonban csak felszínes volt. Például igencsak meglepődtek volna a régi Judy orvosai ha megvizsgálják az új Judy testét. Az új Judy-t még csupán néhány hónapja teremtették. Megkapta a számára szükséges információkat – vagyis lezajlott a programozása -, majd világra jött. Felnőttként kezdte meg életét a Kaptárban, ebben a föld alá rejtett komplexumban. Nem volt más krédója, csakis a programja, nem képzelte azt magáról, hogy szabad akarattal rendelkezik, és nem tartozik engedelmességgel senkinek, csakis a teremtőjének, Victor Lebennek, - annak a Victor Lebennek, akinek valódi neve Frankenstein volt. Azzal is tisztában volt, hogy csupán egyszer él, hiába is képzeli azt, hogy halála után lesz valami, mert nem lesz. Neki itt és most kell élnie, az élete értelme pedig az volt, hogy végrehajtsa a kapott feladatot.

A kissé széthúzott függönyök között egy magas férfit látott keresztülvágni a havas utcán. Kezét a kabátja zsebébe dugta, arcát úgy fordította az ég felé, mintha örömet okozna neki ez az időjárás. Az elülső járdán végighaladva közelítette meg a házat. Közben apró hófelhőket rúgott játékosan a levegőbe. Judy nem látta az arcát, de gyanította, hogy ez nem lehet más, mint Andrew Snyder, a házaspár tizenkilenc éves fia. Nagyjából most kell hazaérnie a munkából.

Az új Judy hagyta, hogy a függönyök visszahulljanak a helyükre. Átvágott a nappalin, kiment a folyosóra. Amikor meghallotta Andy lépteit a verandán, kinyitotta az ajtót.

- Andy! – mondta. – Már aggódtam.

Andrew lehúzta a csizmáját – a verandán akarta hagyni- , és közben mosolyogva rázta a fejét.

- Túl sokat aggódsz, anya. Nem késtem el.

- Nem, tényleg nem, de a városban iszonyatos dolgok történnek ma este.

- Miféle iszonyatos dolgok?

Ahogy Andrew belépett az előszobába, ahogy tett egy-két lépést zoknis lábával, a replikáns Judy becsukta az ajtót, majd gyorsan a fiú felé fordult, és nekilátott, hogy kigombolja a kabátját. Hogy még tökéletesebb legyen az anyai törődés imitációja, így szólt:

- Jaj, kész csoda hogy nem fagytál halálra ebben az időben!

A fiú levette a nyakából a sálat és ismét megkérdezte:

- Miféle iszonyatos dolgok? - Zavartan és kissé bosszúsan ráncolta a homlokát, úgy viselkedett, mintha furcsállná, hogy az anyja, rá nem jellemző módon a kabátját gombolgatja.

A nő, miközben kigombolta a kabátot, arrébb vezette a fiút, hogy még a szeme sarkából se láthassa a dolgozószoba ajtaját.

- Ez a sok gyilkosság! – mondta. –Iszonyatos!

Az addig közömbös és bosszús Andrew Riadtan nézett a nőre.

- Gyilkosságok? Miféle gyilkosságok?

Miközben beszélt, a replikánsa nesztelenül kisurrant a dolgozószobából, egyenesen odament hozzá, felemelte a pisztolyt, amelynek csövében már ott volt a különleges lövedék –az agyszonda-. hozzászorította a valódi Andrew halántékához és meghúzta a ravaszt.

A fiatalember arcát csupán egyetlen pillanatra torzította el a fájdalom. A szeme elborzadva elkerekedett, és még azután is előre meredt, hogy az arcizmai ellazultak, a vonásai pedig olyan fásulttá, kifürkészhetetlenné váltak, mint a kómás betegeké.

- Gyere velem! – mondta a replikáns Andrew, és bevezette az eredetit a nappaliba. –Ülj a díványra!

Andrew Snyder, akinek ekkor már ott volt a halántékában a higanycsöppként ezüstlő apró tárgy, ellenkezés nélkül teljesítette a parancsot.

Ha a replikáns Andrew esetleg – mondjuk pusztán azért, mert olyan kedve van – úgy dönt, hogy leül a valódi elé, a homlokához tartja a pisztolyt és ismét meghúzza a ravaszt, a fegyver nem lőtte volna i a célpontra a második agyszondát. A második lövés egy telemetrikus parancs lett volna, amely beindítja a valódi Andrew agyába lőtt szerkezetet, és a replikáns Andrew inorganikus agyába beültetett egységek közötti kommunikációt. Ilyen módon másfél óra vagy esetleg még rövidebb idő alatt a valódi fiatalember minden emléke, tudása, az agya tudatos, vagy tudatalatti részén eltárolt információk teljes halmaza áttöltődött volna a helyét elfoglaló mű-Andrew agyába.

Ennek a replikánsnak azonban nem volt szüksége arra, hogy rendelkezzen a valódi Andrew Snyder agyában meglévő információkkal; az ő esetében éppen elegendő volt az, hogy külsőre teljesen megegyezett vele. felesleges lett volna végrehajtani az áttöltést, hiszen két napon belül Rainbow Falls eredeti lakói közül már mindenki halott lesz – legalábbis a tervek szerint -, sőt már befejeződik a holttestek feldolgozása is. Így a városban nem lesz senki, aki ismerhette az eredeti Andrew-t, senki, aki előtt a laboratóriumban megteremtett másolat Andrew-nak színjátékot kellett volna játszania.

A replikáns Andrew esetében az információk áttöltésére szánt másfél óra idő- és energiapocsékolás lett volna, márpedig a hozzá hasonlók a pazarlás minden formájától irtóznak.

Takarékosság, hatékonyság, összpontosítás – számukra ezek voltak a legfontosabbak. Ha a három közül ki kellett emelniük valamelyiket, akkor a hatékonyságot tették az első helyre. A hatékonyság hiányára, a szétszórtságra és a pazarlásra úgy tekintettek, mint a valódi emberek a főbenjáró bűnökre.

A Közösség (a Bolyban világra jött lények így nevezték el saját, új civilizációjukat) hamarosan birtokba veszi a titkos bázist, amelyből kiindulva, fokozatosan és állhatatosan meghódítják a kontinenst, azután pedig az egész világot. A Közösség első tagjai, az első replikánsok voltak a folyamat pionírjai, ők voltak az emberek történelmének megszüntetését célzó művelet élharcosai; ők voltak azok, akik megszabadítják a világegyetemet a szétszórt, pazarló, nem hatékony emberektől, akik saját vágyaikkal, ötletszerű megoldásaikkal, kiszámíthatatlanságukkal megfertőzték a földet. Ezek az első replikánsok voltak azok, akik végrehajtották a gondosan megtervezett folyamat első fázisát, akik mindvégig precíz időbeosztás szerint cselekedtek; ők voltak azok, akik elindították azt a tisztulási folyamatot, amelynek a végén létrejöhet az abszolút tökéletesség.

Andrew Snyder, a Közösség tagja már korábban magára vette azokat a ruhadarabokat, amelyek a legcélszerűbbnek tűntek a hideg éjszakában végrehajtandó feladatokhoz. Miután egy-két percig mozdulatlanul ült a valódi Andrew Snyder előtt, hirtelen felállt, és csatlakozott Warren Snyderhez (nem az eredetihez, a Közösséghez tartozó Warren Snyderhez), aki a garázsban álló Ford Explorernél várta. A valódi Warren, aki egy ideje bénultan ült a nappaliban, az egyik karosszékben, a város egyetlen rádióállomásának, a KBOW-nak volt a programigazgatója.

Az erőszakos módszerekkel végrehajtott forradalmakban azoknak, akik meg akarják buktatni az addig működő rendszert, akik át kívánják venni a hatalmat, meg kell szerezniük a kommunikációs eszközök fölötti ellenőrzést, mert csakis így vehetik elejét annak, hogy az ellenség kialakíthassa saját szerkezetét, hogy létrejöhessen parancsnoki struktúrája, és hogy megszerveződjön az ellenállás. A Közösségnek mindenkit kontrollálnia kellett, aki a KBOW rádióban az éjszakai műszakban dolgozott; ezeket a személyeket haladéktalanul át kellett szállítani valamelyik olyan központba, ahol már javában folyt Rainbow Falls lakóinak feldolgozása.

A replikáns Judy a házban maradt az eredeti Judyval, az eredeti Warrennel és az eredeti Snyderrel, akik békésen üldögéltek a nappaliban. A replikáns Judynak egyelőre az volt a feladata, hogy megvárja a begyűjtő egységet, azt a teherautót, amely majd elszállítja a három agyszondás eredeti példányt megsemmisítésük helyszínére.

A Snyder család tagjai akkor sem válhattak volna elfogadható társasággá, ha esetleg képesek uralkodni magukon, ha képesek az önálló cselekvésre. A Közösség felfogása szerint az emberek alantasabbak voltak az állatoknál, a világon élő legmegátalkodottabb, legkártékonyabb fajt alkották. Valójában semmire sem voltak jók, ezért nem érdemelték ki az élőlények között betöltött kivételes státusukat. Azt terjesztették magukról, hogy lélekkel születtek és hogy a létezésüknek valamiféle kozmikus végzet betöltése volt a célja és értelme, ám valójában olyanok voltak ők a természet keblén, akár a rákos sejtek

Az emberek, bárminek is hazudták és mutatták magukat, csupán hústömbök voltak. Csak hús, vér, csont, semmi egyéb. És őrültek voltak. Eszelősek. Egy ember: egy halom eszelős hús. Judy, a Közösség tagja gyűlölte az embereket. valamennyit, egytől egyig. Gyűlölte az életmódjukat, a tudatlanságukat, a gőgjüket, a tökéletlenségüket; mindent gyűlölt ami velük kapcsolatos.

AA nappali szőnyege is jól példázta, milyen szánalmasak, milyen nevetségesek, és hogy tényleg nem jók semmire. Judy csak a két karosszék, a kávézóasztal és a dívány által határolt részen hat szennyeződést számolt össze. Hatot! Nem egyszerű szöszök voltak, még macskaszőr is volt közöttük! A macska már régen kimenekült a konyhaajtóba vágott kis csapóajtón keresztül, de a szőrét itt hagyta, minden tele volt vele a házban.

A rend, a tisztaság a legfontosabb princípiumok közé tartozott. Semmivel sem volt kevésbé fontos, mint a hatékonyság és az összpontosítás. Valójában a hatékonyság nem is jöhetett létre ott, ahol rendetlenség uralkodott. Először rendet kellett teremteni, a tökéletes hatékonyság csak ezt követően alakulhatott ki. Ezt az igazságot mélyen beleprogramozták Judy tudatába.

Tétlenül várni a szállítókat hogy elvigyék végre az eredeti Snyder család tagjait? Ez nem volt azonos a rendelkezésére álló idő leghatékonyabb kihasználásával. Judy fel s alá járkált a mocskos szőnyegen, időnként meg-megállva, hogy a nevetséges hányavetiséggel felakasztott függönyöket félrehúzva kilessen az utcára, nem jött-e meg a teherautó. Teljes mértékig tudatában volt annak, hogy számtalan fronton kell haladást elérni, hogy a Közösség tagjainak egy egész világot kell meghódítaniuk és megváltoztatniuk. Azt is tudta, hogy azzal, amit éppen tesz, kis mértékben bár, de hozzájárul a Közösség heroikus erőfeszítéseinek sikeréhez, de úgy érezte, ki kell használnia az időt.

Amikor elővette a porszívót, már sokkal jobban érezte magát. felporszívózta a hat (hat!) szennyeződést, azután az egész szőnyeget. Addig tologatta a porszívó csövét, amíg az összes szenny, az összes szösz és cérna és macskaszőr eltűnt. Amikor végzett, amikor már azt hitte minden tökéletes, a kávézóasztal alatt meglátott valamit, ami nem lehetett más, mint mogyoróhéj. Az eredeti Snyder család valamelyik tagja rendetlen volt; ez a héj valahogy ottmaradt a szőnyegen.

A replikáns Judy elszántan felemelte a kávézóasztalt, elvitte a dívány közeléből, amelyen két foglya várakozott. Lehajolt, alaposabban szemügyre vette a szőnyeget. nem is hiába! A mogyoróhéjak mellett egy döglött legyet is talált. Megvizsgálta a tetemet. Kicsi volt és száraz, már rég kiszikkadt, vagyis napok óta ott lehetett az asztal alatt. És eddig senki nem vette észre!

Mogyoróhéj, döglött légy…És még mindig nem volt vége! Macskaszőr. legalább három szál. meg egy beazonosíthatatlan eredetű morzsa.

- Lábakat felemelni! Lábakat felemelni! – parancsolt rá Andrew-ra és az anyjára.

A foglyok közömbös arccal, automata módjára azonnal teljesítették a parancsot, magasra emelték a lábukat. Judy ekkor ismét megragadta a porszívót, és a Közösség tagjaira

jellemző elszántsággal nekilátott a szőnyeg még alaposabb kitisztításának. Amikor látta hogy a karosszékben ülő Warner is felemelte a lábát, a körülötte lévő részt is kiporszívózta.

Eszébe jutott, hogy a dívány mögött is rengeteg por meg szenny lehet, aztán arra gondolt, hogy a szőnyeg alatt egészen biztos sok mocsok gyűlt össze. Szörnyű ez a rendetlenség! Így is csak az emberek tudnak élni!

Az ablakhoz sietett, kissé széthúzta a függönyöket. Megállapította, hogy egyik függönyt sem vasalták ki rendesen. Tessék, nem is egyformák a redők! Balra fordult, azután jobbra, mindkét irányban végignézett a szeles utcán. Egy rendőrségi járőrkocsi haladt el a ház előtt. Judy tisztában volt vele, hogy a városi rendőrség valamennyi tagját felváltották a Közösség tagjai, ezért nem ijedt meg.

Egyre fokozódott benne a feszültség. Már alig várta, hogy a teherautó elszállítsa Snyderéket. Elfordult az ablaktól, végigtekintett a szobán, és megállapította, hogy kész katasztrófa az egész. Itt még rengeteget kell takarítani ahhoz, hogy elfogadhatónak lehessen nevezni a környezetet.

Második fejezet

Hópelyhek nesztelen légiója masírozott keresztül puhán az éjszakában, támadást indítva a montanai Rainbow Falls ellen, apránként és lassan, de biztosan meghódítva a fekete utcákat. A vihar megváltoztatta, fakóvá varázsolta a vöröstéglás épületeket és a közöttük, körülöttük toronyló örökzöldeket, amelyek így olyanná váltak, mintha egy valódi csata füstjének fellegei lennének. Már biztos volt, hogy az utcák, a táj hamarosan kísértetiesen komorrá válik, a környezet olyan lesz majd, mintha egy halott jövő apokaliptikus vízióinak részét képezné.

Deucalion a hidegről tudomást sem véve keresztülszáguldott a lassanként behavazódó városon – olyan módon mozgott, ahogy a világon egyedül csak ő tudott. Az iszonyatos villám, amely annak idején, több mint kétszáz éve, Victor eredeti laboratóriumában a nemlétből átrántotta őt az életbe, számos ajándékot adott neki – ezek közé tartozott például a valóság kvantumszerkezetének megértése, a dolgok és jelenségek által alkotott szövétnek ismerete is.

Tudta, hogy a világegyetem mérhetetlenül tágas, ugyanakkor furcsán szűk hely; tudta, hogy a távolság egyszerre tény és illúzió, hogy az univerzumban valójában minden egyes pont minden más pont közvetlen szomszédságában létezik. Egy tibeti monostor Rainbow Fallsból nézve elvileg a világ túlsó felén volt, ám bizonyos értelemben csupán egyetlen lépésnyi távolságra álltak egymástól; persze csak annak, aki tudta ezt, és azzal is tisztában volt, hogyan kell megtenni ezt a bizonyos lépést.

Deucalion tudta: ő ismerte a helyváltoztatásnak ezt a módját, így egyetlen pillanat alatt eljutott a Jim James péküzlete mögötti sikátorból a Rainbow Theather tetejére. Ez a tizenötezer lakosú város határozottan vadnyugati hangulatú hely volt, az épület többsége a

tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején épült, lapos tetejüket olyan mellvéd vette körül, amilyenek mögül a régi mozifilmekben a rossz fiúk és a seriffek szokták lődözni egymást.

A városban egyetlen épület sem volt négy emeletnél magasabb, a Rainbow Theather a legmagasabbak közé tartozott. A tetejéről Deucalion a hóesés ellenére is ellátott a Cody Street keleti és nyugati végéig. Az üzletek többsége a vihar miatt korábban bezárt, de az éttermek és bárok ablaka továbbra is világos maradt. A járda mellett csupán néhány autó parkolt; a forgalom jóval csendesebbé vált, mint amilyen egy órával korábban volt. A Cody Streeten csupán négy jármű mozgott, az egyik egy éjfél-kék-fehér teherautó volt. A város más részein ugyanilyen színű, ugyanilyen típusú szállítójárművek jártak. Deucalion korábban már kiderítette, milyen feladatot végeznek a kocsik és a rajta ülő, kemény tekintetű zord arcú férfiak: ők gyűjtötték be Rainbow Falls elkábított polgárait, akiknek a helyét replikánsok foglalták el: ők szállították el az áldozatokat azokba a létesítményekbe, amelyekben meg akarták semmisíteni őket.

Az áldozatok mindegyikének helyére olyan replikáns került, amit Victor telephelyén állítottak elő. Ez a telephely valahol a helybeliek által Világvége országútnak nevezett 311-es számú út mentén volt. Ez az útszakasz valójában egy huszonnégy mérföld hosszúságú, kétsávos bekötőút volt, amelyet gyakorlatilag senki sem használt. Még a hidegháború idején építették meg, a jelek szerint eredetileg arra szolgált, hogy összekösse a főbb útvonalakkal azokat a silókat, amelyekből annak idején az ellenséges országok területére akartak nukleáris töltetű rakétákat lőni. A Szovjetúnió bukását követően ezeket a silókat leszerelték, eltávolították belőlük az atomfegyvereket.

Némelyiket örökre bezárták, de olyan is akadt, amelyiket eladták bizonyos magáncégeknek – általában olyan vállalkozásoknak, amelyeknek száraz, kiváló védelmi vonalakkal rendelkező, jól őrizhető raktárakra volt szükségük.

A helybeliek közül sokan úgy vélték, hogy a Világvége országút mentén nem csak silókat építettek ki, egyéb föld alatti létesítmények is vannak arrafelé, például olyan bunkerek, amelyek- az eredeti tervek szerint – egy esetleges nukleáris konfliktus során megfelelő óvóhelyként működhettek volna bizonyos, előre kiválasztott, valamilyen szempontból fontosnak tartott személyek számára.

Deucalion már tisztában volt azzal, hogy Victor a titkos telephelyéről kiindulva milyen lépéseket tett a város elfoglalása érdekében. Először a leglogikusabb akciót hajtotta végre: replikánsokkal váltotta fel a település rendőrségének, valamint Rainbow Falls vezetőségének tagjait, majd a legfontosabb intézmények munkatársait. Ezt követően fentről, a szervezeti és hivatali struktúra tetejéről kiindulva, fokozatosan eljutott az alsóbb szintekre. Deucalion a saját szemével látta, hogy a replikánsok felterelik az egyik kék-fehér teherautóra a telefontársaság fogságba ejtett alkalmazottait, akiket aztán az egyik raktárházba szállítottak el.

A Cody Streeten haladó teherautó a Russel Streethez érve északnak fordult. Deucalion lelépett a Rainbow Theater tetejéről, és a következő pillanatban megjelent a jármű

vezetőfülkéjének jobb oldalánál. A rozsdás fémlépcsőn állva benézett a sofőr mellett ülő replikánsra. A férfi meglepetten bámult ki rá. Deucalion az egyik kezével megkapaszkodott egy rúdban, a másikkal pedig feltépte az ajtót. Benyúlt a nyíláson, elkapta a kocsikísérő nyakát, könnyedén összeroppantotta a gégéjét, majd gyors mozdulattal könnyedén, mintha a termetes fickó csak egy műanyagból készült próbabábu lenne, kirántotta a fülkéből.

A magatehetetlen test a hólepte úttestre zuhant.

- Mindig be kell kapcsolni a biztonsági övet – mormolta Deucalion.

Valamikor korábban, az este során megtudta, hogy Victor teremtményeinek ez az új generációja közel sem olyan szívós, olyan erős, mint annak az Új Fajnak az egyedei voltak, amelyeket az eszelős vadállat New Orleansban állított elő. Azokat még egy Urban Sniperrel is nehezen lehetett megölni, ezek a montanai replikánsok azonban szerencsére éppen olyan sérülékenynek bizonyultak, mint a valódi emberek, így könnyű prédát jelentettek a náluk jóval erősebb Deucalion számára.

Az ajtó becsukódott, Deucalion oldalához csapódott.

Az óriás ezt szinte észre sem vette- ha valaki, akkor ő aztán tényleg bírta a fájdalmat. A könyökével ellökte magától az ajtót, majd belendült a fülke jobb oldali ülésére. Visszanyúlt, behúzta az ajtót.

A kocsikísérő semlegesítése csupán néhány másodpercet vett igénybe. A zavarodott, elképedt sofőr, aki természetesen látta, hogy a társát kirántják mellőle, még bele sem tudott állni rendesen a fékbe, amikor Deucalion átnyúlt és a slusszkulcsot elfordítva leállította a motort. A sofőr arcán nem látszott rémület (a jelek szerint ezek az új replikánsok sem ismerik a félelmet), inkább csak értetlenség. Vicsorogva felemelte a jobb öklét és ütött. Deucalion elkapta a férfi kezét, csavart rajta egyet, eltörte a csuklóját.

A sofőr felhördült a fájdalomtól, de még ekkor sem kiáltott. Miközben a teherautó fokozatosan lassulva tovább haladt az úton, Deucalion bal kezét a férfi tarkójához szorította, majd tett egy erőteljes mozdulatot. A sofőr feje a kormánykerékhez koppant. Deucalion megismételte a mozdulatot, azután még egyszer végrehajtotta. A duda csupán kétszer szólalt meg.

Az oldalra húzódó teherautó ekkor már csak gurult, fokozatosan elvesztette a lendületét. Amikor a járdához ért, az első keréknek már éppen csak sikerült feljutnia a szegélyre. A sofőr ekkorra felhagyott a védekezéssel, már nem is próbált ellenállni támadójának. Ahogy a kocsi szelíden beleütközött az egyik lámpaoszlopba és megállt, Deucalion már biztos volt abban, hogy a replikáns elpusztult, ám ennek ellenére – pusztán a biztonság kedvéért – fojtófogásba szorította a férfit, és egy gyors mozdulattal kitörte a nyakát.

Ezt a két gyilkosságot nem lehetett emberölésnek nevezni. Emberölésnek csak azt a tettet lehet nevezni, amelynek során egy ember elveszi egy másik ember életét. Ebben a két esetben azonban szó sem volt emberekről. A külsejük ellenére ezek a példányok nem voltak emberek, ezek csupán Victor Frankenstein legújabb laboratóriumának termékei

voltak. Mesterségesen létrehozott lények. Szörnyetegek. Mozgásra és parancsok teljesítésére képes sejttömegek.

Deucalion a leghalványabb bűntudatot sem érezte amiatt, hogy végzett a sofőrrel és a kocsikísérővel. Erre már csak azért sem volt különösebb oka, mert ebben a különleges helyzetben a gyilkosságok elkövetője sem volt ember. Ő maga is szörnyeteg volt, Victor legelső modellje, vagyis szörnyeteg. Az idők során, évszázadokon keresztül tartó szenvedéssel és gyötrődéssel talán már sikerült valamilyen módon vezekelnie hajdani bűneiért, de lényegében ő sem volt ember, őt is Victor Frankenstein teremtette – bár őt még nem steril laboratóriumi körülmények között hozta létre, hanem elvetemült gyilkosok, kivégzett gonosztevők hullájának darabjaiból állította össze.

Sokszor úgy tekintett magára, mint Isten kigúnyolásának eszközére. Tisztában volt azzal, hogy ő is képes lenne olyan brutálisan és könyörtelenül viselkedni, mint teremtője újabb kreációi. Könnyen megtehette volna, hogy átáll a replikánsok oldalára, viszont mivel úgy érezte, még mindig nem vezekelt eleget a bűnéért – a puszta létezéséért -, inkább úgy döntött, az embereket próbálja segíteni. Tudta, a természetes világ elleni háborúban az embereknek csakis akkor van esélyük a túlélésre, ha egy valódi szörnyeteg harcol mellettük.

A hullát a kormánykerék mögött hagyva kiszállt a teherautóból. A sötét éjszakában a szél egyre erősebbé vált, egyre sűrűbben hullt a hó – valódi vihar volt kialakulóban. Deucalion hirtelen úgy látta, mintha a hópelyhek nem az utcalámpák fényét vernék vissza: úgy látta, mintha a belsejükben, kristályos szerkezetük magvában ragyogna valami. Olyanok voltak, mintha egy megsemmisült hold forgácsai volnának, olyan szilánkok, amelyek mindegyike rendelkezik az egykori nagy egész fényének egy-egy adagjával.

Deucalion gyönyörködve nézte a hópelyheket. Minél hosszabb ideje élt, annál varázslatosabbnak találta ezt az értékes világot.

A Russell Street üres volt, egyetlen autót vagy gyalogost sem lehetett látni rajta; ebben a háztömbben már egyetlen üzlet sem volt nyitva. Ennek ellenére bármelyik pillanatban, bárhonnan előkerülhetett egy szemtanú.

Deucalion a teherautó nyomait követve visszasietett az úton, és megkereste a sofőrfülkéből kirántott kocsikísérőt. A fickó gégéje szétzúzódott, de még mindig nem adta fel az erőlködést, még mindig kapaszkodni próbált az ajándékba kapott életébe: zihálva, hörögve kapkodott levegő után, és a hóban furcsa nyomokat hagyva, szánalmas erőfeszítéseket tett, hogy feltérdeljen. Deucalion belerúgott, majd bakancsos lábával keményen rátaposott a tarkójára, egyetlen másodperc alatt megszabadította a szenvedéstől.

Felemelte a hullát, visszavitte a teherautóhoz. Felnyitott a raktér ajtaját.

A raktér üres volt; a két replikáns még nem gyűjtötte be a megsemmisítésre ítélt valódi emberek következő csoportját. Deucalion belökte a hullát. Előrement, kirántotta a sofőr testét, behajította a raktérbe, a másik tetem mellé; rájuk zárta az ajtót. Ismét előrement, beült a kormány mögé, beindította a motort.

Eltolatott a lámpaoszloptól, lezökkent a járdáról, és elindult az utcán.

A műszerfalon egy kis monitort látott, amely Rainbow Falls egy bizonyos részének térképét mutatta. A teherautó aktuális helyzetét a villogó, piros GPS-indikátor, az útvonalat pedig, amit a sofőrnek követnie kellett volna, egy zöld csík mutatta. A monitor felső részén szöveg: „Hármas számú teherautó szállítási terve". A szöveg alatt két négyzet volt, az egyikben a „Listázás", a másikban a „Térkép" szó állt.

Deucalion a „Listázás" négyzetre nyomta a mutatóujját. A monitorról eltűnt a térkép, egy rövid lista jelent meg a helyén. A listán szereplő címek közül a harmadik más színnel íródott ki, mint a többi. Falls Inn – a Beartooth Avenue és a Falls Road sarkán álló szálloda. A jelek szerint a két replikáns éppen oda tartott.

Az érintő képernyő jobb oldalán, egy függőleges oszlopban öt négyzet helyezkedett el, mindegyiken egy szám. A hármas számú négyzet színe zöld volt, a többié sárga.

Deucalion megérintette az egyes számú négyzetet. A monitoron egy újabb lista jelent meg, fölötte pedig a szöveg:

„Egyes számú teherautó szállítási terve". Ezen a listán is a harmadik szám íródott ki más színnel. Ez azt jelezte, hogy az egyes számú teherautó legénysége két rakományra való embert már begyűjtött és leszállított, és már elindult a harmadik szállítmányért. Ennek a kocsinak a KBOW-hoz, a Rainbow Fallsban és környékén fogható helyi rádióadó központjába kellett mennie.

Victor hadserege logikusan dolgozott. Az este során, valamivel korábban már megsemmisítették a helyi telefontársaság munkatársait, replikánsokat állítottak a helyükre, így megszerezték a telefonvonalak és mobiltelefon-átjátszók kontrollját. Most arra készülnek, hogy elfoglalják a KBOW-t, és így Megakadályozzák, hogy a rádióadó munkatársai az adáson keresztül riasszák a város lakóit és a Rainbow Falls környezetében élőket, hogy figyelmeztessék őket a veszélyre.

Deucalion átváltott a térkép funkcióra, és megállapította, hogy a rádióadó központja a River Roadon, a város északkeleti határának közelében, tőle nagyjából kétmérföldnyire van. Az egyes számú teherautónak négy percen belül kellett érkeznie oda, hogy begyűjtse a KBOW személyzetét. Ez azt jelentette, hogy az állomás elleni támadás már elkezdődött. Deucalion tudta, ha a teherautó navigációs rendszere által javasolt útvonalat követné, már csak az utolsó felvonás után érkezne a helyszínre.

Kinyitotta az ajtót, kiugrott a teherautóból, és a Russel Streetről átlépett a rádióállomás parkolójába.

Harmadik fejezet

Mr. Lyss a hóesésről tudomást sem véve, folyamatosan nyomta a gázpedált, de valójában fogalma sem volt hová tart. Igazság szerint egyelőre azt sem tudta mit kellene tennie –

éppen ezt akarta kitalálni autózás közben. A mellette ülő Nummy O'Bannon ugyanúgy nem tudta, hogy hová tart, vagy hogy mit fog csinálni, de ő nem igazán izgatta magát az ilyen dolgok miatt. Egyébként úgysem mehetett volna sehová, még ha ki is talál valamit. Nummy ugyanis nem tudott autót vezetni. Ehhez nem értett, viszont mindig is nagyon jó utasnak tartotta magát.

Azért volt valami ami miatt Nummy is aggódott. Nem érezte magát olyan jól, mint lehetett volna, mert a kocsi, amiben ült, lopott volt. Mr. Lyss lopta el. Márpedig a lopás csúnya dolog. Igaz, Mr. Lyss azt mondta, a kocsiban benne volt a kulcs, ez pedig csakis azt jelenthette, hogy a tulajdonosa azt akarta, használja nyugodtan akinek szüksége van rá. Ilyen kedves ember… Nummy először elhitte ezt a magyarázatot, de nagyon hamar (még egy mérföldet sem tettek meg) rájött, hogy Mr. Lyss sajnos hazudott neki.

- A nagyi mindig azt mondta, hogy ha nem tudok megvenni valamit, ami másnak van, és ha nem is tudom megcsinálni magamnak, akkor az a legjobb, ha nem is vágyom arra a bizonyos valamire. Azt mondta, hogy az ilyen rávágyást nevezik irigységnek, és az irigység olyan dolog, ami nagyon hamar tolvajjá változtatja az embert. hamarabb, mint ahogy a vaj megolvad a forró serpenyőben.

- Hát, elnézést kérek, hogy olyan hülye és ügyetlen vagyok, hogy még egy nyomorult autót sem tudtam építeni magamnak! – mondta Lyss.

- Én nem mondtam hogy maga hülye. Én senkire nem mondok csúnya szavakat. Ez nem szép dolog. Magamra szoktam ilyeneket mondani, de az sem szép.

- Én viszont igenis szoktam csúnya szavakat mondani az emberekre – felelte Mr. Lyss. – Tudod, élvezem! Igen, borzasztóan jó érzés lehülyézni valakit! Régebben híres voltam arról hogy kicsúfoltam a kisgyerekeket. Addig csúfoltam őket, míg sírni kezdtek. Nekem aztán senki sem tilthatja meg hogy csúfolkodjak! Semmivel sem bírhatnak rá, hogy felhagyjak ezzel az ártatlan szokással…. Ami mellesleg, nagyon szórakoztató.

Mr. Lyss már nem volt olyan félelmetes, amilyennek korábban látszott. Egészen rövidre nyírt szürkés hajszálai viccesen meredeztek a fején, vagy úgy, mintha irtóznának attól a sok mindentől amire gondol, és a legszívesebben elmenekülnének a közeléből – amit persze nem tehetnek meg, mivel odanőttek. Mr. Lyss arca pontosan olyan fancsali volt, mintha citromba harapott volna, a szeme olyan veszélyeskék volt, mint a gázláng. Az ajka kiszáradt, kis fehér bőrdarabkák voltak rajta. A foga, sajnos meglehetősen szürke volt. A jelek szerint nagyon jól elvolt enni- és innivaló nélkül;talán a dühe táplálta. Mert dühből aztán volt neki, de bőven. Ennek ellenére valahogy kiszivárgott belőle a félelmetesség, ami korábban megvolt benne. Nummy időnként úgy érezte, hogy talán meg tudná kedvelni őt.

Nummy sosem volt dühös. Túl buta volt ahhoz, hogy dühös tudjon lenni. Ez volt az egyik jó dolog abban, hogy buta volt. (A másik jó dolog az volt, hogy sosem kellett iskolába járnia.) Ha valaki elég buta, akkor egyszerűen nem tud olyan sokat gondolni ez bizonyos dologra, hogy aztán jól dühös legyen miatta.

Nummy és Mr. Lyss meglehetősen furcsa párt alkotott. Hasonlítottak azokra a furcsa párokra, akiket Nummy a moziban, a filmeken látott. Persze a mozikban a furcsa párosok szinte mindig rendőrök voltak. Az egyik általában nyugodt volt, a másik meg bolond, vicces. Nummy és Mr. Lyss nem volt rendőr, ennek ellenére nagyon különböztek egymástól. Kettejük közül Mr. Lyss volt a bolond és vicces fickó. Vagyis…. Ez nem egészen volt igaz. Mr. Lysst sok mindennek lehetett volna nevezni, de viccesnek nem igazán.

Nummy már harmincéves volt. Úgy látta Mr. Lyss idősebb mindenki másnál, aki a világon él. Nummy kövérkés volt, kerek arcú és szeplős. Mr. Lyss testén alig volt hús, vastag bőre pedig olyan volt attól a sokmillió ránctól, mint a régi, viharvert bőrdzsekik háta.

Mr. Lyss időnként olyan érdekes volt, hogy Nummy nem tudta levenni róla a szemét; sokszor úgy nézett ki, mint azok, akik a filmekben rohangálnak, amikor olyan kis piros számok villognak a mindjárt-mindjárt felrobbanó bombákon. Aztán voltak persze olyan alkalmak is, amikor Nummy úgy érezte, belefárad, ha Mr. Lysst nézi, ilyenkor kénytelen volt félrefordítani a fejét, hogy egy kicsit megpihentesse a szemét, és mást nézzen – például a havat, a hópihéket, amelyek úgy szálingóznak a sötétségben, mintha pici csupa fehér angyalok lenének.

- Ez a hó, ez eléggé… szép –jegyezte meg Nummy. – Meg az este is szép.

- Ja. Persze. – mondta Mr. Lyss. – Varázslatos éjszakánk van, lélegzetelállító szépséget látsz mindenütt, bárhová nézel. Szebb, mint a leggyönyörűbb karácsonyi üdvözlőlapon, amit valaha készítettek. Mármint attól eltekintve, hogy a város tele van marslakó szörnyekkel, akik hamarabb felzabálnak egy embert, mint mondjuk egy harkály egy nyamvadt kukacot.

- Nem feledkeztem meg a marslakókról! – mondta Nummy. – Mármint… Ha egyáltalán marslakók. De az éjszaka, az ettől függetlenül nagyon szép. Mondja, Mr. Lyss, mit akar csinálni? Most elmegyünk a város végéig, és megnézzük még mindig ott vannak-e a rendőrök, meg az a torlasz?

- Azok nem rendőrök fiam. Azok szörnyek, akik rendőrnek mutatják magukat, és egészen addig ott fognak maradni, amíg a város összes lakóját fel nem falták a társaik.

EDDIG TARTOTT AZ EREDETI FORDÍTÁS!

Bár Mr. Lyss lassan hajtott, az autó hátulja időnként így is megcsúszott, de nem vesztette el uralmát a jármű felett. Jó lett volna egy másik autó, amire téli gumit szereltek már, vagy hóláncot raktak rá.

De ha Mr. Lyss megint ellop egy autót és Nummy vele van, akkor ő is egy tolvaj. Nagymama pedig úgy nevelte, hogy ne csináljon rossz dolgokat és ne hozzon rá szégyent.

- Nem tudjuk meg hogy ott vannak-e még a szörny-zsaruk, csak ha odamegyünk és megnézzük. –szólt Nummy.

- Rendben van.

- Honnét tudja?

- Mert én egy rohadt zseni vagyok. – válaszolt Mr. Lyss és bepermetezte a kormánykereket a szájából szétfröccsenő nyállal. Olyan erősen fogta a kormányt, hogy az ujjai belefehéredtek. – Csak úgy tudok dolgokat, mert olyan rohadt nagy az agyam. Téged sem ismertelek ma reggel a fogdában, mégis rájöttem két perc alatt hogy egy fajankó vagy, nem igaz?

- De, igaz. – ismerte el Nummy.

Egy útkereszteződéshez érve látták, hogy ha egyenesen tovább mennek, belefutnak egy rendőrautóba.

- Ez így nem lesz jó. – mondta Mr. Lyss. – Kocsival soha nem jutunk ki a városból, más kiutat kell keresnünk.

- Talán úgy kellene kimennünk, mint ahogy ideérkezett. Vonattal. Mindig is szerettem volna vonaton utazni.

- Egy hideg, üres marhavagon nem valami szórakoztató vonatozás. Lehet hogy ott vannak a pályaudvaron is.

- Nem tudunk repülni.

- Én nem tudok, - mondta Mr. Lyss – de ha a te koponyád olyan üres mint amilyennek látszik, akkor, kötünk egy kosarat a lábadra, meleg levegőt fújunk az orrodon keresztül és elhúzunk innét. Te leszel a hőlégballon!

Az öreg bekapcsolta a páramentesítőt és a szélvédőt, mert a lerakódó hótól már szinte semmit nem láttak.

- Amit mondott, annak semmi értelme. Nem tudom miért komiszkodik velem.

- Igazad van fiú.

- Akkor miért komiszkodik?

- Mert szeretek ilyen lenni. Ebben jó vagyok.

- De nem lehet velem ilyen, amióta csak találkoztunk, mindenben segítek.

Rövid hallgatás után Mr. Lyss azt mondta:

- Nos Őszibarack, azt hiszem most legyőztél. Senki nem lehet száz százalékos.

Mr. Lyss néha Őszibaracknak nevezte őt, de Nummy nem tudta miért.

- Egy párszor már arra gondoltam – mondta Nummy, - hogy mi már barátok vagyunk.

- Nincs szükségem barátokra. – válaszolta Mr. Lyss. – Itt egy papír zsebkendő, fújd ki az orrod. Én magányos farkas vagyok. A barátok csak lehúzzák az embert. Olyanok mint az ellenség, csak ők nem szemből támadnak. Veszélyes dolog a barátság.

- Nagymama mindig azt mondta nekem, hogy az életben a két leglényegesebb dolog a barátság és a szeretet.

- Most jut eszembe. Van ami rosszabb a barátságnál: a szerelem. Semmi nem tud téged gyorsabban tönkretenni mint a szerelem. Méreg, ami megöl.

- Ez biztos hogy nem igaz! – mondta Nummy.

- Nos, elhiheted nekem, hogy igaz.

- Nem, nem az!

- Ne nevezz hazugnak fiú! Volt már aki hazugnak nevezett. Kivágtam a nyelvét és megsütöttem reggelire hagymával. Veszélyes vagyok ha felbosszantanak.

- Nem mondtam hogy hazug, csak amit a szeretetről mondott, az nem igaz. A nagymama szeretett engem, mégsem ölt meg vele.

- Meghalt, ugye?

- Nem a szeretet ölte meg, beteg volt. Rákos. Ha meg tudtam volna csinálni, hogy a rák belém jöjjön, akkor én haltam volna meg, és ő lenne most itt veled.

Csendben voltak egy pár percig, Mr. Lyss szólalt meg először:

- Nem kell mindig komolyan venni amit mondok fiú. Hiába vagyok egy zseni, néha én is beszélek hülyeségeket.

- Valószínűleg a legtöbbször. Tudja mit? Mehetnénk Jetskivel.

- Mi az?

- Motoros szán.

Mr. Lyss a járda széléhez hajtott és megállt.

- Van ahhoz elég hó? Olyan hüvelyknyi van a földön csak.

- Mélyebb ez, és elég szaporán esik. – mondta Nummy.

- Hol van ilyen motoros szán?

- Minden embernek van a városban. A Beartrack utcában árulnak is.

- Egy újabb átkozott utca, aminek medve van a nevében. Medvenyom… Nem sok fantáziája lehetett aki kitalálta ezeket az utcaneveket.

- Mondtam hogy sok medve van itt a környéken. Nem nevezhetik el az utcákat tigrisről vagy zebráról.

Az öreg csendben ült, nézte a hóesést. Nummy szerette a csendet, a csendes embereket, de Mr. Lyssnél, akinek mindig mindenről volt mondanivalója, ez a hosszú csend már aggasztó volt.

- Őszibarack, ismersz olyan embert akinek van ilyen izé..motoros szánja? – szólalt meg végül.

- Ismerek párat.

- Mint például?

- Dühös.

- Dühös?

- Barry Bozeman. Mindenki Dühösnek hívja. Egész évben sportol valamit.

- Kicsoda ez a Dühös?

- Rendőr. Mindig jókedvű, mindig nevet, jó vele lenni.

- Halott. – mondta nyersen az öreg. – Ha rendőr, akkor megölték és egy hasonmás van helyette.

Nummy tudhatta volna, hogy Dühös halott. A rendőrfőnök, Rafael Jarmillo is az egyik idegen volt. Valószínűleg minden rendőrt megöltek és megettek az idegenek, mint ahogy a börtönben látták ahonnét megszöktek.

Nagymama azt szokta mondani, „Nem számít ha szomorú vagy, olyankor arra gondolj, holnap új nap lesz és akkor ismét boldog leszel. Te csak mindig jó legyél és ha sok jót teszel, akkor a Jóisten megjutalmaz.”

- Nős? - kérdezte Mr. Lyss.

- Kicsoda?

- Agyoncsaplak fiú! Annyi az üres hely a fejedben, hogy ki lehetne adni bérbe, mint egy raktárat. A Dühös. Ki mást kérdeznék? Nős a Dühös?

- Kiku feje felrobbant, aztán elment csendesen nyugodni, nem zümmögött többé.

Mr. Lyss felemelte a csontos öklét. Nummy összerezzent, mert azt hitte meg akarja őt ütni. De az öreg szétnyitotta a kezét,megveregette Nummy vállát és azt mondta neki:

- Talán most mond el újra, de angolul.

- Angolul mondtam. – felelte zavartan Nummy.

- Akkor másfajta angolul.

- Nem ismerek más fajtát.

Mr. Lyss keze megint ökölbe szorult.

- Mi az a Kiku?

- Bozeman asszonya. Kedves japán hölgy.

- Na és mi az hogy felrobbant a feje?

- Megcsípte a nyakát egy méh. Allergiás volt rá, de nem tudott róla. Azt mesélték, olyan lett a feje mint egy léggömb és felrobbant.

- Na és hogy értetted azt, hogy elment csendesen nyugodni?

- Meghalt a méhcsípéstől és eltemették.

- Vannak gyerekeik?

- Dühösnek és Kikunak? Nem lenne jó, mert most árvák lennének. Az pedig szomorú lenne.

- Az se jó hogy Dühösből szörny eledel lett. Meg az sem jó, hogy most egy szörny-zsaru. Akkor mi elvihetjük a motoros szánját, mert most nincs otthon. Minden zsaru elvan foglalva az emberöléssel, meg a növekvő bábokkal, mint amit láttunk, meg ki tudja még miket művel ez a mocskos büdös idegen faj.

- Nem vettem észe hogy büdös. – mondta Nummy.

- Pedig marha nagy bűzt árasztanak!

- Lehet hogy nincs rendben valami az orrommal.

Negyedik fejezet

A dzsip kormánya mögött ült a hótól hunyorogva Carson O'Connor Maddison. Férjével, Michael Maddisonnal Rainbow Falls utcáin cirkáltak. Deucalion mesélt nekik a nagy kék-fehér teherautókról, amik begyűjtik az embereket és egy raktárba szállítják őket.

Az egyik teherautó sofőrjét és annak társát megpróbálta átejteni, mintha ő is közéjük tartozna. Így akart megtudni részleteket, de a sofőr nagyon hamar rájött a csalásra:

- Te nem tartozol a Közösségbe! – ezzel meg is pecsételte a sorsukat.

Egy korábbi találkozás során Carson is megtapasztalta, hogy Victor új teremtményeit ugyan nehezebb megölni mint egy átlagos férfit vagy nőt, de könnyebb mint a korábban New

Orleans- ban létrehozott új faj tagjait. Nem tudta miért változtatott a lények legyőzhetetlenségén Victor, de talán a kudarc volt az oka, hogy nem volt képes teljesen az irányítása alá vonni őket.

Jelenleg nem tudtak mást tenni, így keresni kezdtek egy másik kék-fehér teherautót abban a reményben, hogy megsebesítik, elfogják és kivallatják a sofőrt és társát Victor jelenlegi központjáról.

A hó megnehezítette a keresést. A látótávolság a minimálisra csökkent, és hiába volt a kocsi négykerék meghajtású, hiába volt Carson a sebesség megszállottja, az útviszonyok erősen gátolták.

Carson Louisianai lány volt. Szerette a Cajun ételeket és a zydeco táncot. Gyilkossági nyomozó volt New Orleans- ban. Együtt üldözték Victor Heliost, alias Frankensteint a partnerével, Michaellel, aki most a férje. Utólag mint egy különleges élményre tekintettek vissza az ügyre. Összeházasodtak és San Franciscoba költöztek. Kiléptek a rendőrség kötelékéből és magánnyomozóként dolgoztak.

Most megint Victor nyomában vannak Montanában. Rainbow Fallsban a helyzet egyre rosszabb, ez az akció nem ígérkezett szórakoztatónak.

- Szívás ez a hó! – mondta Carson.

- Már a tizedik alkalommal jegyzed meg. – jegyezte meg Michael.

- Untatlak? Vége a házasságunknak? Olyan nőt szeretnél aki dicsérgeti a havat?

- Elég izgalom volt eddig az életemben. Inkább az unalom.

A város déli részén az ingatlanok legalább fél hektárosak, vagy nagyobbak voltak. A fenyőfák olyan magasra nőttek, hogy felső ágaik majd az égig nyúltak- legalábbis úgy tűnt annak aki nézte. Az alattuk lévő házak szinte eltörpültek mellettük.

Olyan volt itt a hangulat, mint egy mesebeli fekete erdőben, ahol bármikor megjelenhetnek az éhes szörnyetegek. A házak világos ablakai a hó függönyön keresztül rejtélyesnek tűntek.

Az egyik távolabbi háznál valami nyüzsgést vettek észre. Több terepjáró állt a ház közelében járó motorral és bekapcsolt fényszórókkal
Ezen a környéken nem volt járda az út szélén és utcai lámpa sem, ezért Carson előrébb hajolt, hogy jobban lásson. Néhány ember egy autók körül ácsorgott, egy pedig a verandán állt, mintha a ház bejáratát őrizné.

Az ablakok világosak voltak és lehetett látni a benti nyüzsgést.

- Mi történhet itt? - csodálkozott Michael.

- Fogalmam sincs. – mondta Carson.

Egy éles hang vonta magára a figyelmüket. A vezető oldali ajtó üvegén egy rozmár bajuszú férfi nagykabátban és cowboy kalapban a vadászpuskája csövével kocogtatta meg az üveget. A cső vége éppen Carson arcára mutatott.

Ötödik fejezet

Az 1-es számú teherautó még nem érkezett meg, amikor Deucalion a KBOW parkolójába ért. Az épület bal oldalán négy jármű volt, A bejáratnál pedig egy Ford Explorer állt. A motorháztetőn elolvadt hóból látható, hogy a kocsi nemrég érkezhetett.

A rádiónak egy egyszintes téglaépület adott otthont. Az épület mögötti adótornyon piros fények villogtak. Két férfi haladt a bejárati ajtó felé, nyilván a Ford utasai. Háttal álltak, így nem láthatták Deucaliont. Victor emberei lehettek, akik a rádió éjszakai személyzete elleni támadást vezetik, de mivel ez csak sejtés volt, nem támadhatta meg őket.

Deucalion egy lépéssel a recepció mögött termett. Félhomály volt és senki sem tartózkodott a pultnál. Amikor meghallotta a bejárati ajtó nyílását, ismét más helyen termett, kikövetkeztetve, hová tarthat a két férfi.

A mennyezeti hangszórókból halkan hallatszott az on-line adás. Ebben a korai órában egy helyi talk-show műsor ment.

Tőle balra egy ajtón MEN feliratú tábla állt. Belépett a mosdóba. Nem kapcsolta fel a villanyt, és résnyire nyitva hagyta az ajtót, hogy kilásson a folyosóra.

A két férfi elhaladt a mosdó ajtaja előtt, anélkül, hogy arra néztek volna. Ünnepélyes és elszánt arcot vágtak.

Valaki –egy másik szobában –ezt kérdezte:

- Warren, nem mégy haza?

Deucalion kilépett a folyosóra. A két férfi már eltűnt, de az előző hang ismét felcsendült, csak most aggódást lehetett belőle kihallani.

- Hé, mi a fene?

Ezután már csak néma küzdelem zajai hallatszottak.

Deucalion tovább ment, míg meg nem látta a két férfit a kocsiból és egy harmadikat, aki egy széken ült egy vezérlőtábla előtt farmerban és pólóban.

Az egyik férfi lenyomta a rádiós fejét a táblához, a másik pedig egy pisztoly-szerű tárgyat nyomott a halántékához és a következő pillanatban már ott fénylett a fején a kis ezüstös gomb.

Deucalion már rájött, hogy ez valami olyan szerkezet, ami megfosztja az embereket a saját akaratuktól és egyéb életfunkcióik is eléggé elborzasztóvá válnak.

Deucalion csendesen mint egy árnyék hozzájuk lépett és elkapta a pisztolyt tartó lény csuklóját. Miközben kicsavarta a kezéből a fegyvert, törött ujjak ropogása hallatszott. Deucalion megforgatta a fegyvert a kezében és a replikáns homlokához nyomta. Meghúzta a ravaszt. A replikáns szemei kitágultak és elhomályosodtak, majd felvillantak a napfényhez hasonló fénnyel. Lerogyott a padlóra, mintha a csillogó gomb a halántékán megsokszorozta volna a súlyát.

A másik lény gyorsabban reagált mint egy átlagos ember, de Deucalionhoz képest olyan volt a gyorsasága, mint egy teknősé a nyúlhoz képest.

Deucalion ökle kalapácsként sújtott le. A brutális ütéstől meglepődve tántorodott hátra. A következő ütések szétzúzták a torkát, a légcsövét. Levegő után kapkodva már nem is nagyon tudott védekezni a fojtó-fogásból és a nyaki gerince eltörése után elernyedve, rongycsomóként omlott össze.

Az első replikánsra nem úgy hatott az agy-szonda, mint az emberekre. Életben volt, de hanyatt fekve úgy rángatóztak a lábai, mint mikor egy bogár nem tud visszafordulni. Kezei a szőnyeget kaparták, szemei vadul forogtak üregeikben. Fogai hangosan koccantak össze, orrából pedig kékes gőz csapott ki, először csak a kilégzés ütemére, de lassan folyamatossá vált. Deucalion teljes súlyával nekinyomta a fejét egy szekrénynek, nyakát kissé elfordította, egy reccsenés és vége lett a rángatózásnak.

Amikor lenézett a halott arcába, annak szemeiben a megdermedt rettegést látta.

Deucalion már a kinézetével; hatalmas méreteivel és összetört fél arcával is félelmet keltett a legbátrabb férfiakban is.

Talán csak Victor volt az egyetlen a világban, aki el tudta volna őt pusztítani, de ez is csak feltételezés volt.

Az összetört fél arcát egy tibeti szerzetes zseniálisan kitetováltа és ha valaki ránézett, nem rögtön a visszataszító sebhelyeket és horpadásokat látta. Deucalion ennek ellenére nem szívesen mutatkozott emberek között. Többnyire félhomályban, még inkább éjszaka merészkedett csak ki az utcára.

Időnként átvillant valami a szemén, mintha a villámból, ami az életet lehelte bele, egy rész benne maradt volna. Ez a jelenség is ijesztő mások számára.

Miután hullák testrészeiből összerakta őt Victor, jött a vihar, és a viharral a villám. A villámtól nem csak az életet kapta, nemcsak különböző hatalmat, de egy különleges lelket is, ami egyedülálló a maga nemében. Szereti ezt a bonyodalmakkal átszőtt világot, annak minden szépségével, de a harcba és a magányosságba már belefáradt.

A nyugtalanságot nem tudta legyőzni magában. Tartott attól, hogy újra feltámad benne a gyilkos düh, az erőszakosság, a bűntudat. Talán a belső béke fénye elűzi a pokol tüzét…

Felkelt a székből. A rádiós az L alakú vezérlő tábla mellől úgy nézett rá mint egy démonra. Kerek, gumiszerű arca volt és a sokkhatás groteszkké változtatta a vonásait.

- Nem emberek voltak. – mondta Deucalion. – Én nem közülük való vagyok, akárhogy is nézek ki. De közülük jöhetnek még többen, és nemsokára.

A rádiós szája mozgott, de hang nem jött ki belőle. Remegő kezekkel hadonászott, aztán feladta.

- Szedd már össze magad, ember! Vagy harcolsz, vagy meghalsz. Nincs más választás. Hányan vannak még az épületben?

A rádiós egyik kezével lefogta a másikat, így már nem remegett annyira. Amikor megszólalt, egészen nyugodtnak tűnt a hangja:

- Négy. Már csak négyen.

Hatodik fejezet

Jocko most elemében volt. Rainbow Falls határán kívül lakott Erika Öttel egy nagyon kedves kis házban. Ha kinézett az ablakon, látta a hóesést. De most a számítógép előtti forgószéken ült. Vagy térdelt. Vagy állt. Vagy éppen táncolt. Táncolni azért nehéz volt, mert a szék mozgott alatta. A hacker-kalapját viselte, a piros-zöld csíkosat, az ezüst harangokkal, amik vidáman csilingeltek.

Időnként a lábujjaival írt, a hosszú csúnya lábujjaival, amik olyan rugalmasak és hajlékonyak voltak, akár az ujjai. Az ujjai is csúnyák voltak. Minden csúnya volt rajta, még az a három szőrszál is, ami a bizarr nyelvén nőtt ki.

Jocko egy tumornak indult New Orleansban, Victor egyik teremtményében. Reményei és álmai voltak, öntudatra ébredt. Gyors növekedésnek indult és amikor kitört a gazdatestből, sokkal több volt mint egy tumor. Valami…jobb…

De a kinézete olyan mint egy szörnyetegé. Ha valaki meglátja, megijed tőle. Vagy felsikolt, vagy elájul. Madarak támadták meg, macskák és patkányok elől menekült…

A bőre szinte fehér volt, tele szemölccsel. A szája csak egy keskeny rés, nem volt ajka. Hatalmas, alaktalan koponyájában ijesztő sárga szemei ültek.

Senki nem szereti a tumort, de a szörnyet sem szeretik félnek tőlük. De azért írtak a szörnyekről könyveket, csináltak filmeket. Némelyik szörnyet mégis szerették ezek szerint.

Amikor kiszabadult a testből, amiben növekedett, nem volt hová mennie, szennyvíz csatornákban élt és azt evett, amit ott talált. De több akart lenni és szenvedélyévé vált az önfejlesztés.

Nem sokkal volt magasabb mint egy törpe. Jocko titokban álmodozott arról, hogy legalább hat lábnyi magas, hogy jóképű, hogy a haj a fején van és nem a nyelvén… Néha álmodott is. Az álmaiban filmsztár volt: George Clooney, vagy Ashton Kutcher. Egyszer Dakota Fanning is volt és mindenki szerette.

Mindegy lett volna neki melyik filmsztárra hasonlít, csak Johnny Depp nem szeretett volna lenni. Tőle félt.

Johnny Depp gondolatára megrázta az ujjait, amitől a monitoron több sornyi halandzsa jelent meg. Levette a kezét a billentyűzetről. Mélyeket lélegzett, míg meg nem nyugodott. Johnny Depp legalább ezer mérföldnyire volt Rainbow Fallstól. Jocko nem játszott a számítógépen, hackerkedett. Nem volt kábelvezeték, nem volt telefonos kapcsolat, a tetőn lévő parabola antennát használta a kapcsolathoz.

Áthatolt tűzfalakon, kódokat tört fel, kapukat csinált.

Bármilyen adatot meg tudott szerezni az internetről. Éppen ezért viselte most a hacker-kalapját. Volt neki még tizenhárom hasonló kalapja. Minden alkalomhoz más kalapot viselt. Szerette őket.

Deucalion, Victor első teremtménye, a szörnyek szörnye most egy nagyon fontos feladatot bízott Jocko-ra. Bizonyos kék-fehér teherautók tulajdonosát kellett megtalálnia rendszám alapján. A Departmen of Motor Vehicles (DMV) védett fájljai között keresgélt. Jocko most a Victor ellen szövetkezett csapat tagja volt. Szükség volt rá. Ő egy hős.

A múltban egy elveszett volt, egy csődtömeg, egy idióta, egy tökfej.

De most már az anyja büszke lehet rá. Neki nem volt biológiai anyja, semmilyen anyja nem volt.

Erika félhivatalosan örökbe fogadta őt.

Korábban, mikor Jocko-t meglátták az emberek, mindig meg akarták verni. Botokkal, esernyővel, vödörrel, ami éppen kéznél volt. Ezért Jocko csak a házban és a körülötte lévő területre merészkedett ki. Itt biztonságban érezte magát.

Erika Öt, Erika Swedwnborg néven élt itt. Victor ötödik felesége volt, aki ugyanúgy nézett ki mint az előző négy, de azok ilyen-olyan okok miatt nem feleltek meg, ezért Victor megsemmisítette őket. Erika ötöt is, mint előző feleségeit, ő teremtette. Mikor összeomlott Victor Louisianai gonosz birodalma, Erika megszökött és magával vitt egy rakás pénzt. Szerencsés módon túlélte a katasztrófát, amikor Victor összes teremtménye megsemmisült teremtőjük halála után. .

Hirtelen Jocko kiáltott fel:

- Banzáj!

Sikerült feltörnie a DMV utolsó kódját is. Most már beléphetett a gépjármű-engedélyek adatbázisába. Beírta a rendszámot és szinte azonnal megjelent a tulajdonos neve.

- Éljen! Hurrá!

Egy nonprofit szervezet volt a tulajdonos: „Haladás a tökéletes békéért” Jól hangzott.

A haladás egy jó dolog. A tökéletes béke-ez is jó dolog.

Kinyomtatta a címet, kilépett a DMV adatbázisából és gondolta szétnéz a szervezet honlapján. A szervezetnek nem volt honlapja. Gyanús. Főleg egy jótékonysági szervezetnél gyanús. Mindenkinek van honlapja, még Jocko-nak is: www.jockothinksaboutlife.com

Amikor valami fontos dolog történt az életében, beírta oda. Arra gondolt, talán másoknak tud ezzel segíteni. A minap írta például ezt:

„Minden muffin finom, de némelyik finomabb a többinél. Ezzel nem akarom megbántani a többi muffint; ilyen az élet. A legjobb a zselés.”

Jocko ellenőrizte a Montana-i vállalatok nyilvántartását. Nem is kellett feltörnie.

Vezérigazgató: Victor Leben

Victor Frankenstein, Victor Helios, most Victor Leben….

- Szent fokhagyma!

A monitoron a Victor „o” betűje olyan volt, mintha egy szem nézett volna rá, mintha Victor megtudta volna hogy Jocko rátalált. Nem lehetetlen. Victor mindent tudott.

Jocko egy Buster Steelhammer-es pólót viselt. Ebben bátornak érezte magát. De csak eddig. Az „o” Victor szeme. lehetetlen! Victor nem tehetett semmit. De Victor mindent tud. Ez szörnyű! Katasztrófa!

Jocko-ban hirtelen negatív energia áradt szét. Az idegei megfeszültek. A szíve megtelt félelemmel.

Tánc! Táncolni kell!

Jocko a székre ugrott és kétségbeesett táncba fogott. A szék forgott, Victor pedig figyelte őt az „o” betűn keresztül.

Jocko halott lesz. Egy halott szörny.

Hetedik fejezet

A Land Rover kormánya mögött ülve Dagget a városban kanyargott remélve, hogy a megérzése jó irányba viszi.

Az anyósülésen ülve Frost a laptopján nézte Rafael Jarmillo, a rendőrfőnök járőr kocsijának a pozícióját. Egy nappal korábban nyomkövetőt raktak titokban a kocsijára, hogy ellenőrizni

tudják a mozgását. Előző reggel a rendőrfőnök sokfelé járt, de csak egy tűnt olyan helyszínnek közülük, ami kapcsolatba volt hozható a bűnüldözéssel.

- Megvan! – mondta Frost. – A Montana Power-nél áll.

Felszerelték a kocsijukat egy rendőrségi szkennerrel is, de miután kódolták az adást kb. tizenkét órája már nem is hallgatták. Frost ugyan megpróbálta feltörni a kódot, de nem járt sikerrel.

- Oda akarsz menni megnézni mi a helyzet? –kérdezte Frost.

- Majd ha a főnök elment, talán megállunk egy kicsit beszélgetni a feleségével.

Dagget és Frost az FBI szuper-titkos ügynökei három napja voltak a városban. Csak annyit tudtak egy besúgó telefonja alapján, hogy valami nagyon nincs rendben a városban.

Egyedüli támpontjuk annyi volt, hogy egy „Haladás a tökéletes békéért” nevű nonprofit szervezetbe hatalmas pénzösszegeket fektettek be, amik több számlán átmosva kerültek a szervezethez. Mindez egy nagyméretű bűnszövetkezetre utalt.

Előző nap délután még annyit megtudtak a főnöküktől, Maurice Moomaw-tól, hogy Moneyman Rainbow Falls területére érkezik helikopterrel, ha az időjárás engedi.

Moneyman egy jelentős személy. Ha személyesen vesz részt egy összeesküvésben, az valamiféle kritikus pontot jelenthet.

- Beszéljünk Jarmillo feleségével? – Frostnak nem nagyon tetszett az ötlet. – Nem lenne szerencsés felfedni a kilétünket még.

- Nem is mondtam hogy villogtassuk előtte az azonosítónkat. Majd leadunk neki valami történetet, hátha sikerül egy pillantást vetni a lakásba.

Frost a fejét rázta:

- Nem vagyok nagy dumás. Akció közben láttál már engem, de társaságban nem. Olyan helyeken csak állok, és mosolyogva bólogatok a többieknek.

Nézte a laptopon a villogó fényt, aztán belebámult a hóesésbe.

Rainbow Falls egész nap furcsa és nyugtalanító volt, de nem tudta volna megmondani hogy miért.

Az elmúlt pár óra nyugalmas volt, de érezte hogy ez a nyugalom csak olyan mint egy színpadi függöny, amit bármikor félrehúzhatnak.

Most, hogy ellepte a hó a várost, olyan érzést keltett, hogy ha elolvadna a hó, nem lenne alatta semmi.

Frost nem volt egy ijedős ember, nem képzelt szellemeket árnyék helyett, de most mintha minden sarkon valami szörnyeteg várakozna.

Nem vele volt probléma, hanem a várossal. Valami nagyon nem stimmelt itt.

- Rendben! – mondta végül. – Gyerünk és próbáljunk meg beszélni Jarmillo feleségével.

Nyolcadik fejezet

A cowboykalapos férfin kívül két másik fegyveres férfit is láttak a hóesésben. Carson és Michael a kocsiban ültek és hiába voltak fegyvereik, ebben a helyzetben nem győztek volna ha tűzharcra kerül sor.

- Ráléphetnél a gázra. – mondta Michael.

- Nem jó ötlet. Nem vettem be reggel a „legyőzhetetlen tablettámat".

- Akkor mit csinálunk?

- Megvárjuk mit akarnak.

- Baromság. Nem vagyunk mi kismacskák.

- Néha túl macsó vagy.

A rozmárbajuszú ismét megkocogtatta az üveget a puskája csövével. Úgy nézett ki, mint akinek születése óta székrekedése van. Mintha mosolyogni próbált volna, de csak egy görcsös fintor lett belőle.

Carson Scoutra gondolt. vele szeretett volna lenni, otthon San Franciscoban. Az ő drága mosolya jutott az eszébe, ami a jéghegyet is képes elolvasztani. Alig bírta legyőzni Carson a rettegést magában, hogy talán soha többet nem látja a kicsi lányt.

Leállította a motort, közben ezt mondta:

- Úgyis hibáznak. Akkor majd lépünk.

- Minden rendben. Ez a világ a legjobb az összes világból.

- Ki mondta ezt?

- Nem tudom. Az egyik Muppets. Talán Kermit.

Kinyitották a kocsiajtót, kiszálltak és felemelték a kezüket, mutatva hogy fegyvertelenek.

A rozmárbajszú cowboy óvatosan hátralépett és úgy mérte végig Carsont, mintha a legocsmányabb valami lenne amit eddig látott. Arcán elszántság és vakmerőség látszódott, de a szapora légzése meghazudtolta a látszatot, hiába tartotta továbbra is Carsonra irányítva a fegyverét.

Egy másik fegyveres Michaelt terelte Carson mellé. Bőrkabátot viselt báránybőr gallérral, és neki nyugodt, egyenletes volt a légzése, de hiába próbálta leplezni a félelmét, őt a szemei árulták el. Ide-oda ugráltak Carson és Michael között.

Nem Victor teremtményei voltak, hanem igazi férfiak, akik tudnak arról, hogy a látszólag békés esti városban valami rettenetes dolgok történnek.

A harmadik férfi a kocsijukat kutatta át. Meg is találta az összes fegyverüket, tartalék lőszereiket.

- Mit csináljuk velük Teague? – nézett a bajuszos férfira.

Teague fejével az Urban Sniper felé intett és odaszólt Michaelnek:

- Mit akartok ezzel az ágyúval?

- Ez rendőrségi fegyver, nem juthat hozzá mindenki.

- Rendőrök vagytok?

- Régebben azok voltunk.

- Errefelé nem!

- New Orleansban. – mondta Michael.

- Rendben. De van nálatok szolgálati fegyver is.

- Szentimentálisak vagyunk, ezért megtartottuk. – magyarázta Michael.

Teague Carson felé fordult:

- Te is tudsz bánni ezzel a szuper fegyverrel?

- Igen, elbírok vele.

- Milyen rendőrök voltatok?

- Detektívek. A gyilkosságiaknál.

- Hihetőnek tűnnek, igaz fiúk?

- Akkor tisztáztuk a félreértéseket. –jegyezte meg Carson.

- A feleségem hasonlít kicsit hozzád. - mondta Teague Carsonnak.

- Akkor adj hálát érte az Istennek minden nap.

A legtöbb ember nem volt olyan merész hogy sokáig állja Teague éles tekintetét. Carson nyugodtan nézett rá.

- Kit üldöztök kocsival? - érdeklődött egy acélos hang. Arvid kérdezte.

Carson egy gyors pillantást vetett Michaelre, aki a szemöldök felhúzással jelezte, hogy rábízza a döntést, mit mond.

- Szörnyekre vadászunk. – felelte végül Carson, aki úgy döntött, nem fog hazudni.

A három cowboy elcsendesedett… Nem lepődtek meg, nem csodálkoztak, azt sugallta a reakciójuk teljesen ésszerű dolog számukra a szörnyvadászat.

- Ti is láttátok őket?

- Fegyvereik vannak. –szólat meg a harmadik férfi is. – Ez azt jelenti, hogy ők ugyanolyan emberek, mint mi.

- Clintnek igaza van. – mondta Arvid. A gyilkoló-gépeknek nem kell fegyver. Láttuk mire képesek fegyver nélkül is.

- Gépek? - kérdezte Michael.

Arviddal és Clinttel ellentétben Teague nem engedte le a fegyverét.

- Úgy néznek ki mintha valódi emberek lennének, de nem azok. Először Terminátornak véltük őket, de attól hátborzongatóbbak.

- Űrlények… - vélte Arvid.

- Rosszabbak… - mondta Carson.

- Nem tudom mi lehetne rosszabb.

Teague Carsonhoz fordult:

- Ti tudjátok mik ezek?

- Nem itt az utcán kellene megbeszélnünk. – mondta Carson. – Itt bármi történhet. Mi egy oldalon állunk.

- Valószínűleg. – mondta Teague. – A házunk beljebb van, a fákon túl.

- Úgy tűnik védened kell ezt a területet. Említetted a feleséged. Ő benn van a házban?

- Igen.

- Hogy hívják?

- Calista.

- Nos, én fogadni mernék, hogy Calista ötször gyorsabban eldöntötte volna hogy Michael és én barátok vagyunk, és téged meg seggbe rúgott volna amiért ennyit tökölsz itt.

- Én meggondoltabb vagyok. Ilyennek szeret.

- Inkább elvisel…

Mindketten elmosolyogták magukat ezen az évődésen és végre Teague is leeresztette a puskáját.

- Oké. Gyertek velem. Kicseréljük az információinkat, hátha sikerül élve kikerülnünk ebből a trutyiból.

Arvid visszaadta az Urban Snipert.

Beültek a kocsiba és Teague után hajtottak. Arvid és Clint visszatértek az őrhelyükre, a bokrok közé.

Amikor feltűnt egy bekötő út és az út végén a ház, Carson rájött, hogy legalább tucatnyi jármű parkol a területen. Alapjáraton, felkapcsolt fényszórókkal várakoztak az autók, közöttük fegyveres férfiak őrködtek párosával.

- Ők a szomszédjaik? - kérdezte Carson.

- Nem, mi az autóscsárdában voltunk az e havi családi napot tartotta az egyházunk. Ezek a földönkívüliek vagy mik, ott támadtak meg minket. Három embert megöltek, hála az úrnak, gyereket nem.

- Milyen egyház?

- Az Ég temploma egyház. – mondta Teague. – Akik meghaltak ma közülünk, azok átlovagoltak a mennyei kapun a Paradicsomba, de hát ez nem vígasztal meg minket.

Kilencedik fejezet

Nancy Potter, Rainbow Falls polgármesterének a felesége elégedetlen volt a nappali polcain kirakott huszonhat porcelán figura elhelyezésével. Már egy órája ezen bosszankodott, és egyre dühösebb lett. Ha ezek a figurák emberek lettek volna, már megölte volna őket. Letépte volna a fejüket, kibelezte volna és bedobta volna a tűzbe.

Ha nem lett volna már halott az igazi Nancy, akkor most ölte volna meg őt.

Egyszerűen nem tudta ideálisan elrendezni a huszonhat figurát a három polcon. Ha minden polcra kilencet tudott volna rakni…de annyi nem volt. Ha nyolcat rakott, akkor meg kettő kimaradt. Az igazi Nancy nyilvánvalóan nem volt tudatában annak, hogy az abszolút rend, a tökéletes szimmetria és az egyensúly milyen fontos. Pedig ezt minden kummunitárius megértette. Ez egyike volt a számtalan fontos elveknek, mint a hatékonyság, engedelmesség, egységesség… stb.

Az igazi Nancy tipikus rosszul fókuszált emberi lény volt. Ráadásul szentimentális volt. Mind a huszonhat kerámia figura angyalt ábrázolt. Minél tovább próbálta elrendezni szimmetrikusan őket, annál jobban utálta a hülye angyalokat, az álszent vallásosságot, az

ízléstelenséget. Ha itt lett volna az igazi Nancy, mielőtt agyonveri, az összes együgyű angyal figurát lenyomta volna a buta torkán.

Végül két figurát dühösen földre dobott és addig taposott rajtuk, míg apró darabokra nem törtek. Most már a huszonnégy figurát el tudta helyezni egyensúlyban. Egy polc- nyolc figura.

De ahogy ránézett a polcokra, túl üresnek tűntek. Levett még két angyalt, összezúzta őket…aztán még kettőt…. még kettőt…

Utálta ezeket a kis szárnyas alakokat, utálta az ostoba embert aki összegyűjtötte őket.

Tényleg ki kell irtani minden emberi lényt, velük együtt a hülye fantáziálást, az értelmetlen , ostoba gyerekes hiedelmeket. A gyerekek voltak a legrosszabbak. Az elképzelhetetlenül piszkos biológiai folyamataikkal, a mocskos ürülékükkel. Mindet össze kell taposni, porrá alatt zúzni. Húspépek!

A nappali boltíve alatt álló Ariel Potter megkérdezte:

- Ugye nem vagy megszállott?

Ő sem az igazi Ariel volt. Az igazi meghalt. Megölték.

Ariel tizennégy éves volt, szőke és kék szemű. Kilenc nappal ezelőtt „kelt életre”.

- Ha megszállott vagy, azt jelenteni kell a Teremtőnek és akkor visszarendel.

A Közösség tagjai olyan hatékonyak voltak mint a gépek. Néhányuknál a hatékonyság megszállottsághoz vezetett. A szakemberek könnyen felismerték ezt a hibát és az ilyen példányokat feloldották az „anyaoldat tömegbe”, amiből minden kommunitárius létrejött.

Minden lényt teszteltek, gyakorlatilag a hibaszázalék nulla volt. Ennek ellenére meghibásodások előfordulhattak, ezért az ilyen példányokat kivonták sürgősen, nehogy eszükbe jusson figyelmeztetni az embereket az ellenük folyó titkos háborúra.

- Nem vagyok megszállott. – mondta Nancy.

Ariel udvariasan kérdezte:

- Akkor mit csinálsz?

- Megszüntetem a rendetlenséget ebben a förtelmes házban.

Ariel lenézett az összetört porcelánokra:

- Ez nem rendrakásnak néz ki. Vagy tévedek?

Egy lendületes mozdulattal Nancy a kezébe söpörte a maradék angyal figurákat és az markában tartva rázni kezdte őket.

- Először elpusztítom ezeket a hülye szimbólumokat. Unalmasak, értelmetlenek. Természetesen utána összesöpröm, feltakarítom. Akkor már a nappali rendben lesz.

Ariel fél percig csendben tanulmányozta Nancyt, aztán megkérdezte:

- Nem a megszállottságra utal a túlzott melléknév és határozószó használata?

Nancy megfontolta a kérdést. A kommunitáriusok kapcsolatában az őszinteség természetes volt.

- Azt hiszem ebben az esetben csak nagyobb intenzitással hajtom végre a feladatot. Élesebben összpontosítok mint egy lézersugár.

Ariel elfogadta ezt a magyarázatot.

- Már szinte mindent kiettem a hűtőből és annak a felét amit a kamrában találtam. De még mindig éhes vagyok. Már szeretnék kimenni a pajtába és elkezdeni a feladatomat.

- A te feladatod a második szakaszban lesz. – mondta Nancy. Amikor már minden ember halott lesz a városban, akkor kell csak elkezdened a munkád.

Ariel bólintott.

- Tudom, de azt hiszem olyan vagyok mint te. Annyira a küldetésre koncentrálok, hogy nincs türelmem a várakozáshoz. Ez egy gyötrelem, puszta kínzás hogy nem cselekedhetek.

Nem tudok várni, ma este akarom csinálni. Most, most, most!

Nancy elgondolkodott.

- Az időszerűség is része a hatékonyságnak. Ha korábban képes vagy elvégezni a feladatodat, mint ahogy be van ütemezve, ez azt jelenti, hogy te hatékonyabb vagy,mint ahogy akarták hogy legyél.

- Korábban felkészültem a tervezettnél. – mondta Ariel. – Ez bizonyíték a Teremtőnk zsenialitására.

- Ő a legnagyobb zseni aki valaha élt. Az, hogy képtelen vagyok elviselni ezeket a hülye, rohadt angyalokat, az is csak a Közösség iránti elkötelezettségemet bizonyítja.

- A Közösségért. – mondta Ariel.

- A Közösségért. – válaszolt Nancy.

- Eljössz velem most a pajtába?

- Előbb hagy törjem össze a többi vacakot is.

- Rendben, ha neked ezt kell tenned.

- Kell. Tényleg kell. Utána segítek neked.

- Csak siess. – mondta Ariel. – A pajtában kell lennem mielőbb, és ha nem mehetek, úgy érzem, felrobbanok a feszültségtől.

A Közösség tagjai nem fogantak, hanem gyártották őket. Nem volt szexuális vágyuk és nem is voltak képesek az aktusra. De most Nancy szinte biztos volt benne, hogy amit érez, az hasonlít az emberek érzelmeihez.

Megborzongott az egész testén végigsöprő energiától és gyűlölet fogta el az egész emberiség és minden iránt ami nem a Kaptárban készült.

Csodálatos látomásai voltak egy halott világról, amiből kisöpörtek mindent és megfosztottak minden értelmétől.

Nancy a polcokról letúrta a maradék angyalokat is . Rájuk taposott, rugdosta a darabkákat. Egy angyalfej nem tört össze; felkapta és elhajította a szoba túlsó végébe. A mázas, glóriás fej olyan volt, mint egy nagy szilva, és úgy nézett rá mint egy trófea a vadász falán. Tovább rugdosta , taposta, míg apró szilánkokká nem vált.

Egyszerre sikoltozásra lett figyelmes. Ariel jelent meg a szobában, szeme csillogott, ökleit magasba tartva rázta, hosszú szőke a haja a vállát ostorozta ahogy ide-oda rángatta a fejét. Nancy nem rosszallóan nézett a lányra, hanem szinte biztatóan. Erős tisztán csengő hangja egy harcba induló lány rikoltása volt.

Tizedik fejezet

Mr. Lyss leparkolt a járda mellett és lekapcsolta a fényszórókat. A tompított fényben a hópelyhek kicsi fénylő csillagokként ereszkedtek a földre.

- Biztos hogy ez Bozemann háza?

- Igen uram. Egy háztömbnyire van nagymama házától, ahol laktam mielőtt jöttek a marslakók.

- A vörös téglás ház a fehér redőnyökkel az ablakon, a tornác fehérre festett korláttal nagyon hangulatos kis ház volt.

- Biztos hogy egyedül él itt, Őszibarack?

- Kiku meghalt, gyerekeik pedig nem voltak.

- Milyen régen adta be Kiku a kulcsot?

- Nem adott be kulcsot sehová.

- Rosszul kérdeztem. Mennyi ideje hogy meghalt?

- Több mint két éve. Régebben meghalt mint nagymama.

- Lehet hogy Bozeman nem egyedül él…

- Kivel élne? - csodálkozott Nummy.

- Barátnőjével, barátjával, nagymamájával, lehet hogy van egy rohadt aligátora… Honnan a pokolból tudjam. Bárkivel élhet az a gazember. Használd néha az agyad is fiam mielőtt buta kérdéseket teszel fel.

- Egyedül él. Biztos vagyok benne. Különben is sötét van, nincs itthon senki.

- Az aligátor a sötétben is lát. – Mondta Mr. Lyss. – De gyerünk! Kell az a motoros szán, hogy mielőbb kijussunk ebből az átkozott faluból.

Az utcai lámpák nem égtek és a szomszéd ház is sötét volt. Fehér volt már az út, a járda, a gyep és azt gondolná az ember, ez a sok fehérség egy kis fényt csinál, de nem. A hópelyhek olyan sűrűn estek, mintha köd lett volna, alig lehetett látni. Ha bárki kinéz az ablakon, valószínűleg nem látja meg hogy Mr. Lyss egy puskával az oldalán megy.

Volt nála még két pisztoly is, és a kabát zsebeit telepakolta lőszerekkel. A Tiszteletes házából hozta el őket, ahol azokban a nagy gubók növekedtek volna a szörnyek, he fel nem gyújtják őket. Sikerült elpusztítaniuk őket, de leégett a ház is. Mr. Lyss azt mondta, ha nyer a lottón, a nyereményéből megtérít mindent. Meg is mutatta azt a kis papírt a pénztárcájából, amin a számok voltak. Nummynak azonban volt egy olyan érzése hogy Mr. Lyss mindent csak ellopott. Mr. Lyss olyan embernek tűnt, aki úgy nőtt fel, hogy soha be nem tette templomba a lábát.

A hátsó verandához mentek, amit nem lehetett látni az utcáról. A frissen lehullott hó ropogott alattuk. Mr. Lyssnek elő sem kellett vennie az álkulcsait, mert amikor lenyomta a konyhaajtó kilincsét, az ajtó nagy nyikorgás közepette kinyílt.

Hirtelen Nummy mégsem akart bemenni Barry Bozeman házába. Nem azért mert hívatlan vendég volt, hanem mert valami rossz érzés kerítette hatalmába. A gyomrába valami hidegség csúszott, a mellében pedig szorítást érzett. Nagy levegőt akart venni, de nem tudott.

- Gyerünk innét. – suttogta.

- Sehová se megyünk. – mondta az öreg. – Nincs annyi időnk hogy mászkálgassunk.

Mr. Lyss átlépte a küszöböt és felkapcsolta a villanyt.

Nummy vonakodva követte, és amint belépett, rögtön meglátta Boze-t a konyhaasztalnál lévő széken. Alsónadrágban és szétnyílt fürdőköpenyben ült. A feje hátradőlt, a szája kitátva, a szemei fölakadva.

- Halott. – mondta Mr. Lyss.

Nummy is tudta azonnal hogy meghalt. Kellemetlen volt neki Bozeman-t alsónadrágban látni. Ránézni is kellemetlen volt, mégsem tudta levenni a szemét róla.

Mikor valaki meghal, akit szerettél, vagy kedveltél, kicsit olyan mintha miattad halt volna meg. Nem jó ránézni, mégis muszáj, mert ez az utolsó alkalom, amikor még láthatod, később már csak fotón nézheted meg.

Boze bal halántékán egy ezüst gomb csillogott. Éppen olyan, mint azoknak a zombiknak ott a börtönben. Eszébe jutott Nummynak, hogy olyanok voltak mint a jól idomított kutyák. Azt mondták nekik: „marad” és nyugodtan ültek amíg nem jött a jóképű fiatalember, akit először angyalnak nézett.

Azután ez a nem-angyal fiatalember elkezdte széttépni őket és magába szívni…

Nummy remélte, hogy itt nem jelenik meg ez a jóképű fiatalember.

Mr. Lyss becsukta a hátsó ajtót és átment a szobán. A cipőjére apadt hó a padlóra potyogott. Közel ment a halott férfihoz, de nem ért hozzá.

- Már halott egy ideje. Legalább nyolc-tíz órája, de lehet hogy régebbtől. Valószínűleg hajnal óta halott.

Nummynak fogalma sem volt róla hogy lehet azt megtudni, milyen régóta halott valaki. De nem is akarja megtanulni. Akik ilyet tudnak, azok biztos már egy csomó halottat megnéztek. Ő pedig soha többet nem akar halottat látni.

Mr. Lyss felvett az asztalról valamit, ami egy pisztolyhoz hasonlított. Azt tanulmányozta.

Az asztalon állt egy tál friss gyümölcs. Volt benne banán, körte, és néhány nagy darab éretlen alma. Mr. Lyss odatartotta a fegyverszerű tárgyat az egyik almához és meghúzta a ravaszt.

- Bang!

Hirtelen az almán megjelent egy ugyanolyan ezüstös gomb, mint amilyen Bozeman halántékán volt.

Mr. Lyss ismét meghúzta a ravaszt, de ezúttal nem történt semmi.

Harmadszor is lőtt, és a második almán is megjelent a gomb . Negyedszerre megint semmi.

- Kétütemű mechanizmus. Ugyan a második ciklus mit csinál? - kérdezte Mr. Lyss.

Nummy körülnézett, de nem volt semmiféle ütem vagy ciklus a konyhában. Se kerékpár, se tricikli, se motorkerékpár. Így inkább nem szólt semmit, nehogy az öreg megint azt mondja hogy hülye.

Mind a ketten tudták hogy ő hülye, mindig is az volt, de azért nem kellene folyton emlegetnie. Nummy hallgatott.

Ahogy visszatette Mr. Lyss a pisztolyt az asztalra, zongoraszó csendült fel.

Boze-nak volt zongorája. Kiku játszott rajta és tanította Boze-t is zongorázni. De mind a ketten halottak, egyikük sem játszhat.

- Menjünk innét. – mondta Nummy.

- Nem, ha már benn vagyunk fiam. – az öreg felemelte az egyik pisztolyát. – Nem szégyen a gyávaság, de nem olyan helyzetben, amikor meg akarnak ölni minket.

Mr. Lyss kiment az előcsarnokba, belökte az ajtót ahonnét a zene hallatszott és felkapcsolta a villanyt.

Amikor az öreg kiment a konyhából, Nummy nem akart ott maradni egyedül a halottal. Az is érdekelte, ki zongorázhat, így az öreg után ment.

A zene szép volt, de szomorú.

Az előcsarnokból nyíló nappaliban sötét volt.

Nummy arra gondolt, bárki játszik is a zongorán, nagyon jól megy neki még a teljes sötétségben is.

Tizenegyedik fejezet

Sammy Chakrabarty soha nem volt tétlen, folyamatos mozgásban volt. Még nem is végzett azzal amit csinált, de már a következő feladaton gondolkodott. Mindössze 49 kg volt, de két ember helyett evett. Mégsem tudott hízni egy grammot sem,olyan gyors volt az anyagcseréje. Segített helyreállítani a telefon vonalat, és az internet hozzáférést, ami krízishelyzetként lépett fel a talk –show közepén. Már csak egy probléma volt, hogy megöltek két férfit, vagy valakiket akik férfiaknak tűntek első ránézésre. A KBOW bekerült a Twilight zónába.

Sammy a felügyelői szobából a teakonyhába futott, ahol volt hűtőszekrény, mikrohullámú sütő, kávéfőző. Sammy kinyitotta a szekrény fiókot és a különböző eszközök közül kivett néhány kést és kiválasztotta a legnagyobbat, aminek a pengéje is éles volt.

A huszonhárom éves Sammy a rádióállomás programigazgatója és promóciós vezetője volt. Egy olcsó kétszobás lakást bérelt, egy régi Hondát vezetett és jelentős haszna volt a saját online tőzsdei kereskedésből. Azt a célt tűzte ki maga elé, hogy huszonhat éves korára ő legyen a főigazgató, huszonkilenc évesen pedig a KBOW tulajdonosa. Azután egy olyan átütő műsort akart kifejleszteni, ami konzorcionális az egész országban .

Az elmúlt percek rendkívüli eseményei hátráltathatják a terveit akár másfél évvel is.

De Sammy Chakrabarty ezt nem tudta elfogadni, tartani akarta magát az elképzeléseihez.

A nagy késsel a kezében sietett vissza a navigátor szobájába, ahol egy magát Deucalionnak nevező összetört arcú óriás és a személyzet és voltak.

A két meggyilkolt férfi olyan volt mint Warren és Andy Snyder, de lehet hogy nem ők voltak azok. Ralph Nettles, a hangmérnökük megbízható, becsületes, kőkemény srác volt. Ha ő azt mondja, hogy Warren és Andy megpróbálták megölni őt, és hogy a tetovált arcú mentette meg az életét, akkor ez így is volt. Warren orrából még mindig halványkék gőz szivárgott, pedig már a haláltusáját vívta. Inkább gépnek tűnt mint embernek, de azért szeretett volna több bizonyítékot erre.

A szobában volt még Ralph-on és az óriáson kívül Cogborg Burt, a reklám szakember és Mason Morrell, aki pontosan olyan vészhelyzeteknél kapcsolódik be a műsorban, mint a ma esti eset. Mindenkin nyugtalannak és idegesnek tűnt. Sammy távollétében Warren Snyder testéről levették a ruhát annyira, hogy a hasa és mellkasa szabadon legyen.

- Nem tudom hogy mit fog látni, - mondta Deucalion,- de biztos vagyok benne, hogy elég bizonyíték lesz arra, hogy ez nem a valódi Warren Snyder.

Az óriás letérdelt a holttest mellé és a szegycsont alatt belevágta a kést. Mason Morrell erősen zihált, de valószínűleg nem azért, mert sokkolta őt a holttest csonkítása, hanem mert előadást tartott a jelenlévőknek hogy milyen tehetségesen tud zihálni. Sammy kedvelte Masont, de mivel állandóan szerepet játszott, néha fárasztó volt.

Vékony vércsík jelent meg a vágás nyomán a fehér hason. Egy pillanatra úgy tűnt, a holttest mégis emberi. De amikor Deucalion kihúzta a kést, láthatóvá vált, hogy nem emberi szövetek, zsigerek vannak a lény belsejében. A vérzés is csak a felszíni szövetekből szivárgott. Némelyik szerv olyan színű volt, mint a tejüveg, halvány szürke csíkozással. Volt amelyik zöld színben pompázott. Volt közöttük sima és csúszós és túrószerű állagú is. Mindegyik szerv alakja bizarr volt és aszimmetrikus.

A testen végigfutó opálos kettős spirálban krémes állagú folyadék keringett. A testüreg minden részét világító rostszálak hálózták be, ami inkább volt elektronikus szerkezet, mint biológia szerv. Mindenki számára nyilvánvaló volt hogy ez a test nem Warren Snyder teste volt.

Deucalion felemelkedett.

- Mi ez az izé? - kérdezte Sammy Chakrabarty félelemmel és iszonyattal a hangjában.

- Egy laboratóriumban készült. – válaszolta az óriás. – Több százat, vagy több ezret készítettek, hogy átvegyék az irányítást a városban.

- Milyen laboratóriumban? - kételkedett Ralph. Hitetlenkedve rázta meg a fejét. – A tudomány még nem elég fejlett hogy ilyet létre tudjanak hozni.

- A szemed előtt van a bizonyíték. – emlékeztette őt Deucalion.

Burt Cogborg nem a holttestet nézte, hanem a karóráját, mintha azt akarta volna ezzel jelezni, hogy neki erre az egészre nincs ideje és legszívesebben már menne vissza az irodájába.

- Lehet hogy laboratóriumban készült. – folytatta Ralph. – De nem ezen a bolygón.

- Nemhogy ezen a bolygón és ebben az országban, de ebben a megyében! – mondta Deucalion. – Aki engem….aki ezeket a teremtményeket csinálta… mindjárt elmagyarázom. De előtte fel kell készülnünk a rádióállomás megvédésére és figyelmeztetni kell Rainbow Falls lakosságát.

- Mivel védjük meg? - kérdezte Mason Morrell. – Pár konyhai késsel? Azt mondtad több százan, vagy több ezren is lehetnek ezek a dolgok. Gondolom erősebbek is nálunk. Ember, ez nem egy akciófilm, ahol megjelenik a szupersztár mielőtt vége lenne e filmnek és megvédi az egész világot. A saját seggemet se tudom megvédeni, nemhogy ezt a helyet. Húzzunk el innen a városból és bízzuk a dolgot a rendőrségre.

- Legelőször a rendőrség felett vették át a hatalmat, és lezárták a városból kivezető utakat.

Az irányításuk alatt van az összes kulcsfontosságú szolgáltató, mint a telefontársaság, internet szolgáltató. – magyarázta Deucalion. – Még az időjárás is őket segíti most, mert ilyen időben az emberek hajlamosabbak otthon maradni., ahol a legkönnyebb lecsapni rájuk.

- Ha nincs internet, nem működik a telefon és sms-t sem lehet küldeni, akkor tényleg a KBOW az egyetlen mód amivel figyelmeztetni lehet az embereket. – mondta Sammy.

- Nekem vannak pisztolyaim. – szólt Ralph. – Én… gyűjtöm őket.

Sammy nem lepődött meg, mindig is sejtette Ralphról, hogy kissé paranoiás.

Van annyi hogy meg tudjuk védeni ezt a helyet. – mondta Ralph. – Alig egy mérföldre van a házam, húsz perc alatt megjárom.

- Veled megyek és akkor még gyorsabban megjárjuk. – mondta Neki Deucalion.

Csengetés hallatszott. A KBOW bejárati ajtaját fél hatkor bezárták.

- Ez az egyes számú szállító lesz. – mondta Deucalion, - Azt hiszik hogy begyűjthetnek négy zombit. Várj meg itt. – szólt oda Ralphnak. – Majd én elintézem őket.

Sammy sosem gondolt arra hogy ilyen megdöbbentő élményben és látványban lesz része, mint a replikánsok. De amikor Deucalion kiment a szobából, felkiáltott meglepetésében.

Az óriás ugyanis nem kisétált, hanem egyszerűen eltűnt belőle.

Tizenkettedik fejezet

A konyhai székre két párnát kellett tenni, hogy az ötéves Chrissy Benedetto felérje az asztalt. A kislány két kézzel fogott egy csésze forró csokoládét és minden alkalommal mikor kortyolt belőle, a szemei kikerekedtek, annyira ízlett neki.

- Nagyon finom! – mondta.

- Mert mandulás tejjel készítem. – mondta neki Erika, aki az asztalnál ült vele.

- A mandula, olyan mint a dió?

- Igen.

- Össze kell nyomni hogy kijöjjön belőle a tej?

- Én csak megveszem az üzletben. Mások préselik ki belőle.

- Mogyoróból is lehet tejet kinyomni?

- Nem hiszem.

- És kesu-dióból?

- Abból sem.

- Te nagyon szép vagy. – mondta Chrissy.

- Köszönöm kicsim. Te is az vagy.

- Én voltam az oviban a kis hableány. Tudod, Halloweenkor.

- Lefogadom hogy az összes fiút elvarázsoltad.

Chrissy elfintorodott:

- Fiúk! Mind ijesztőek akartak lenni. Olyanok voltak mint „Ick".

- Jobb szépnek lenni mint ijesztőnek. De a fiúk mindig olyan jelmezt akarnak.

- Az idén hercegnő leszek. Vagy Olivia malac.

- A helyedben inkább hercegnő lennék.

- De Olivia annyira vicces és aranyos. Apu azt szokta mondani, nem számít a külső, az a fontos milyen vagy belülről. Olyan ez mint a sütijeidnél.

- Pekándiót,kókuszt és csoki darabokat teszek bele.

- Meg tudod rá tanítani az anyukámat?

- Persze. Téged is megtaníthatlak.

Erika Öt, most már Erika Swedwnborg nagyon jól megértette magát a fiatalokkal és gyerekekkel. Annak ellenére, hogy őt is egy teremtő tartályban hozták létre New Orleansban, és így nem volt gyerekkora, nem voltak szülei, akitől gyengédséget kapott volna, igazi anya-típus volt, tele gyengédséggel és aggodalommal mások iránt.

Victor saját magának hozta őt létre és úgy volt programozva, hogy utálja az egész emberiséget, de különösen a gyerekeket. Victor elképzelt világában nem szerepeltek gyerekek, nem szerepelt a család. Az új faj tagjai csakis Victornak tartoztak hűséggel, neki kellett fenntartás nélkül engedelmeskedniük.

- Anyu vesz nekem új macikat a városban. – mondta Chrissy.

Michael ezt füllentette neki, miután meghalt az anyukája.

- A hülye-anyu az összeset széttépte.

A hülye-anyu Denise Benedetto replikánsa volt. Michael és Carson megmentették a kislányt, a replikánst padig Carson megölte.

- Mikor jön már az anyukám értem? – kérdezte Chrissy. A kislány olyan törékeny volt mint egy finom porcelánbaba. – És ki volt az a hülye-anyu?

Erika alig bírta elfojtani a könnyeit.

- Drágám, emlékszel a tündérmesékből a boszorkányokra? Akik olyan varázslatot is tudnak csinálni, hogy másnak nézzenek ki.

- Hülye-anyu egy boszorkány?

- Meglehet. Most úgy elvarázsolta magát, hogy nem tud többet visszajönni.

- De hová lett?

- Úgy hallottam, hogy egy nagy bográcsban mérget főzött éppen, hogy majd az emberek ellen használja és beledobták.

Chrissy megint kortyolt a forró csokoládéból és utána azt suttogta:

- Ez nagyon finom.

- A boszorkány megpróbálta magát denevérré változtatni, hogy ki tudjon repülni a bográcsból. – mesélt tovább Erika. – De a denevérre is hatott a méreg, így egyszer csak puff, köddé vált és örökre eltűnt.

- Minden boszorkánnyal így kellene csinálni!

- Megtaláltam a buzit! – hallatszott Jocko izgatott hangja a folyosóról, majd visszatrappolt a szobába.

- Bumm, brrrr, megvan! Hozhatod a sütit!

Chrissy lerakta a saját süteményét és azt mondta:

- A te kisfiad úgy beszél, ahogy még senkit nem hallottam beszélni.

- Ő nagyon különleges. – mondta mosolyogva Erika.

- Koronát nekem, koronát, másik koronát nekem! Jocko megrázta a kiber-fát. Ah ha-ha-ha, Ah ha-ha-ha!

- Találkozhatok vele? -kérdezte Chrissy.

- Várnod kell egy ici-picit, most a házi feladatát csinálja.

- Hülyék! Hülyék! Hülyék! Oké, oké. Klatt, klatt. Megcsíptem őt! Áááááá, bumm! Jocko a világ királya! –hallatszott be.

Erika megkérdezte Chrissyt:

- Emlékszel mit is mondott az apukád a külsőről és belsőről?

- Persze.

- Nos, Jocko belülről nagyon szép.

- Remélem szeretni fog engem.

- Jocko mindenkit szeret.

- Fog majd velem játszani?

- Biztos vagyok benne hogy igen.

- A fiúk általában nem szeretnek a lányokkal játszani.

- Jocko mindig a kedvedben fog járni. Drágám, volt már olyan, hogy megijedtél valamitől, azután rájöttél hogy nincs okod félni tőle?

Chrissy összehúzta a szemöldökét, úgy törte a fejét mit válaszoljon. Hirtelen elmosolyogta magát.

- A kutyák.

- Féltél a kutyáktól?

- Igen, nagyon. A szomszédban van egy nagy öreg kutya, hatalmas fogakkal. Doofuss.

- Utána megbarátkoztál vele?

- Igen, nagyon aranyos kutya.

- Pedig biztos ugyanolyan ijesztő a kinézete.

- Már nem ijesztő. – Felemelte a jobb karját, mint aki jelentkezik.

- Mi az drágám?

- A herceg. Amikor először megláttam, megijedtem. – Deucaliont nevezte hercegnek. – De akkor felemelt, és olyan óvatosan fogott mintha kisbaba lennék. Azt mondta csukjam be a szemem szorosan és onnét idevarázsolt bennünket. Nem ijedek meg tőle soha többet.

- Nagyon bátor kislány vagy Chrissy. Bátrabb vagy a fiúknál is. Büszke vagyok rád. – mondta Erika.

A folyosó felől megint Jocko hangja hallatszott:

- Jocko a kémek krémje. Jocko csinált tortát Deucalionnak. Finom digitális adatokkal!

Gyerünk, Jocko! Gyerünk, Jocko! Gyerünk, gyerünk!

Tizenharmadik fejezet

Rafael Jarmillo rendőrfőnök egy kétszintes viktoriánus házban lakott. Az eresz mentén, az ablakok körül és az ajtók körül díszes minták voltak. Szerény, de mégis díszes.

Frostnak nagyon tetszett a környék. Dagget-tel már korábban elhajtottak a ház előtt, világosban., így tudták hogy halvány-sárga és vörösbegy tojás-kék színű, de most a sötétben színtelen volt, mint a táj, amit hó lepett be.

- Feleség, anyós és két gyerek. Ennyi? - kérdezte Dagget.

- Ennyi az információnk. Se kutya, se macska. Egy kanári van még; Tweetie.

Az emelet sötétbe borult, de a földszinten égtek a villanyok.

A bejárati ajtó ovális üvegbetétje úgy ragyogott, mint egy hatalmas ékszer.

Frostnak általában nem tetszettek az ilyen stílusú házak, de ahogy most nézték a járdáról, olyan hívogatónak tűnt. Elsősorban amiatt hogy valószínűleg meleg van benn.

Ha tényleg létezik a reinkarnáció, Frost vagy valami indián törzs tagja volt az egyenlítő környékéről, vagy leguán-ként egy sziklán napozva töltötte az életét. A csontja velejéig át volt fagyva.

A sors iróniája, hogy éppen a Frost (Fagy) családba született és a neve számtalan tréfára adott okot. De Frost akkor is csodálatosan szórakoztatónak tartotta a világot.

Dagget megnyomta a csengőt és benn a házban felcsendült egy rövid dallam. Amikor senki nem válaszolt, újból csengetett. Nem voltak elhúzva a sötétítő függönyök, így Frost végigment a tornácon és benézett az ablakokon. Nem látott senkit, de a nappaliban egy felborult szék, egy földön heverő asztali lámpa és a kandalló feletti félrecsúszott és megrepedt tükör erőszakra utalt.

A hátsó ajtóhoz ment, onnét a konyhába látott be. A padlón összetört edények, szétszórt kések hevertek.

Az ajtó zárva volt. Dagget elővette a pisztolyát , és kiütötte vele az ajtó üvegét. A nyíláson keresztül benyúlt, és elhúzta a reteszt.

A sűrű hóesés annyira letompította a zajt amit csapott, hogy a szomszédok nemigen halhatták meg. Frost is elővette a fegyverét és követte Dagget-et, majd becsukta az ajtót.

Hátborzongató csend borult a házra.

Sorba vették az ajtókat és átkutatták a földszintet. Már a nappaliba értek, de nem találtak senkit.

Hirtelen vidám madárdal csendült fel. Tweetie köszöntötte őket a ketrecéből.

- Mi a franc ez? – motyogta Dagget.

A sárga madárról egy szőrös kék papucsra nézett a felborult szék mellett. A papucstól nem messze egy női láb volt. Kecses lábujjak, amiken a köröm alma-pirosra volt festve. Karcsú boka finom íve…. és más nem volt. boka fölött véget ért a láb. Nem levágva volt, mert semmivel nem lehetett volna ilyen tiszta, sima csonkot hagyni.

Dagget letérdelt hogy közelebbről lássa.

- A fenébe! A bőr olyan fehér mint a vakolat. Sehol egy artéria, sehol egy véna. Olyan mint egy nyamvadt sápadt laposhal. Mintha minden vért kiszívtak volna belőle.

A szőnyeg egy kis helyen összehúzódott a lábfej körül.

Dagget még közelebb hajolt.

- Úgy néz ki, mintha millió apró fog rágta volna meg.

- Hozzá ne nyúlj! – suttogta Frost.

- Nem akartam. – nyugtatta meg őt Dagget. – Ez bizonyíték.

De Frostnak eszébe sem jutott az, hogy bizonyíték, annyira furcsának tűnt a lábfej.

Tweetie tovább fütyült, de vidám dallam hirtelen vékony lett és kopár.

- Mit csinálunk? – kérdezte Frost.

- Felmegyünk az emeletre.

Az előszobába érve rátaláltak egy kézfejre...

Tizennegyedik fejezet

Teague elvitte Carsont és Michael-t Hank és Dolly Samples házához, hogy elmeséljék nekik mi történt az autóscsárdában. Figyelembe véve, hogy ezek az emberek szentül meg vannak győződve arról hogy ezek földönkívüli lények, Carson nem tudta hogy tudják majd meggyőzni őket.

Az egyházközség tagjai szétosztották már a fegyvereket és lőszereket, felmérték hol kell megerősíteni a házat a védelem szempontjából. Legtámadhatóbbak az ablakok voltak, ezért belülre burkolatokat csavaroztak föl. Megpróbáltak a házból erődöt építeni- amennyire ez lehetséges volt.

Az asszonyok és a gyerekek a konyhában és az étkezőben válogatták szét a kevésbé védhető házakból összehordott élelmiszereket. Külön rakták a tárolhatókat, a hűtést igénylőeket és azokat amiket hamarosan el kell fogyasztani.
Három hordozható generátor volt a házban arra az esetre, ha megszűnne az áramszolgáltatás. A fűtőolaj tartályt két napja töltötték fel, így egy hónapra elegendő fűtőanyaguk van. De azért remélték, hogy nem fog eltartani egy hónapig ez a harc.

Az Úr segítségével gyors vereséget akarnak mérni ezekre a nyilvánvalóan istentelen ellenségre.

Miután Teague bevezette őket a tágas és forgalmas konyhába és bemutatta Dolly Samples-t, visszatért az őrségbe.

Dolly szorgalmasan nyújtotta a tésztákat és rakta rájuk a sütőtököt, ragaszkodott hozzá, hogy Carson-ék megigyanak egy bögre kávét és egyenek egy kis házi süteményt.

„Vége a világnak, vagy nem, egy jó sütőtökös pite lelkierőt ad nekünk” .

Carson észrevette, hogy Dolly keze ügyében egy 38-as Colt feküdt. A konyhában lévő többi nő az autóscsárdában történtekről és olyan hétköznapi dolgokról, mint receptek, vagy gyerekcsínyekről beszélgetett. Mindegyiküknél komoly fegyver volt. SIG P245 , a Smith & Wesson Model 1076 , a Smith & Wesson 640 .38 Special , a Super Carry Pro .45 ACP. Látszott rajtuk az aggodalom, de mivel el voltak foglalva, nem volt idejük a kétségbeesésre és rettegésre.

A kávé mesés volt, a sütemény isteni finom.

- Két fajtát láttunk ezekből a lényekből. – magyarázta Dolly miközben tovább nyújtotta a tésztát. – Az egyik fajta, látszatra teljesen olyan mint mi, emberek. Azt hiszem ez a rosszabb, mert ők hazugok, csalók. Megpróbáltak párat lelőni közülük, de több golyót is beléjük kellett lőni. Pedig jól céloztak.

Dolly a tepsibe rakta a tésztát, közben felnézett egy bekeretezett képre az étkezőasztal fölött. Jézus volt rajta. Fehér köntösben ült egy lovon, ami a hátsó lábaira ágaskodott.

- Az úr bizonyára velünk volt az autóscsárdában, különben mind halottak lennénk.

- Segíts magadon és Isten megsegít. – mondta Michael. – De a megfelelő fegyver is sokat segít!

Carson megnyugodott azért, hogy a festő nem festett Jézusnak egy pisztolyt.

Dolly folytatta az elbeszélését:

- A másik fajta szörnyeteg is embernek néz ki, de nem hétköznapi embernek. Olyanok, mint az angyalok, az ember nem tudja szinte levenni róluk a szemét, olyan szépek. Mintha Donny és Marie Osmond tértek volna vissza fiatal korukból.

Loreen Rudolp, akit bemutattak Carsonéknak és most éppen burgonyasalátát készített, azt mondta:

- Donny és Marie megcsúnyultak.

Egy másik nő, aki egy fazék forró vízben a tésztát kevergette, szintén hozzászólt a témához:

- Amikor Marie egy kicsit kigömbölyödött, akkor is százszor jobban nézett ki mint én a legjobb formámban.

- Cindy Sue, ne szóld le magad, - mondta neki Loreen. – Tele van a világ olyan nőkkel, akik mindenüket odaadnák ha olyan fogsoruk lenne mint neked.

- Meg olyan lábaik… - tette hozzá Dolly.

- A fogakért, a lábakért és a fülecskékért. – mondta Michael.

Cindy Sue elpirult.

- Ó Maddison, te egy lepcses-szájú vagy!

Michael a homlokát ráncolta, mire Dolly szabadkozni kezdett:

- Remélem nem sértődtél meg a lepcses-szájún, nem gúnynak szánta.

- De, ez pontosan gúny volt. – mondta Carson. – De az emberek megérzik hogy ő nem sértődik meg semmin és szeretik őt.

- Még te is drágám?

- Főleg én.

- Szeresd is őt nagyon, még ha nyűg is néha.

- Ő az én keresztem.

- Nekem is van keresztem. – mondta Michael.

- Drágám, - szólt Carson - a te kereszted te saját magad vagy.

- Ez talált! – mondta Loreen és mindenki nevetett a konyhában.

- Különben meg, - zárta le a vitát Dolly – Marie Osmond kövér lett mint egy dézsa, de lefogyott és most megint szép. De folytatom: Három angyal jött ki a színpadra és azt hittük, valamit énekelni fognak, vagy zenélni. De aztán valami ezüstös dolog jött ki a szájukból és elkezdték megenni az embereket.

Dolly leírása nem sokat segített Carsonnak elképzelni milyen is az ellenség.

Farley Samples, Dolly egyik tizenéves fia répahámozás közben figyelt és most anyja segítségére sietett.

- Ezek az idegenek valamilyen nanotechnológiát alkalmaznak. Ez a három, tényleg olyan volt mint az angyalok, de vagy gépek voltak, vagy valamilyen állatok. Valószínűleg arra tervezték őket, hogy megöljék és megsemmisítsék az embereket. Olyanok voltak, mintha több milliárd nano-állatkából tevődtek volna össze, olyan apróból,mint mondjuk egy vírus, ami be van programozva. Tud követni?

Carson bólintott.

- Valahogy ezekből a nano állatkákból tevődnek össze és válnak egy egésszé. Minden apró darabnak csak egy kezdetleges intelligenciája van és kevés memóriája. De amikor egyesülnek, ezek összetevődnek és okosabbá válnak egy embernél.

- Imádja a tudományos dolgokat. –mondta az anyja. – Gondolom ő lesz a következő Bill Gates.

- Bill Gates nem tudós, anya. Egy milliárdos…az se rossz dolog. Pedig még diplomája sincs.

- Nem ért rá tanulni, ha a vagyonát gyűjtötte.

- Inkább a következő Robert Heinlein szeretnék lenni. Ő írta a legjobb sci-fi-ket.

- Farley, ez a nanotechnológia nem csak sci-fi ugye?

- Nem asszonyom, ezen folyamatosan dolgoznak tudósok. Biztos vagyok benne, hogy ez lesz a következő nagy lépés a tudományban és nem is olyan hosszú idő múlva.

- Értem. – mondta Carson. – Elképzelhető hogy van egy titkos laboratórium annak az útnak a mentén, amit az itteni emberek Világvége országútnak hívnak. Van egy sejtésünk arról, ki ott a vezető és Michael, meg még páran a csapatunkból megpróbáljuk őt megállítani. Mi a véleményed erről?

Farley nagyot nézett:

- Szent …

- Rácsapok a szádra! – vágta félbe őt az anyja.

- ….makaróni. – fejezte be Farley.

A szomszédos ebédlőben is dolgozott pár asszony. Dolly átkiáltott nekik:

Shaona, Vera, mutassátok meg Carsonnak és Michaelnek a videót, akkor mindent jobban megértenek.

Shaona Fallon és Vera Gibson bejöttek a mobil telefonjaikkal, amivel videó felvételt csináltak. Lélegzetelállító fiatal nő látszódott, majd az átalakulása halál-géppé, aztán Johnny Tankredo arca látszódott, amint szinte feloldódik a szörnyetegben.

Michael felkiáltott:

- Szent makaróni!

Carson hallgatott, de ha szavakba önti a gondolatait, ezt mondta volna:

- Halottak vagyunk.

Tizenötödik fejezet

Mr. Lyss felkapcsolta a villanyt a nappaliban és Nummy Boze-t látta a zongoránál; szomorú zenét játszott.

Az igazi Barry Bozeman a konyhában ült alsónadrágban és fürdőköpenyben. meg volt halva. Akkor ez a Boze egy marslakó? Boze másolata? Egy Xerox?

A Xerox nem reagált a fényre, csak zongorázott tovább. Mr. Lyss a fegyvere csövét előre tartva közelebb ment, de azért nem veszélyesen közel. Mr. Lyss bátor volt, de nem hülye.

Nummy hátrébb állt, és készenlétben arra, hogy elfusson. Ő hülye volt, de annyira ő se volt az, hogy ne gondolt volna a menekülésre.

- Hé te! – szólt Mr. Lyss éles hangon. Amikor a Xerox nem válaszolt, hangosabban szólt oda: - Hé, te szemétláda mars-seggfej, mit csinálsz?

A zene még szomorúbb lett, Nummy majdnem elsírta megát. Egy filmben hallott ilyen zenét, mikor egy fiatal anya haldoklik és a gyerekei sorban odamennek az ágyához elbúcsúzni tőle. A férje közben már jön hazafelé a háborúból, de már nem fogja élve látni a feleségét.

Nummy azt szerette volna, ha amit most lát, a TV-ben lenne és átkapcsolhatna másik csatornára.

Mr. Lyss tovább beszélt:

- Na mi van, minek képzeled magad hogy nem állsz velem szóba? Nem mersz megszólalni mi, te mocskos gyilkos. Levágom azt a beképzelt orrod, belerakom a turmixgépbe. Teszek

mellé fagylaltot és megiszom. Ne gondold hogy nem teszem meg! Már százszor csináltam ilyet!

Nummy az orr-ízű fagylaltos turmix gondolatára elkezdett nagyokat nyelni, de azért remélte hogy nem fogja kihányni a vacsoráját.

- Adok még egy esélyt, te világűrből jött rakás szar! Mit keresel itt?

A Xerox továbbra sem nézett fel.

- Zongorázok. – szólalt meg váratlanul. A hangja éppen olyan volt mint Boze-é.

- Van szemem! Nehogy te mond már meg hogy mit lássak. Miért zongorázol?

- Amikor letöltöttem az emlékeit, megtanultam zongorázni. Egészen jól ment és azóta egyfolytában zongorázom.

- Nekünk meg most el kellene kezdenünk tapsolni? – villogott Mr. Lyss szeme haragosan. – Mindjárt kimegyek és veszek egy tucat rózsát, aztán feldugom abba a szánalmas marsi seggedbe. Tudod kinek meséld hogy gyakorlás nélkül megtanultál zongorázni.

- Már hajnal előtt leültem ide és azóta játszom. – mondta a Xerox.

Nummy le volt nyűgözve és már éppen meg akarta kérdezni a marslakót, meddig bírja ki pisilés nélkül, de még időben kapcsolt, hogy ezzel biztos magára vonná Mr. Lyss haragját. Ezt pedig nem szerette volna.

- Próbára teszed a türelmem, Darth Vader! Annyi vagy mint egy csótány-hányás, ezért jobb lesz ha nem mérgesítesz tovább. Nem azt kérdeztem hogy mióta zongorázol, hanem hogy MIÉRT?

Nummy szinte hipnotizáltan nézte a marsi Boze ujjait a billentyűkön, ahogy alig érintve a billentyűket – ha érintette őket egyáltalán – csodálatos hangokat csal ki a zongorából.

- Ma hajnalban… a konyhában… a memória átvitel. Amit átélt .. áttöltődött belém…meghalt agyvérzésben.. – mondta a Xerox.

- Tudom hogy meghalt. – mondta Mr. Lyss és a padlóra köpött. – Attól halottabb már nem is lehetne. Azt mond már el, amit tudni szeretnék!

A kéz lebegett a billentyű felett,mintha keresne valamit. Együtt úszott a két kéz balra, aztán szétváltak, középen újra egymás mellé kerültek, majd elúsztak jobboldalra. Bármi volt is amit a kezek kerestek, szomorú volt…ezért lett a zene is szomorú.

A Xerox Boze még mindig nem nézett fel.

- Amikor meghalt, az agyunk összefonódott . Pontosan tudom mit látott abban a pillanatban.

- Abban a pillanatban? Milyen pillanatban? – csattant fel Mr. Lyss. – Milyen pillanatról beszélsz?

- A kettő közötti pillanatban.

- A fenébe az egész pillanattal. A fenébe a kettő közötti pillanattal! – Mr. Lyss majdnem felrobbant. – Nem tudsz úgy beszélni te marsi hülyegyerek hogy meg is lehessen érteni? Mi a fene pillanatról beszélsz?

- Az élet és halál közti pillanatról. – mondta a Xerox. – De ő nem halt meg.

- Még egy kétértelmű beszéd és meghúzom a ravaszt és szétrobbantom a fejed, legalább nem idegesítesz tovább.

Általában Nummy nem érzékenyült el a zenétől, esetleg némelyik filmet könnyezte meg. De amit most hallgatott, abból annyi szomorúság áradt, hogy attól félt, elsírja magát.

Tudta, ha megteszi, Mr. Lyss kigúnyolja. A legjobb esetben is anyámasszony katonájának fogja csúfolni, de ettől csak rosszabbakra számíthat.

- Abban a pillanatban élet és élet között volt. – szólt a Xerox.

Még a kezei is szomorúnak tűntek ahogy lebegtek a billentyűk felett.

- Csak egy nagyon rövid pillanat volt ahogy eltűnt ebből a világból és átlépett egy másik világba, a túlvilágba, ahová az én fajtám soha nem juthat el.

Mr. Lyss hallgatott. Majdnem olyan volt, mintha őt is elvarázsolta volna a zene. Tőle szokatlanul sokáig hallgatott.

- A te fajtád… de mi vagy te? Nem marslakó, azt tudom.

- Kommunitárius vagyok.

- Az meg mi a fene?

- Nem férfitől és nőtől származom. – mondta a Xerox , és most a zenéje egy embernek a temetését idézte fel, aki meghalt annak ellenére hogy jobb volt mint a többi.

- Ha nem férfitől és nőtől, akkor mitől, honnan? – kérdezte Mr. Lyss.

- Laboratóriumból, számítógépek által tervezve. Genetikailag hús szilikonnal összekeverve.

Az idegrendszer pedig élettelen anyagból, ami csak imitálja a létet. A tudatunk programozva van. Úgy tűnik szabad akarattal rendelkezünk, de valójában csak engedelmes rabszolgák vagyunk. A semmiből valami színlelés féle létbe, aztán ….vissza a semmibe.

Nummy számára az egész beszélgetés halandzsának hatott. Az agya nem tudta felfogni amit a Xerox elmondott, de a szívét valami meghatározhatatlan érzés járta át. Nem tudta megnevezni mit érez, de valami olyasmi volt, mint mikor a réten sétált; az út egyik oldalán lévő nagy magas közötti üres részen látta a távolban a nagy hegyeket, amiknek a csúcsa a felhőkig ért. Egy pillanatra még lélegezni is elfelejtett.

Mr. Lyss is hallgatott, lehet hogy neki is eszébe jutottak a saját hegyei…

A szomorú zene egészen halkan szólt és a Xerox Boze azt mondta:

- Ölj meg.

Mr. Lyss nem szólt rá semmit.

- Légy irgalmas és ölj meg.

Mr. Lyss azt mondta szokatlanul csendesen.

- Bennem nincs irgalom. Ha meg akarsz halni, irgalmazz meg önmagadnak.

- Vagyok aki vagyok, de bennem tényleg nincs kegyelem. Te ember vagy, így van rá lehetőséged.

Újabb hosszú csend után az öreg megkérdezte:

- Kié az a laboratórium?

- Victoré.

- Victor ki?

- Victor Lebennek nevezi magát. Meg Szeplőtelen Victornak. De az igazi neve Victor Frankenstein.

Nummy ismerte ezt a nevet. Megborzongott. A Frankenstein filmeket soha nem nézte. Egyszer- sok évvel ezelőtt – véletlenül, amikor bekapcsolta a TV-t éppen egy ilyen film ment és ő idegrohamot kapott. Szerencsére bejött nagymama a szobába, látta mi a baj és gyorsan kikapcsolta a készüléket. Megölelte, megpuszilgatta őt, a kedvencét főzte vacsorára és sokszor elmondta neki, hogy ez nem igazi történet volt, csak valaki kitalálta, mint ahogy más történeteket is.

Ha a Xerox Boze nem hazudott, akkor a nagymama tévedett. De ez a feltevés annyira zavaró volt Nummynak, hogy inkább nem is gondolt rá.

- Frankenstein??? Bolondnak nézel? – kérdezte Mr. Lyss, de nem dühösnek látszódott, csak kíváncsinak.

- Kérdeztél, én pedig elmondtam. Ez az igazság.

- Azt mondtad, hogy ti olyanok vagytok, mint az engedelmes rabszolgák. Így programoztak. Akkor most miért árultad el?

- Elromlott bennem valami. – mondta a Xerox Boze. – Amikor láttam, amit Bozeman látott abban a pillanatban a két világ között, bennem valami megpattant. Olyan vagyok most mint egy rossz autó. A motor rendben van, de a fogaskerekek nem forognak. Kérlek, ölj meg! Ölj meg engem!

Még mindig lehajtott fejjel ült a zongoránál. Mr. Lyss ugyanolyan megbűvölten figyelte a lebegő kezet, mint Nummy.

A dallam átcsúszott egy másik dallamba, ami az előzőnél is szomorúbb volt. Nagymama azt mondta, hogy a zeneszerzők palotát tudnak felépíteni a zenével, annyira valóságosat, hogy a tudatodban még a termeket is láthatod. Nummy ennél a dalnál látta a szobát. Egy nagy üres tér volt bútorok nélkül. Szürkék voltak a falak, a padló, a mennyezet, még az ablakok is, amik a semmire néztek.

- Frankenstein. – mondta Mr. Lyss. – Akkor már miért nem a marslakók? Nem foglak megölni. Nem tudom miért. Nem érzem rendjén valónak. – ezzel leeresztette a fegyverét.

Nummy aggódva mondta:

- De uram, megölte Boze-t. Minket is meg fog ölni. Ő egy szörnyeteg.

- Csak az volt – mondta Mr. Lyss. – Túl sok volt neki amit Bozeman szemében látott. Kikészítette őt. Szerencsére itt van neki a zongora. Bármi is volt az, amit látott, ha én láttam volna, most valószínűleg a padlón feküdnék gőgicsélve mint egy kisbaba és az ujjam szopnám.

Gyerünk Őszibarack. Keressük meg a motoros szánt.

Az öreg elfordult a zongorától és kilépett a folyosóra.

Nummy hátrálva ment ki a szobából, rajta tartva a szemét a Xerox-on.

Tizenhatodik fejezet

Mason Morrell talk-show műsora az emberi kapcsolatokhoz (házastársak, szülő-gyerek, testvérek) és párválasztáshoz adott jó tanácsokat.

Nem volt nős, nem volt gyereke, nem volt testvére és az elmúlt tizennyolc hónapban hat nővel volt kapcsolata. Mégis sikeres volt a műsora és a hallgatók adtak a magabiztos véleményére. A betelefonálókkal el tudta hitetni, hogy ő a legjobb barátjuk és képes volt a hamis együttérzésre.

Semmilyen témában nem volt szégyenlős és kellemes férfias baritonját mindenki szívesen hallgatta.

Lehet hogy kissé szélhámos volt, de szerethető és szórakoztató. Montanában és Wyomingban öt rádióállomásnál volt műsora. Sammy rá is számított a tervei megvalósításánál.

Sammy még meg volt döbbenve a replikáns kibelezésén, Deucalion rejtélyes eltűnésén, de most majdnem ugyanúgy meglepte Mason viselkedése.

Amikor a tetovált óriás eltűnt, megcsörrent az ajtó csengő. Mason összes bátorsága és tartása eltűnt. Két oktávval magasabbra ugró hangjával szinte felsikoltott:

- Nem akarok meghalni mint egy sarokba szorított patkány ebben a szar kisvárosban!

Warren Snyder felboncolásakor valami a cipőjére fröccsent. Mikor ezt meglátta, lányos sikoly tört fel belőle, és vadul, undorodva törölgette a cipőjét a szőnyegbe. Átcsoszogott a szobán, kiment a folyosóra és balra fordult.

Ralph Nettles megszólalt:

- Ki fogja nyitni az ajtót és ezzel mindannyiunkat megöl!

Burt Cogborn felkiáltott.

Sammy Chakrabarty azonnal Mason után sietett és utána kiáltott:

- Mason, neeeee!

De a műsorvezető csak ment tovább. A bejárati ajtónál érte utol, amint épp a kulcsot kezdte elfordítani a zárban.

Mason magasabb is volt és súlyosabb is. Hiába próbálta meg őt hátrafelé húzni, belekapaszkodni, Mason kitárta az ajtót és kilépett a havas éjszakába.

Sammy mindig arról álmodozott, hogy multimilliomos lesz, soha nem akart cowboy lenni, nem akarta magát elásni egy ilyen kisvárosban.

Lassan bukdácsolt a gyéren megvilágított parkolóban. Látott egy fehér-kék teherautót, és egy embert benne. De lehet hogy nem is ember volt, hanem egy olyan mint Warren Snyder másolata, akinek a hasa tele volt mindenféle furcsa dologgal amik mártással voltak leöntve.

Aztán meglátta Deucaliont, amint egy másik embert a földről a feje fölé emel, ami lehetetlennek tűnt, még a nagy Buster Steelhammer szupersztár birkózó sem igen képes megcsinálni. Elveszítette szem elől az óriást, de a következő pillanatban ismét felbukkant a látóterében. A teherautó sofőrjét emelte ki a volán mögül és úgy tűnt egy csapással eltörte a gerincét.

Mason inge elszakadt ahogy Sammy belekapaszkodva próbálta visszatartani őt.

Megbotlott valamiben, hasra esett a hóban és azon vette észre magát, hogy az egyik halott replikánssal van szemtől szembe, akinek az orrából valami kékes gáz áramlott ki és behömpölygött a szájába. Köpködni kezdett és odébb gurult, majd feltérdelt. Először gondolt arra, hogy ha az anyja és az apja bölcsebbek lettek volna, nem pont ebbe az őrült országba vándorolnak ki Új-Delhiből.

Mason végre talpra állt és elindult a Toyotája felé, ami az utolsó volt a sorban .

Arra gondolt, vajon ki fog beszélni a rádióban, ki fogja figyelmeztetni Rainbow Falls lakosságát erre az invázióra. Sammy volt az egyetlen alternatíva, bár neki sem volt képzett hangja. Fele olyan meggyőző sem lenne mintha ő beszélne.

Sammy tántorgott felé azzal a szándékkal, hogy kihúzza őt a kocsiból. Értelmetlen próbálkozás lett volna. Szerencsére ott termett Deucalion és mielőtt Mason beindíthatta volna a motort, két hatalmas kezével megragadta az autó karosszériáját. Vagy a dühtől vagy az erőlködéstől ordított egyet és megemelte a kocsit. Az oldalára fordította, majd a tetejére.

Tizenhetedik fejezet

Rafael Jarmillo rendőrfőnök házának előcsarnokában a padlón hevert egy kéz-darabka. Csak a hüvelykujj és a mutatóujj, és a hüvelykujj alatti párnácska volt meg a kézből. A két ujjhegy összepréselődött.

Frost nem tudta, valaki szándékosan állította be ezt a hátborzongató „O" jelet, vagy a véletlen alakította így ki.

A legtöbb zsaruban egy idő után pszichológia védelmi mechanizmusként kifejlődött a fekete humor. De Frost azt gyanította, hogy bármit találnak még ebben a házban, az nem lesz mulatságos, nem fognak tőle az oldalukat fogva nevetni.

A kéz-rész szélei ugyanúgy néztek ki mint a csonkolt lábé. A hús vértelen volt, természetellenesen fehér.

Dagget felkapcsolta a villanyt és fénybe borult a lépcsőház. Egy akció során a lépcső mindig veszélyforrást jelentett. Sebezhetővé váltak alulról és felülről is. Óvatosan, de gyorsan haladtak. Dagget ment elöl, Frost hat lépéssel lemaradva követte, hátrafelé nézve, nehogy hátba támadják őket váratlanul.

Nem kellett suttogniuk sem, tudták mi a dolguk.

Semmit nem találtak amíg fel nem értek az emeleti folyosóra, ahol a szőnyegen, mint egy fehér kagyló, egy vértelen fül hevert. A méretéből ítélve egy fiatal gyerek füle volt.

Chief Jarmaillo-nak két gyereke volt. Az összes bűncselekmény közül a gyerekek elleni erőszakot ítélték el a legjobban. A gyerekgyilkosok életfogytiglani elítélését az emberek zöme nem tartja helyesnek. A lassú halál sokkal megfelelőbb lenne.

Jarmillo viselkedése a szolgálatban, az elmúlt tizenkét órában korrupcióra utalt. Ha valami bizarr összeesküvésben volt szerepe, akkor nem egy sorozatgyilkos ölte meg a feleségét, az anyósát és a gyerekeit. De még nem álltak össze a dolgok, csak találgattak.

Egy városban több bűnös vállalkozás is lehet és a pénzmosás során is hatalmas összegek foroghatnak. Egy rendőrt is meg lehet kenni, hogy eltussolja a rossz fiúk tevékenységeit. De a családtagok megölése, főleg feldarabolása, azért nem jellemző ilyen ügyeknél.

Négy hálószoba, egy nappali és három fürdőszoba volt az emeleten.

Az első amit észrevettek, egy álkapocs darab volt, zápfogakkal és egy szemfoggal. A fogak között valami zöld darabka volt, talán borsó, vagy paprika…

A fej többi része hiányzott. De nem voltak törött csontok, nem utalt semmi nyom arra, hogy ez a darab hogy került külön a többi résztől. Még a legtalálóbb szó a csontszélekre az volt, hogy…. elolvadt.

Az első hálószobában találták meg a legnyugtalanítóbb dolgot. A szoba egyik sarkában feküdt, a szépen beágyazott ágy közelében. Mintha valaki kiköpte volna, egy vastag nyelv feküdt ott, a hegye felfelé ívelt, mintha éppen nyalna valamit. Ijesztő és undorító volt, mintha H.P. Lovecaft és Salvador Dalí együtt alkották volna. A nyelv közepén egy barna, szemhéj nélküli szem volt, de mintha be lett volna ágyazódva a nyelv szövetébe.

Frost látta meg először ezt a szörnyűséget. Sokszor olvasott már egy érzésről, de most tapasztalta meg először; a nyaka libabőrös lett és mintha százlábúak és pókok kezdtek volna el rajta mászkálni. Mint FBI ügynök, sokféle borzalmat látott már, a félelem különböző fokozatait is megismerte, de amit most látott és amit ez a látvány kiváltott belőle, ilyet még soha nem tapasztalt. A nyakáról a hideg egyre lejjebb csúszott. Le a hátára, be egészen a csigolyákig.

Dagget intett neki, hogy csatlakozzon hozzá. Nem kellett a társára néznie ahhoz, hogy tudja milyen reakciót váltott ki belőle ez a valami. A kapkodó levegővétel, majd az öklődés hangja kifejezte Dagget undorát.

Egy pillanatra Frost azt várta, hogy a szem rákacsint, vagy odébb gurul, a nyelv még jobban behajlik…. De ezek halott szövetek voltak. Mint ahogy az állkapocs darabban lévő fogak sem tudnak már rágni, a nyelv és a szem sem képes többet mozogni.

Hirtelen az az érzése támadt, bármivel is néznek szembe, nem valószínű hogy a pisztoly és két tartalék tár megfelelő fegyver az ellenfél ellen. A Rainbow Falls-ban történtek már egyáltalán nem tűntek egyszerű bűncselekménynek.

Mintha a gyerekkora tört volna elő benne, olyan zavart és szorongást érzett.

Frost lenézett a steppelt ágytakaróra és azon tűnődött, vajon bujkál-e valaki az ágy alatt.

Aztán arra gondolt, csak nem ijed meg egy mumustól, egy trolltól, vagy boszorkánytól, de akkor mi lehet ez a titokzatos természetfölötti valami ?

Csak egy pár pillanatig tartotta őt fogva a gyerekes félelem, az igazi veszély hangja megtörte ezt a varázst.

A félig nyitott ajtajú sötét fürdőszobából kúszott elő a hang…

A hang, ami olyan volt, mint ezernyi száj pusmogása.

Tizennyolcadik fejezet

Miután betörte az anyósoldali ablakot, Deucalion a tetejére fordította a Toyotát. Mason még így sem volt hajlandó elhagyni a kocsit. Ekkor Deucalion betörte a szélvédőt is.

Sammy Chakrabarty kérte hagy beszéljen Mason-nal. Lábával félresöpörte a törött üveget és bemászott a kocsiba. Masont furcsa szögben találta; fejjel lefelé lógott a vezető ülésben.

Valójában nem is lógott, mert annyira sietett, hogy beindítsa a kocsit, hogy be sem kötötte magát. Kezével a kormányba kapaszkodott, lábát összefonta az ülés alatt, így tartotta magát.

Mason csodálkozva nézett Sammy arcába. Az egyetlen fényforrás a parkoló kékes lámpája volt. A hideg levegő az új autó bőrének és Mason arcszeszének illatával volt tele.

- Sajnálom hogy ez történt. – szólt Sammy.

Mason sértetten legyintett.

- A rádióállomás kifizeti a javítást a kocsidon.

- Te ezt mondod, de tudod hogy Warren mindig garasoskodik.

- Elfelejtetted? – kérdezte Sammy. – Warren halott. Vagyis ami úgy nézett ki mint Warren… Most én vagyok a főnök.

Mason nem nézett Sammy-ra, úgy jelentette ki, szinte ünnepélyesen:

- Mindannyian meghalunk.

- Nem hiszem.

- Nos, én meg azt hiszem.

- Nem mondtam még neked, - mondta Sammy - de nagy terveim vannak veled és a műsoroddal.

- Ez a világ vége. Nem lesz rádió sem.

- Ez nem a világ vége. Ez csak egy válság a városunkban. Ha összetartunk, akkor meg tudjuk védeni a rádióállomást és figyelmeztetni tudjuk a többi embert, mi folyik itt. Tudod hogy én optimista vagyok.

- Te nem csak optimista vagy, hanem őrült is.

- Nem vagyok őrült. Amerikai vagyok. – mondta Sammy. – Mint ahogy te is amerikai vagy. Hol van a cando szellem? Figyelj, azt tervezem, hogy még mélyebb érzelmeket viszünk a műsorodba, amivel kiterjeszthetjük a szárnyait. Nagyobb reklámot adunk neki. Regionális, majd nemzeti állomásoknak adjuk át. Nem öt állomáson leszel, hanem legalább százon. Te lehetsz a férfi Dr. Laura. Vagy egy emberben Dr. Phil is.

- Nem vagyok orvos.

- De az vagy ha én mondom. A rádió így működik.

Néhány hópehely beszállt a kitört ablakon és ott lebegett közöttük a levegőben.

Sammy fázott. A csontos térdei alatt lévő kipárnázott mennyezet vékony volt. Úgy érezte magát, mintha az Inception film szereplője lenne, amit a moziban látott és ami a zűrzavaros álmokról szólt. De mosolygott Masonra, megveregette annak karját, mintha azt mondaná neki: Itt vagyok neked!

Félrehajtott fejjel nézett rá Mason.

- Nagy darab vagyok és izmos mint egy futtball-sztár, és az emberek azt gondolják rólam, kemény is vagyok. De én nem vagyok az. – mondta Mason. – Nem hiszem hogy nemzetközi viszonylatban is bírnám a nyomást.

- Nyugi, én viszont elég kemény vagyok. – nyugtatta meg Sammy. – Nem hallod a saját hangod? A természetes hangszíned, a kiváló előadásmódod, ez egy hatalmas ajándék, amit nem dobhatsz csak úgy el.

- Nem tudom. – mondta Mason bizonytalanul. – Néha mintha kicsit csikorogna a hangom.

- Higgyél nekem. Gondold azt, hogy egy műsort csinálsz a repülő csészealjakról, a párhuzamos világokról, a tenger alatti titkos civilizációkról, nem kell többet tenned ma este sem. Te a hallgatók barátja vagy. Szeretnek, bíznak benned. Olyan vagy, mintha egy családtagjuk lennél. Hallgatnak rád. Ha te elmeséled, hogy Rainbow Falls-ban szörnyek tűntek fel, akiket laboratóriumban állítottak elő, neked elhiszik. Én is elmondhatnám, de az én hangom olyan mint egy girhes kecskegidáé.

Mason lehunyta a szemét és egy hosszú pillanatig olyan volt mint egy nagy rémült denevér.

- Szeretnek engem?

- Imádnak!

- Én mindent megteszek minden tőlem telhetőt hogy segítsek nekik.

- Ezért imádnak.

- Szörnyű nagy felelősség tanácsot adni.

- Tudom. És azt is el tudom képzelni, mennyire fárasztó lehet. De te egy olyan ember vagy, aki ezt meg tudja tenni.

- Mindig attól félek, hogy véletlenül olyan tanácsot adok, amit félreértenek és később a szememre vetnek.

- Nem fogják Mason. Te mindig nagyon tisztán fejezed ki magad.

- Tudod mitől félek? Hogy néhány feleség félreérti a tanácsomat és lelövi a férjét.

- Szinte kizárt hogy ilyen megtörténjen.

Még mindig behunyt szemmel ült Mason és az alsó ajkát rágta. Végül azt mondta:

- Orson Welles Világok harca című regényéből rádiójátékot készítettek és 1938-ban a fél ország azt hitte tényleg megtámadták a földet, pedig csak egy sci-fi volt. Ettől lett híres, nagyon híres. pedig csak egy buta sci-fi volt.

Sammy mosolyogva bólintott, pedig Mason szeme még mindig csukva volt.

- Mire ennek vége, - mondta neki. – Belőled is híresség lehet Mason. Sőt, egy hős.

- Nem vagyok az a hős típus. –rázta Mason a fejét. – Ez nem olyan mint hogy azt mondod, orvos vagyok….

Sammy már annyira fázott, hogy mindene reszketett. Legszívesebben megfogta volna Mason fülét és jól megcibálta volna. De nyugton maradt.

- Pedig inkább hős leszel. Jobb is mint az orvosos dolog, mert esetleg néhány ember akarja látni a diplomádat, és akkor bajban lennénk.

De ha elmondjuk az embereknek, hogy az erőszakos klónok ellen harcoltál, akik megpróbálták magukhoz ragadni a KBOW-t.

- Burt és Ralph tudják mi történt….

- Burt és Ralph is a Mason Morrell csapathoz tartoznak. Az ő karrierjük együtt fog szárnyalni a tiéddel.

- Nem biztos hogy ők is így fogják gondolni.

- De, így fogják! – kiáltotta Sammy, de hozzátette rögtön: - Sajnálom. Csak csalódott vagyok amiért ennyire alábecsülöd magad. Pedig mindig annyira magabiztos voltál az éter hullámain.

- Az egy műsor. Ez pedig az élet! – végre kinyitotta a szemét. – De megteszem amit akarsz.

- Nem futsz el megint?

- Nem. Nem tudok ebből kifutni. Nincs hová. Most már látom.

Sammy azt mondta:

- Akkor gyere hősöm! Azt hiszem az az ajtó eldeformálódott. Mássz át a másik ajtóhoz. – Sammy vigyorgott már. – Rádióműsort csinálunk!

- Igen. Nagy műsort.

- Halhatatlan műsort!

Mason fejjel lefelé lógva, Sammy a mennyezeten térdelve megpróbálták összecsapni a tenyerüket, de ez a furcsa perspektíva legyőzte őket.

Mason beleöklözött Sammy bal fülébe, Sammy pedig megnyomta a dudát.

Tizenkilencedik fejezet

Frost és Dagget a pisztolyaikat készenlétben tartva elindultak a fürdőszoba felé. Hallgatták a sötétségből kiszűrődő hangokat. Cinkos suttogásnak tűnt, de nem értettek belőle egy szót sem. Mintha ez az idegen nyelv teljes egészében sziszegő hangokból tevődött volna össze, ami azért elég valószínűtlen. Pár pillanat múlva a suttogás nyugtalanná, izgatottá vált. Még jobban figyelve a hangokra, a suttogás inkább súrlódásnak hangzott, vagy mikor pici bogarak apró lábaikat egymáshoz dörzsölik.

Frost egy hirtelen mozdulattal az ajtófélfánál termett, ahol rögtön megtalálta a villanykapcsolót is. Erős fény áradt szét a fürdőszobában. Dagget átlépte a küszöböt, aztán csak ennyit mondott:

- Bassza meg! – és elkezdett visszahátrálni a hálószobába.

A nagy fürdőszoba fehér kerámia lapokkal volt kirakva, kék árnyalatú díszítésekkel. Egy kétszemélyes mosdó, egy zuhanyzó fülke, egy WC kagyló és egy nagy kétszemélyes kád alkotta a berendezést. A kád fölött a mennyezetről mint valami köldökzsinór, vastag csomós kötél lógott le, azon pedig egy ember méretű, könnycsepp alakú zsák lógott. A színe a szürke és az ezüst különböző árnyalataiban játszott. A csúszó, súrlódó hangot a zsák csinálta, és ezt hallották suttogásnak. A zuhanyzó fülkében egy másik báb lógott, kitöltve gyakorlatilag az egész fülkét.

Frost azzal nyugtatta magát, hogy ezek a dolgok természetfelettiek, földön kívüli életformák amik azért hatnak rájuk ilyen borzalommal, mert még soha nem láttak ilyet. A saját világukban nyilván ez a természetes.

Átfutott az agyán az is, hogy valamelyik földi állat mutációja, de az előző verzió valószínűbbnek tűnt.

Dagget, miután elmúlt a sokk, amit a gubó okozott nála, ismét belépett a fürdőszobába.

Ő és a társa soha semmilyen fenyegetés elől nem menekültek el. Nem azért, mert annyira bátrak voltak, hanem mert ha egyszer megfutamodnak, akkor örökre képtelenné válnak a feladataik ellátására.

- Valami nyugtalanság érződik a felszínén. – figyelmeztette társát Dagget.

- Nem csak a felszínen. –mondta Frost.

Nem lett hangosabb az a csúszásszerű zaj amit a gubó okozott, de egyre baljósabbá, egyre fenyegetőbbé vált.

Dagget közelebb lépett a zsákhoz.

- Úgy néz ki mintha zsíros vagy nedves lenne, de nem hiszem hogy az. Valami ezüstös apró élőlényeg vannak a felszínén amik folyamatosan mozognak. Annyira apróak, hogy nem látni mi is az, de több millió lehet belőlük.

Ahol a köldökzsinór a mennyezettel találkozott, mintha átmarta volna a vakolatot, hogy a gerendába tudjon kapaszkodni.

- Ez a rejtély nincs túl messze a fizetési fokozatunkhoz?

- Fényévekre.

- Kérjünk segítséget.

- Ok, talán a polgárőrséget.

- Vagy a vatikáni kommandósokat.

- Állj készenlétben, hogy tüzelj ha bármit csinál. –mondta Frost. Tudta hogy partnere körültekintő, mégis felhívta a figyelmét.

- Mit akarsz csinálni?

Levett egy kéztörlőt és összehajtogatta.

- Ha hívjuk Moomaw-ot, jó lesz ha minél több részletről be tudunk számolni.

Maurice Moomaw a főnökük volt és olyan barátságtalan időnként, mint egy faragott kő-isten.

- Az igaz, Moomaw ijesztőbb mint ez a dolog itt. Ha három mondatban nem sikerül meggyőznünk őt, azonnal berendel minket egy pszichiátria teszt kitöltésére.

Dagget megtörölte az összehajtogatott kéztörlővel a zsák oldalát, majd felmutatta:

- Ez tiszta. Ha azok az apró dolgok mászkálnak a felületen, akkor erre miért nem másztak át?

Újból végighúzta a kéztörlőt a zsák oldalán. Semmi.

- Baktériumok lehetnek. – mondta Frost. – Földönkívüli vírusok. Lehet hogy fertőző.

- A mikrobák az utolsók ami miatt aggódom.

- És mi az első?

- Ez a gubó, amit fonott valami..most ott van benn összegömbölyödve? Vagy mint a pók, lerakott valamit és elslisszolt? De ha elmászott, akkor hol van?

- A házban nincs, mindent végig néztünk.

- A padlást nem.

Frost a mennyezetre nézett. Elképzelte hogy ott van fenn egy hatalmas rovar-királynő és les rájuk. Inkább a gubót nézte, az már nem volt annyira baljóslatú mint egy perce.

Dagget kirázta a kendőt, ismét átnézte, de tiszta volt.

Frost továbbra is a célra tartotta a fegyverét. Picit remegett a keze, ezért nagyokat és lassan lélegzett ki és be és a remegés megszűnt.

- Érdekes. – mondta Dagget, miután a kendőt a zsákra tette.

- Mi érdekes?

- Ez a valami nagyon meleg, sőt forró. A levegőben viszont nem érezni a meleget.

A csúszó zaj még sűrűbbnek tűnt.

- Érzel mozgást benne? – kérdezte Frost.

- Semmi nem mozog. Viszont érzek valami halvány szagot.

- Én nem érzem.

- Egészen halványan. Mint mikor az elektromos kábelen ég a szigetelés.

Frost közelebb hajolt és akkor már ő is érezte a szagot.

- Nem lehet hogy megperzselődött a kéztörlő?

- Nem, ez forró, de ….ó

- Mi van?

- Megváltozott a szag. Mintha rózsaillat lenne.

- Megégett vezeték rózsával?

- Azt hiszem…

- Mit?

- Nem vagyok benne biztos, de mintha valami megmozdult volna benne.

Mint mikor két hosszú tépőzárat szétválasztanak, olyan hang hallatszott, és mint szike alatt egy dagadt hulla hasa, a zsák elkezdett szétnyílni.

Huszadik fejezet

Miután a férfiak levették a havas és sáros csizmáikat, négyes-ötös csoportokban ők is bejöttek a konyhába Carson és Michael magyarázatát az idegen fajról.

Tudták, hogy a feleségeiket már meggyőzték és hogy ők is megosztották a tapasztalataikat.

Ők olyan nők voltak, akik mindig két lábon álltak a világban, soha nem fáradtak , soha nem unnak meg semmit és mindig, mindenhol megállják a helyüket.

Sem Carson, sem Michael nem említették a Frankenstein nevet.

Dolly és Hank Sample, valamint a barátaik rendkívül nyitottak voltak. Már bebizonyították, hogy meg tudnak birkózni ezzel a kialakult helyzettel, ami a feje tetejére állította a világukat.

De Michael és Carson nem tartoztak ebbe a közösségbe és azt látták, akármennyire is barátságosak velük szemben és akármennyire bíznak bennük, egy bizonyos ponton túl a hitetlenség falába ütköztek.

A nanotechnológia, az, hogy ezek a gép-állatok embereket esznek, hogy valaki ki akarja irtani az egész emberiséget, ez már túl fantasztikus volt így együtt. Ha még azt is elmesélték volna, hogy ennek az egésznek a gyökere 240 évre nyúlik vissza, és hogy az egész káoszt kialakító tudós sokkal őrültebb volt, mint azt Colin Clive eljátszotta a filmben, már nem biztos hogy elhitték volna. És akkor még ott volt a 200 éves szörny, aki a tudós legelső teremtménye volt és most egy hős.

Carson azt állította, hogy Michael-lel együtt egy ipari kémkedés ügyén dolgoztak és ennek a kapcsán botlottak bele a replikánsokba és a nanotechnológiába és hogy ezeket a dolgokat a Világvége országút mentén lévő létesítményben állították elő.

Több ezer könyvet írtak és mozifilmet készítettek a földönkívüliekről, hogy felkészítsék az embereket egy ilyen eseményre. De arra senki semmivel nem készítette fel őket, hogy a saját kormányuk le akarja őket cserélni engedelmes megtervezett polgárokra.

Ahogy arra Carson számított is, a tizenöt éves Farley Sample nagy segítségnek bizonyult arról meggyőzni az embereket, hogy egy idegen faj nem feltétlenül származik egy másik bolygóról és hogy a nanotechnológia valós dolog, ami egyre gyorsabban fejlődik.

A lelkesedése a tudomány és a sci-fi iránt ragályos volt, tisztelettudó magatartása pedig lehetővé tette hogy a felnőttek is tanuljanak tőle.

Carson és Michael magánnyomozói engedélye és a lejárt fényképes igazolványuk a New Orleans-i gyilkossági csoporttól hitelt adott nekik. De még többet nyomtak a latban a fegyvereik. El voltak ragadtatva Carson és Michael SIG Sauer P226 X- hatosától, de főleg az Urban Sniper-től. Voltak akik kételkedtek abban, hogy Carson is tudja használni a fegyvert annak a súlya és a visszarúgása miatt. De Carson felkínált egy szkander versenyt a konyhaasztalnál. Egy Glenn Botine nevű ember legyőzése után, aki autószerelő volt és részmunkaidőben lótenyésztéssel foglalkozott, a férfi azt mondta neki:

- Köszönöm asszonyom, megkaptam a leckét. Engem ez meggyőzött arról, hogy hihetünk nektek és rátok bízhatjuk magunkat.

- Ahelyett hogy csak ennek a háznak a megvédésére készültök, háztól-házig kellene menni a környéken, - mondta Michael. – és a legtöbb embert figyelmeztetni. Ti helyiek vagytok, nektek hinni fognak. Aki kételkedik, annak meglehet mutatni a mobilon lévő videót. Csak akkor szabad egyetlen egy házra összpontosítani a védelmet, ha nagyobb területet nem lehet tartani.

Carson az öccsére is a kislányára gondolt, hogy ők legalább biztonságban vannak.

- Hány gyerek van itt? - kérdezte.

Az asszonyok gyorsan összeszámolták őket. Hét kamasz volt és tizenkettő fiatalabb.

- Nagyon jó ötlet volt hogy egy helyre hordtátok a tartalékaitokat és hogy kialakítottátok az őrséget. – mondta Carson. – De azt hiszem a tizenkét évnél fiatalabb gyerekeket ki kellene vinni a városból egy biztonságos helyre, ha nem jól sülnének el a dolgok itt.

Érezhető szorongás támadt az emberek között. Tudták hogy a javaslat jó, de nem szívesen válnának meg a kisgyerekektől.

Glenn Botine megkérdezte:

- Hogyan tudnánk ezt megtenni? Az autópályák valószínűleg le vannak zárva. Talán motoros szánnal megpróbálhatnánk, de egy felnőtt csak egy gyereket tud vinni. Vagy ha az össze gyereket egy nagy lakókocsiba raknánk és éjszaka vinnénk őket, de az is felkeltené a figyelmet, azt pedig nem akarjuk.

Carson azt mondta:

- Van egy út.

Huszonegyedik fejezet

A Memoriál kórház alagsorában John Martz, egy helyi rendőr replikánsa és a Bíbor kalap egyesület egyik tagjának a férje, kimondottan élvezte a mészárlást. Rengeteg ember megölésének és „feldolgozásának” volt tanúja, mégsem unta meg nézni. Sőt, minden egyes

alkalommal jobban tetszett neki. A kommunitáriusoknak nem volt szabad akaratuk. Nem volt bennük nemi vágy, nem éltek szexuális életet. Nem tudták élvezni a zenét, a festményeket, az irodalmat, semmilyen művészeti tevékenységet, mert ez akadályozta volna őket a hatékonyságukban. Az egyetlen örömük, amire be voltak programozva is, az emberi faj megsemmisítése. Mindegyikükben gyűlölet élt az emberek iránt. Lenézték ezeket az öntelt, kapzsi, aljas, romboló, világ-szennyező lényeket.

A népirtás addiktívvá tette őket.

Most négy beteget toltak be tolókocsiban az alagsori szobába, azzal az ürüggyel, hogy a fertőzés blokkolása érdekében, vérvizsgálatot kell végezniük. A három nőből és egy férfiból álló kis csoportból két nő járóképtelen volt.

John Martz az ápoló replikánsának, Ginger Newbury-nak segített. Valójában ez szórakozást jelentett a számukra.

Számos kórházi látogatót is megöltek már. Miután megérkeztek és felfedezték hogy a barátaik, szeretteik hiányoznak a szobákból, már nem hagyhatták el a kórház területét.

A látogatókkal nehezebb volt mint a betegekkel, azért volt jelen a nővér mellett a rendőr replikánsa a gumibotjával, amit egy fehér mellény alatt viselt.

A három Konstruktőrnek volt bőven tennivalója. Az áldozataik részecskéiből hozták létre a felfüggesztett gubókat, amik tulajdonképpen a fajtájuk vemhes változata volt. A Konstruktőrök is a Közösség tagjai voltak, de amíg a replikánsokat laboratóriumban (a Kaptárban) hozták létre, ők a gubók által tudtak szaporodni. Már több szoba is megtelt a mennyezetről lelógó zsákokkal, aminek a látványa mélységes elégedettséggel töltötte el John Martz-t. A vemhesség ideje tizenkét és harminchat óra között változott.

Mivel a Konstruktőrök a hasznavehetetlen emberekből alakulnak ki és egyre több lesz ebből a szorgalmas fajból, a számítások szerint egy hét múlva a segítő – kummunitáriusokkal útra kelhetnek más városokba, megállíthatatlan sereget alkotva.

Ők a tökéletes biológiai gépek.

A pizsamás betegek nyögdécseltek, siránkoztak, de Newbury nővér gondoskodott róluk, majdnem valódinak tűnt megjátszott együttérzése.

Ekkor megérkezett a Konstruktőr. Egy fiatal nő. Teljesen mindegy volt hogy a Konstruktőr férfi, vagy női alakot ölt, a megjelenésük, látványuk, mindig elvarázsolja a potencionális áldozataikat. A szépség elcsábít és elvarázsol.

Minden beteg úgy szegezte a tekintetét erre a szőke hajú, kék szemű tüneményre, mintha odaszegezték volna. Kórházi zöld egyenruhát viselt, mint bármelyik ápolónő, vagy gyakornok és beállt a tolószékek alkotta félkör közepébe.

- Konstruktőr vagyok. – szólalt meg csábító hangon és közelebb lépett az egyik férfi beteghez.

A férfi rámosolygott, és amikor a nő a kezét nyújtotta felé, buja gondolatai támadtak, ettől kicsit zavarba is jött. De azért ő is nyújtotta a kezét…

Ahogy összeért a kezük, a férfi keze, a bőr, a körmök, a csontok, mintha elkezdtek volna feloldódni egészen a csuklójáig. A kéz formája megmaradt, de mintha átváltozott volna milliónyi apró szárnyas rovarrá, amik addig nyüzsögtek, helyezkedtek, amíg elérték a kéz-formát.

A férfi felkiáltott meglepetésében és vissza akarta rántani a kezét, de nem tudta. A nyüzsgő rovarokból álló kéz pedig lassan az alkarját is felemésztette és pár másodperc múlva már a vállánál jártak.

Ahogy elmúlt a bénító sokk-hatás, a férfi sikoltozni kezdett. A gyönyörű nő, mintha csitítani akarta volna- szája kinyílt..és nyílt..és nyílt..amíg groteszk módon az egész arca egy nagy szájjá nem változott. Ezüst színű nano-állatok serege jött ki a szájából és keresett utat a férfi szájába. Ahogy behatoltak, ellepték az egész fejét, az arca elkezdett beesni, mintha belülről ették volna. Ahogy a férfi lassan eltűnt, a nano-állatok visszafelé haladtak a Konstruktőr szájába, az egész úgy hatott, mint egy visszafelé-hányás.

A három nő közül az egyetlen ambuláns beteg kiugrott a tolókocsiból, de Newbury nővér visszatartotta őt. A nő a Konstruktőr lábai elé esett.

A többi nő is sikoltozott, miközben a férfi teste, mint egy felfújt léggömb, amit kiszúrnak, teljesen eltűnt. Ezek a nők betegek is, öregek is, mégis élni szeretnének. John Martz gyűlölte őket és undorodott tőlük, hogy akármilyen rozzantak voltak, mégis ilyen kapzsi módon ragaszkodtak az életükhöz.

A Konstruktőr kísértetiesen idomtalanná vált ahogy a testébe beépült a férfitest.

A ruhája eltűnt- ha volt egyáltalán és meztelenségében már egyáltalán nem volt szépnek nevezhető. Már emberi formája sem volt, csak egy ezüst-szürke foltos tömeg, amibe csúnya vörös csíkok keveredtek. Nem voltak csontjai, nem voltak szervei, csak a kavargó élő szövet káosza. Ebből a nyüzsgő tömegből mint egy dugóhúzó, kicsapódtak a nano-állatok és belefúródtak az egyik nő mellkasába. A nő nem sikoltozott tovább…

A „dugóhúzó” irányt változtatott és a feloldódó beteg beáramlott a Konstruktőrbe.

A többi beteg megpróbált megfordulni és az ajtóhoz jutni, de John előkapta a gumibotját és a már hatalmas és fenyegető Konstruktőr felé terelte őket, odakiáltva neki:

- Öld meg, dolgozd fel őket!

A szörnyeteg a következő áldozatával még brutálisabban bánt, mint az eddigiekkel, és John öröme elragadtatásba torkollott.

A kommunitáriusok programjában csak egyféle öröm létezett: a pusztítás öröme.

Verte a mellét, a haját tépte, vonaglott, értelmetlen szavak törtek fel a torkából míg öklendezni nem kezdett. Akkor ökölbe szorította a jobb kezét, a szájához emelte és harapdálni kezdte.

John a nővérre nézett, mintha némi rosszallás vegyült volna annak tekintetébe, de gondolatban vállat vont; Ha ilyen örömre van szüksége, az ő dolga. Végül is négy beteget öltek meg és dolgoztak föl, megengedett számára hogy örüljön.

A Konstruktőr amorf tömegében egy ajak nélküli nyílás keletkezett, és egy szürke ragacsszerű valami lövellt ki belőle a mennyezetre, ami áthatolt a vakolaton és egy vastag, göcsörtös kötél keletkezett belőle. A kötél végén több milliárd nano-állatka kezdte meg összhangban a feladatát. Megsodorták a bábot, ami anyaméh gyanánt szolgált és teleárasztották a négy betegből származó emberi nyersanyaggal. Ebből jön létre majd a következő Konstruktőr.

John Martz öröme csendesedni kezdett. Arra gondolt, ha teljesülhetne egy kívánsága, akkor ő Konstruktőr szeretne lenni; felfalni az embereket és átalakítani őket gyilkoló géppé, amik még tovább pusztítják őket. Élve akarta felfalni az embereket…

Rájött, hogy ezt a vágyát nem szabad hangosan is kimondania, mert ezzel megsértené Victort, aki azzá tette őt ami és ezért örökké hálásnak és engedelmesnek kell lennie.

A Közösség egyik elve, hogy mindegyikük egyenlő, nincs okosabb, erősebb, vagy bármi módon jobb közöttük. Ha ő arról álmodozik hogy Konstruktőr szeretne lenni, akkor ez azt jelentené, hogy ők másabbak, jobbak a Közösségben.

Ő csak élő embereket szeretne enni. Sokat, nagyon sokat!

Ez rendben van, amíg nem gondol rá túl sokat. Ha megszállottjává válik a gondolatnak, akkor nem tudja elvégezni a feladatát, nem lesz elég hatékony. Az pedig bűn!

Amikor a Konstruktőr befejezte a második bábot is, visszanyerte a formáját. Ismét egy gyönyörű fiatal nő volt kórházi ruhában. John-ra nézett és kiment a szobából. Newbury is távozott.

John még maradt egy kicsit, csodálta a két gubót. Már ki akart menni, amikor észrevett valamit a földön, az egyik tolószék lábtartója alatt. Fél térdre ereszkedett és akkor látta meg, hogy egy emberi fül az, de mintha soha nem csatlakozott volna sehová. Nem volt szakadt bőr, nem volt vágás, teljesen sima volt a felülete. Már sokszor figyelte a Konstruktőröket munka közben, de még soha nem látott emberi szövetmaradványokat.

Nem dolgozott volna elég hatékonyan a Konstruktőr?

Amikor felvette a fület és megfordította, rájött, hogy itt másról lehet szó, nem a hatékonyságról. Valami rosszabb.

A fül hallójáratába fogak voltak. Nem lazán, bele voltak nőve. Ez a fül így nem volt egyik beteg része sem, csakis akkor jöhetett létre, amikor feldolgozta…

Ez az idétlen fül csakis szándék nélkül jöhetett létre, mint ahogy az emberben létrejön az epekő,vagy vesekő.

De ez a fül bizonyíték. Bizonyíték arra, hogy a Konstruktőr hibásan működik.

John vágya, hogy Konstruktőr legyen és sok élő embert egyen, most már jelentéktelennek tűnt. Belátta, hogy nem teljesülhet a vágya. Az volt akivé teremtették, ezen nem lehet változtatni. De most ez, hogy egy Konstruktőr meghibásodhat …. ez hátborzongató. Ahelyett hogy mindent emberi szövetet felhasznált volna, kiköpte ezt a fület.

Szólnia kellene a Konstruktőrnek, vagy Victornak.

De Victor úgysem hinné el… Pedig a kommunitáriusok között is előfordult meghibásodás, amikor rögeszmésekké, megszállottakká váltak. Az ilyeneket visszarendelik és „újrahasznosítják".

John elgondolkodott. Ha jelentené a Konstruktőr hibáját, akkor valószínűleg Newbury nővért is kikérdeznék. Ő pedig lehet hogy elmondaná mennyire elragadtatta magát a Konstruktőr munkája közben….

Forgatta a fület a kezében, végigfuttatta rajta a hüvelykujját.

Úgy döntött, nem jelenti a Konstruktőr hibáját.

Mielőtt tovább végezte volna a munkáját, beleharapott a fülcimpába. Érdekes íze volt…

Huszonkettedik fejezet

Miután Sammy Chakrabarty megpuhította Mason-t, kimásztak a felborított kocsiból és visszatértek a KBOW-ba, Deucalion megkérdezte Ralph Nettle-t, hogy melyik az ő kocsija. Ralph látva a felborított Toyotát, habozott egy kicsit mielőtt megmutatta a három éves fekete Cadillac-jét.

- Elmegyünk a fegyverekért és a lőszerekért hozzád. Add a slusszkulcsot.

Ralph ismét habozott.

- Szeretném én vezetni a kocsimat.

- Láttad hogy az ajtó használata nélkül tudok közlekedni, a szobából egy lépés volt csak ide a parkolóba. Ugyanez a helyzet a kocsival is. Igaz, még a fizikusok sem tudják megérteni, de a kvantum mechanikát tudom alkalmazni.

- Jó neked. – mondta Ralph. – De én szeretem a kocsimat. Ő az én nagy kerekes kicsinyem.

Deucalion átvette a kulcsokat, miután Ralphnak az is eszébe jutott, hogy ölt meg négy replikánst ez a hatalmas óriás.

A hó szakadatlanul sűrűn esett, beborítva mindent.

Ralph beszállt az anyósülésre. Deucalion mellett – holott ő sem volt egy kis ember, gyereknek érezte magát.

- Mond a címet. – szólt Deucalion, miután beindította a kocsit.

Ralph megmondta.

- Tudom hol van. – Egyszer megnézte a város térképét és rögzítette az agya.

- Érzékeli a kocsi hogy más vezeti. - mondta Ralph.

Fény suhant át Deucalion szemén és Ralph kénytelen volt félrenézni.

- Egyedül élsz?

- Igen. A feleségem nyolc évvel ezelőtt meghalt. Tökéletes asszony volt, ilyet még egyszer nem találnék.

- Nem lehet tudni. Néha történnek csodák. – mondta Deucalion, miközben egy nagy kanyarral kifordult a parkolóból. Egy szemvillanásnyi időre elállt a hó, eltűntek a parkoló lámpák fényei, a fényszórók.. Koromsötét lett.

Mire újból látszódtak a fények és a hóesés is megindult, az autó már Ralph utcájában járt.

Huszonharmadik fejezet

Ahogy a zsák szétnyílt, Dagget hátratántorodott.

Frost két kézzel fogta a pisztolyt és csaknem tüzelni kezdett amikor meglátta a gubó belsejét, de ellenállt a kísértésnek, amikor látta mi is kezd kialakulni.

Gyerekkorában hajlamos volt rá, hogy szörnyeket képzeljen a szekrényébe, de most a képzelete cserben hagyta. Arra számított, hogy valami rovarszerű lény fejlődik a gubóban, vagy valami hibrid csótány, egy hatalmas pók, esetleg valami gonosz disznó, de még leginkább a zaj alapján kígyókra gondolt.

Ehelyett egy lélegzetelállítóan gyönyörű meztelen fiatal nő jelent meg tökéletes testtel és arcvonásokkal, makulátlanul hibátlan ruganyos bőrrel. Ha nem lett volna ateista, azt gondolhatta volna, egy angyal jelent meg.

A jelenés kecsesen kisiklott a bábból, kilépett a jakuzziból. Egyáltalán nem lepte meg hogy ott van két idegen, zavar sem látszódott rajta a meztelensége miatt, sőt, a rá szegezett pisztoly is hidegen hagyta.

Olyan fajta magabiztosság sugárzott belőle,mint aki azt érezteti, a világot neki teremtették.

A gubó, ez az ezüstösen szürke zsák úgy lógott, mint egy bőrkabát a fogason.

Frost azon gondolkodott, nem lehet-e ez valami új találmány, valamiféle luxus kozmetikai készülék, amibe bemászik egy nő és szőrtelenítve, hidratálva, szoli-barnán jön ki belőle.

Mikor a nő magával ragadóan Frostra mosolygott, ő önkéntelenül is visszamosolygott rá. De amikor Dagget felé is felvillantotta csodálatos mosolyát, Frostot elöntötte a féltékenység, amiről hiába tudta, hogy semmi értelme. Azt sem tudják ki ez a nő.

- Ki vagy te? - kérdezte Dagget. – És mit csináltál abban az izében? – mutatott a zsákra.

A nő ránézett a zsákra a homlokát ráncolva, mintha most látná először. Dagget-re nézett ismét és kinyitotta a száját, mintha beszélni akarna. Ebben a pillanatban mind a harminckét foga elkezdett zörögni a szájában és kipotyogott a padló kerámiájára.

Mintha meglepődött volna, a fogakat nézte amíg abba nem hagyták a pattogást. Felnézett, kitárta fogatlan száját, nyelvével kitapogatta fogai helyét, ahol már nőttek az új fogak varázslatos gyorsasággal. Egy pillanat múlva tökéletes fogsora volt.

Frost látta hogy Dagget is előveszi a pisztolyát, majdnem olyan gyorsan, mint ahogy a lány fogai kinőttek. Hátrálni kezdett az ajtó felé.

A fogak valahogy összekapcsolódtak a nappaliban lévő lábfejjel, az előcsarnokban lévő ujjakkal az állkapoccsal és a nyelvvel, amiben a szem nőtt. De nem tudta összerakni ezeket a részleteket. Ez őrület volt. Nem olyan mint egy bűncselekmény.

A nő nem egy nő volt csak. Meglepő volt a páratlan szépsége, meglepő volt, hogy csupán az akaratával fogakat növesztett egy pillanat alatt. Emiatt nem lőheti le. Ha lelövi, az az állásába kerülhet…

A nő a tükörben nézte magát.

- Azt hiszem a Konstruktőr rosszul állított össze. Hibás lehet.

A padlón heverő fogak ekkor mozgásba lendültek és hatalmas csörömpölést csapva a nő lábainál gyűltek össze, mintha egy mágneses mező vonzotta volna oda őket.

Mire teljesen a nő lábához értek, már nem is fogak voltak, hanem apró ezüstös foltok, amik úgy tűntek el a nő testében, mint ahogy a szivacs magába szívja a vízcseppeket.

Frost mindenféle helyzetre kapott kiképzést, de ilyennel még soha nem találkozott munkája során. Nem tehettek mást, mint hogy várnak és megpróbálják megérteni a helyzetet.

A nő több mint furcsa volt..és akkor még ott voltak a testrészek a házban szanaszét, ami erőszakos cselekedetre utalt. De arra semmi nem utalt, hogy azt a nő követte volna el.

A hagyományos kihallgatás itt szóba sem jöhetett. A nő mintha transzba esett volna, továbbra is a tükör előtt állt és motyogott magában.

Frost annyit tudott kihámozni ebből a motyogásból, hogy ellen követtek el bűntettet, ő lett áldozat és valami Konstruktőrt emlegetett.

Ahogy ott állt, hirtelen finom csillámló gomolyfelhő jelent meg a bőrén, mintha a sugárzó aurája jelent volna meg. De amikor a ködszerű valami egyesült, kék selyemruhaként simult a nő bőrére.

- Szarházi! – szólalt meg Dagget.

- Az. – értett egyet vele Frost.

- Valami történni fog.

- Épp most történik.

- Valami rosszabb. – mondta Dagget.

A nő jobb kezét az arcához emelte és zavartan nézte. Azután ránézett Frost-ra és Dagget-re, mintha csak most vette volna észre, hogy nincs egyedül.

Kinyújtotta feléjük a kezét tenyérrel fölfelé. Egy száj volt benne, tele fogakkal…

Huszonnegyedik fejezet

Félszemű, egy fülű és a bal karja egy mechanikus kézben végződött. Sully York érdekesebb volt mint bárki más.

Gyorsan felszolgált nekik több fajta kekszet, sajtokat, örmény kolbászt, Maguknak negyven éves skót whiskyt, a fiúnak pedig kólát. Véleménye szerint a fiúnak még kell négy év hogy ő is ihasson alkoholt.

Sully tizennégy évesen már ivott whiskyt és bírta is az italt. Hat láb magas volt és huszonegy évesnek nézett ki. Az élete kész kaland volt. Persze akkor még nem veszítette el a fél szemét és a fél fülét, a keze is ép volt és nem húzódott heg a szemétől a szája sarkáig. Akkoriban még az összes foga a sajátja volt, nem úgy mint negyvenhét évvel később, mikorra már az összeset elveszítette.

Letelepedtek Sully kedvenc szobájában. A kandalló fölött egy vaddisznó feje lógott a hegyes agyaraival és egy kés, amivel Sully megölte.

Az egyik falon bekeretezett fényképek sorakoztak. Egzotikus helyeken készültek mind; dzsungelben, sivatagban, hegyeken, tengeren. A fotókon Sully volt a barátaival, akik közül már egy sem élt. A haláluk olyan színes volt mint az életük

Az országuk szolgálatában álltak. Olyan munkát végeztek, ami mellett a CIA egy nyitott közösségi információs szervezet volt. A csoportjuknak neve sem volt, csak egy száma. Magukat Őrült Stricik-nek nevezték.

A polcok is tele voltak emléktárgyakkal: Madagaszkárból egy hat hüvelyknyi hosszú sziszegő csótány, egy szovjet törpe bérgyilkos díszesen faragott falába, tőrök, rohamkések és még sok olyan fegyver amiket azoktól szedett el, akik rátámadtak és már a pokolban rothadnak. Ott volt egy knobkerrie, amivel kiütötték a bal szemét és megvakították.

Volt ott még kard, lándzsa, tomahawk, jatagán , különféle bilincsek, és hasonló tárgyak amikhez különféle emlékek fűzték.
A dohányzó asztal körül lévő nagy bőrfotelekbe telepedtek le. Az asztalra ennivaló volt készítve. Bryce és Travis elmeséltek mindent aminek tanúi voltak a kórházban és elmesélték a szökésüket is. Többnyire Bryce vitte a szót, a fiú magába roskadt.

Sully nehezen viselte a gyengeséget és nem nagyon volt türelme a nyafkákhoz és mogorvákhoz, általában a negatív gondolkodásúakhoz. Legszívesebben adott volna pár jó tanácsot Travis-nek, hogy jobb hangulatra derítse, mégsem tette, mert megértette a fiú elkeseredését.

Bryce elmesélte hogy milyen tömeges gyilkosság folyt a kórházban, hogy az összes beteget megölték. Travis ugyan rögeszmésen ragaszkodott ahhoz hogy földönkívüliek tették mindezt, de Sully hamar felismerte az igazságot.

Bryce életében ugyan nem játszottak szerepet az erőszakos cselekmények, de Sully véleménye szerint ő írta a legjobb nyugati regényeket, amikben annyira élethűen ábrázolta a cselekményeket és az emberi karaktereket, a hősiességet, a jó és a rossz harcát, hogy pontosan tudhatta hogy működik az igazi gonosz.

Amikor Bryce végzett az elbeszéléssel, Sully a fiúra nézett, aki görcsösen szorongatott egy darab sajtot.

- Fiam, én elhiszem hogy van benned spiritusz hogy acélból van a gerinced. De most úgy ülsz itt azzal a darab sajttal a kezedben, mint egy rakás szerencsétlenség. A fenébe is, abban a sajtban több élet van mint benned. Ha elhiszek mindent amit Bryce mesélt, már pedig elhiszem, akkor nagyon kemény munka áll előttünk, amihez feltétlen bizalommal kell lennünk egymás iránt. Szedd össze magad és rázd le magadról ezt a búskomorságot ha egy csapatban akarsz lenni velünk.

- Sully, - mondta Bryce halkan. – az anyja eltűnt. Nem tudhatjuk biztosan, de ő azt hiszi meghalt.

Sully felpattant a fotelból és a mechanikus kezét ökölbe szorította.

- Lehet hogy meghalt? Ez minden? Senki nem halott amíg nem láttuk a hulláját. Ismertem embereket, akikre azt mondták hogy halottak. Az egyiket kétezer láb magasból dobtak ki ejtőernyő nélkül egy repülőből, a másik belesett egy gleccserbe, a harmadikat belerakták egy nagy kosárba, ami tele volt kobrákkal. Mégsem halt meg egyik sem.

Nem láttad meghalni az anyádat, igaz? Ha meg nem láttad, akkor majd odamegyünk és megtaláljuk. De ha nem eszed meg azt a francos sajtot, ha elhagyod magad, akkor nem lesz erőd hogy megkeresd őt. Érthetően beszéltem?

Travis Ahern szeméből eltűnt a tompaság és élénk fény villant benne.

- Mindjárt jobb! – mondta Sully York.

Huszonötödik fejezet

Carson szeretett volna a Samples házban maradni, ahol jóhiszemű, fegyveres, kemény és hozzáértő emberek vették körül, nem beszélve akkor a finom kávéról, és a sütőtökös pitéről. De nekik már nem volt szükségük Carsonék segítségére. A stratégiát megbeszélték; figyelmeztetik és beszervezik a szomszédjaikat.

A legfontosabb feladat elvégzésének kulcsa Deucalion kezében volt. Különleges képességével ki tudja vinni a városból a gyerekeket az útlezárások ellenére. Ott van például Erika háza, ami négy mérföldre van a várostól.

Csak ehhez meg kellene őt találni, ami nem egyszerű egy tizenöt ezres lakosú városban, főleg hogy a telefonok nem használhatók.

Carson Rainbow Falls központja felé vette az irányt a hótengeren keresztül.

- Van egy ötletem… - szólalt meg Michael.
- Neked mindig van valamilyen ötleted! Sőt neked mindig tucatnyi ötleted van! De éppen ezért mentem hozzád feleségül. Azért, mert látni akartam, hogy mikor, milyen érdekes elgondolással állsz elő. Na, most például mi jutott eszedbe?
- Azt hittem, a külsőm miatt jöttél hozzám. Meg azért, mert kedves és szeretetreméltó vagyok, ráadásul csúcsszuper teljesítményt nyújtok a hálószobában.
- Hát, ami a külsődet illeti… - húzta el a száját Carson. - Na, nem baj, azt szokták mondani, ha a férfi egy fokkal szebb az ördögnél, akkor már jó. Ezt a mércét megütöd. Azt viszont el kell ismernem, a hálószobában tényleg remekelsz. A múltkor is milyen szépen kitakarítottad!

- Miért nekem kell takarítanom ha van egy főállású házvezetőnőnk?

- Mary Margaret szakács és dada. nem az ő dolga a takarítás. Ahhoz, hogy egy ház tiszta legyen, erő kell hozzá, bátorság és elszántság.

- Akkor az te vagy.

- Azt szeretnéd hogy én takarítsak, oldjam meg az elektromos problémákat, a vízszerelési dolgokat, az autójavítást, a könyvelést és az adózást?

- Nem, a WC-ben én is ki tudok cserélni egy szelepet áramütés nélkül

De térjünk vissza az ötletemhez. Tudjuk, hogy Deucalion a kék-fehér autók összes legénységét ki akarja iktatni, mint már jó párral megtette.

Ha találunk egy ilyen autót és követjük, akkor nagy valószínűséggel összeakadunk Deucalion-nal is.

- Elég béna ötlet.

- Akkor megvárjuk amíg a villanyszerelő és könyvelő előáll valami ragyogóbb ötlettel.

Csendben haladtak tovább.

- Rossz előérzetem van.

- Amikor Deucalion a villámtól különleges képességeket kapott, azt valami felsőbb hatalomtól kaphatta.

- A cowboy-ok Ösvény-főnöknek hívják a mennyben.

- Nem tudtam.

- Loreen Rudolp mondta. A konyha másik végében voltatok, vártátok a süteményt. Jobban mint a gyerekek.

Deucalion már megnyert egy fordulót New Orleansban. Szerintem a végső győzelmet is ő nyeri. Ez a ő isteni küldetése. Az a sorsa, hogy Victort megállítsa és végezzen vele, meg mindennel amit teremtett.

A városban nem takarították el a havat az utakról. A városi alkalmazottaknak más dolguk volt, többnyire a gyilkolás.

Carson elhajtott a park mellett. Az utcai lámpák körül fehéren szikrázott a hó, de két villanyoszlop között halványszürke takarónak tűnt.

Amikor pedig elhagyták az utolsó villanyoszlopot, a holdtalan sötét éjszaka mint egy baljóslatú sötét óceán ölelte őket körül.

- Az a helyzet, - mondta Carson- hogy ez Deucalion küldetése. Mi csak a segítői vagyunk abban, hogy elvégezze a küldetését.

- Nos, - szólt Michael. – én megbízom Ösvény-főnökben.

A járdán csak egy pár gyalogost láttak, akik lehajtott fejjel mentek a gomolygó hóesésben.

Carson elnézte őket ahogy elhaladtak mellettük; vajon hétköznapi férfiak és nők, vagy sötét szörnyetegek, akik egy föld alatti jászolban jöttek világra hogy megsemmisítsék a világot?

Amikor Carson lefordult balra a Russel Street felé, megláttak egy kék-fehér teherautót. A járda mellett parkolt, a motorja járt, a kipufogócsőből kavargott elő a füst.

Megállt mellette és látták hogy senki nem ül a fülkében.

Tettek egy kört a háztömb körül és leálltak ismét, kicsit távolabb. Nézték az üresen álló autót.

- Miért hagyták itt felügyelet nélkül ? – ámult el Carson.

- Nyilvános helyen nem terelik be az ezüst gyöngyös csordát. Inkább valami elhagyatottabb helyen, valami sikátorban, hogy aztán elvigyék őket …. megenni.

- Megnézzük?

- Nézzük.

A városnak ezen a részén már egy üzlet sem tartott nyitva. Alig volt forgalom. A Russel Street úgy nézett ki mint valamilyen sarkvidéki pusztaság, így nagyobb nyugalommal vették elő Carsonék az Urban Snipers-t.

Ahogy közeledett az éjszaka a hópelyhek egyre kristályosabbá váltak.

A teherautó üres volt, de amikor benéztek a raktérbe, két halott férfit láttak. Replikánsok voltak és nyilvánvaló volt az is, hogy Deucalion intézte el őket. Becsukták az ajtót.

- Van egy ötletem. – mondta ismét Michael.

- A legutóbbi annyira nem jött be. Na halljuk az újabbat.

- Ahelyett hogy tovább keresgélnénk egy másik teherautót, szálljunk át ebbe. Csak ki kell várnunk hogy Deucalion ránk akadjon.

- Közben reménykedhetünk abban, hogy felismer minket, mielőtt kitörné a nyakunkat.

Huszonhatodik fejezet

A szomorú zene hangja végigkísérte őket egészen Bozeman garázsáig. Autó nem volt benne, de volt egy motorkerékpár, és ott volt a motoros szán, ahogy azt Nummy előre megmondta.

- Őszibarack, minden alkalommal, mikor azt hiszem rólad, hogy annyi hasznod van mint egy kétlábú macskának, olyankor mindig bebizonyítod hogy nincs a te fejeddel semmi gond.

Nummy megörült a dicséretnek, de aztán rá kellett jönnie, hogy megint lopni fognak.

- Uram, remélem sokat nyer a lottószelvényen, mert ezt is ki kell majd fizetnie.

- A pokolba is! Akinek fizetnem kéne, az ott van a konyhában meghalva. A felesége is halott. Gyereke meg nem is volt. Átkozottul biztos lehetsz abban, hogy nem fogok egy szörny hasonmásnak fizetni, aki csak ül a seggén és veri a zongorát.

Az ujjával Nummy mellkasába bökött.

- Ez a mániád, hogy mindig mindent ki kell fizetni?

Újból mellbe bökte:

- Te egy idióta vagy! Egy pszichopata!

Harmadszor is bele bökött az ujjával:

- Tudod mi vagy te? Egy neurotikus beteg. Beteg és rohadtul idegesítő! Ne fizessek a levegőért is? Vagy azért hogy látok, mert kaptam szemet? Azért hogy hallok, mert van fülem? Kinek írjam azokat a kurva csekkeket? Hmmm? Kinek????

Nummy örült, hogy Mr. Lyss kezdte őt megérteni.

- Tizedelni szeretne? Nagymama mindig tizedet fizetett a Szt. John's-ba, a Bear Claw úton. Ha te is úgy szeretnél fizetni, akkor rendben van.

Mr. Lyss csak bámult Nummy-ra, a szemei egyre nagyobbak és kerekebbek lettek. Az ég felé emelte a kezeit, mintha halleluját akarna kiáltani.

- Feladom! Megtanulhat egy szamár keringőzni? El tud énekelni egy majom egy operát? Fel tud ugrani egy tehén a rohadt holdra?

Nummy nem tudta mit válaszoljon, mert nem értette meg a kérdéseket. Nem volt semmi értelmük.

Szerencsére Mr. Lyss most nem akarta belőle mindenáron kihúzni a választ, mint ahogy néha tette. Ehelyett elkezdte a motoros szánt vizsgálgatni és közben magában motyogott.

Nummy körbesétált a garázsban. Nézte a szerszámokat a falon, a munkapadot a sok kis fiókjával. A sarkokban pókhálók voltak. Nem szerette a pókokat. A „Malac a pácban" szereplő Charlotte kedves volt és jószívű. De ő nem volt igazi pók. Remélte hogy mivel hideg van, most a valódi pókok nem jönnek elő.

Egyszer, több évvel ezelőtt-mint amennyit vissza tudott számolni, látott egy pókhálót, amibe beleakadt egy légy. A pók élve megette.

Nummy már nem tudta megmenteni a legyet és borzalmasan érezte magát. A kis légy buta volt. A pók pedig okos és ügyes. Megcsinálta a ragadós hálóját, így a kis légynek esélye sem volt hogy megmeneküljön. Nummy sírva mesélte el a nagymamának a legyet, amelyik beleragadt a pókhálóba. Nagymama nem szakított félbe, figyelmesen végighallgatta őt és azt mondta:

- Ezért nem kell sírni. A kis légy sem akarná hogy sírj. Ez az élet rendje. A légynek nem kell hogy ravasz legyen, mert mint a madár, szabadon röpködhet. Ha enni akar, keres valamilyen ételmorzsát, vagy bármi olyan dolgot, amihez nem kell taktikáznia. A pók viszont nem tud repülni. Ha enni akar, meg kell dolgoznia érte, megszőni a hálóját. Utána pedig várni a zsákmányra. A pók biztosan irigyli a szabadon röpködő legyeket, akiknek az élete

tele van fénnyel. A pók árnyékban és sötétben él. Soha nem kóstolhat meg például semmi édeset. Igaz hogy a légynek szörnyű vége lett, de amíg élt boldog volt.

Miután befejezte a nézelődést a garázsban és elégedetten nyugtázta, hogy a pókhálók ellenére pók nincs, bement a konyhába. Tudta melyik volt a motoros szán kulcsa, mert látta amikor Boze használta. Levette és odaadta Mr. Lyss-nek.

- Azt hittem itt tartja valahol ez a szarházi a kulcsot. Fiú, mielőtt kimegyünk ebbe az évszázad legnagyobb viharába, keressünk kesztyűt, meg valamit a lábadra.

Nummy vonakodva követte vissza a házba, ahol egyfolytában a szomorú zene szólt. Nem akart a garázsban maradni egyedül, hátha mégis jön egy pók.

Az öreg keresgélni kezdett a szekrényben és talált is egy vízhatlan csizmát Nummynak. Az ő lábán csizma volt, de Nummy lábán csak cipő.

- Csak kölcsönveszem ezt a csizmát. – mondta Nummy, miután az öreg kitömködte zoknival hogy jó legyen a lábára.

Talált maguknak kesztyűket is.

- Ezeket is csak kölcsönbe viszem el. – szólt Nummy.

- Én is. – mondta az öreg. – Majd amikor én is halott leszek mint Bozeman, visszaadom neki.

Még Nummynak kellett sapkát keresni. Találtak is, aminek le lehetett hajtani a fülét.

- Nem a tiéd a sapka! – mondta Mr. Lyss. – Csakis kölcsönbe viheted el!

- Tudom. – nyugtatta meg Nummy.

Még egy sálat nyújtott át a fiúnak:

- Ezt is csak kölcsönbe! Ha elveszíted, életed végéig azért dolgozhatsz, hogy vissza tudd fizetni.

- Nem fogom elveszíteni. – mondta Nummy.

Mr. Lyss még benézett a Xerox Boze-ra. Nézte, nézte, aztán azt mondta:

- Nem tudom miért, de képtelen vagyok megölni őt.

- Lehet hogy azért, mert nem gyilkos.

- Dehogynem. Ebben biztos lehetsz. Több embert öltem meg, mint amennyit egész életedben láttál. Volt akit csak azért öltem meg, mert rám vigyorgott, vagy azt mondta: „hello”

Nummy megrázta a fejét.

- Nem vagyok benne biztos hogy ez igaz.

- Pedig jobban teszed ha elhiszed! Ha valaki hazugnak nevez, annak átrendezem a beleit, és úgy varrom össze hogy utána a bal fülén fog hugyozni.

- Azt is mondta, hogy kivágta a nyelvét és megsütötte hagymával.

- Így van. Vagy ezt csinálom, vagy azt, mikor milyen kedvem van. Vagyis jobb ha megjegyzed, hogy nem hazudok!

- Az embereknek mindig kedvesnek kellene lenniük egymáshoz. Az lenne jó.

Az öreg megnyomott egy gombot a garázsban, ahová közben visszaértek és a garázsajtó kinyílt. A szél egy kevés havat fújt be.

Mr. Lyss kirakta a puskát a munkapadra.

- Nem tudom magammal vinni. Nem fér el. Remélem a két pisztoly elég lesz.

Nummy még csak egy napja volt vele, de azóta mennyi minden történt. Nem volt ideje unatkozni mellette.

- Mindjárt indulhatunk, csak előbb hadd vegyem fel ezt a szart.

Ezüst és fekete színű sisakot húzott a fejére.

- Na, hogy nézek ki?

- Mint egy űrhajós.

- Ijesztő, mi?

- Inkább mókás.

- Tudod mit csináltam azzal a rohadékkal, aki legutóbb azt mondta rám hogy mókás???

- Gondolom semmi jót. – mondta Nummy.

Huszonhetedik fejezet

Abban a pillanatban ahogy meglátta Frost a tenyerén lévő szájat a fogakkal, tudta hogy valóságos dolgot lát, de próbálta meggyőzni magát, hogy egy szokatlan dimenziós tetoválás, vagy valami vicces matrica. Ha ez igaz lenne, akkor a kiképzése, az összes eddigi tapasztalata sem ér egy köpést sem. Ebbe a városba nem titkos FBI ügynökök kellenek, hanem egy szakasz ördögűző.

Mikor a nyelv kinyúlt a szájból és végignyalta a fogakat, az egész olyan obszcén volt.

Frost a nő szemébe nézett. A korábbi kissé megüvegesedett szemek merészen és vadul tekintettek rá, mintha egy ragadozó madár nézett volna rá tele gyűlölettel.

A kék selyem köntös, ami már ruhaként simult rá az imént, most ismét köddé, füstté vált és úgy tűnt bejut a bőrébe. A lába ujjától a feje búbjáig hullámzott mint egy délibáb a hőségben. A csontja is a húsa kezdett szétfolyni mint egy lágy viasz. Kinyújtott jobb karja megduzzadt, mint mikor a húsba vizet fecskendeznek. A tenyerén tartott száj lapossá vált mint egy galandféreg és színe ezüstös-szürkévé vált.

Dagget felkiáltott az undortól és a meglepetéstől, Frost pedig egymás után hat lövést adott le a meztelen testre. Fülsüketítő zaj támadt ahogy a lövések visszhangzottak a csempéken. A golyó ütötte sebekből nem jött vér, a lövedéket a szövetek körbefonták, elnyelték, mint egy tó a bedobott kavicsot.

Dagget is leadott négy lövést, de ezeknek sem volt több hatása. Illetve volt;

A hullámzó szürke nyelv megvastagodva, villámgyorsan mint egy kígyó Dagget arcába csapódott és fúródott . Úgy tűnt mintha egy porszívó tömlője lett volna, ami pillanatok alatt kiszívta Dagget fejének a tartalmát. A koponyája, mint papírhéj roppant össze és a következő pillanatban már nem látszott a fejből semmi.

Frost hátrálni kezdett, de megbotlott és majdnem elesett. Sikerült visszanyernie az egyensúlyát így még látta, amint Dagget fegyvere a földre hullik csörömpölve, teste pedig ott állt fej nélkül. Testét több milliónyi apró ezüstös valami borította, amik olyanok voltak mint a piranhák. Látszólag ezek tartották a testet egyenesen.

A még nemrég gyönyörű nő egy nagy szürke masszává vált, ami be néhol piros csíkok vegyültek. Ahogy Dagget teste fogyott, ez a massza úgy növekedett. Mintha már csak a ruhája maradt volna , ami úgy csapkodott a levegőben mint egy madárijesztő, de a poszívó –csáp beszippantotta azt is.

Dagget-et megölték és felfalták. Öt másodperc telt el.

Frost futott.

Huszonnyolcadik fejezet

Sammy Chakrabarty mindig is úgy gondolta, hogy a KBOW épülete nemcsak hogy régi, de csúnya is. Az 1870-es években épült a Farmerek Egyesületének a tulajdonában. A szervezet irodái voltak az épületben, de itt rendezték a megbeszéléseiket, az összejöveteleket, vacsorákat, táncos estéket a helyi közösség tagjai.

A mozgalom azt szerette volna elérni, hogy az ő tulajdonukba kerüljön a vasút társaság és ők üzemeltethessék a gabonatárolókat, átvállalva ezzel a mezőgazdasági termelőktől jelentős költséget. A legtöbb ember számára a szervezet motivációja az önérdek volt, ezért nem sok híve akadt.

Sammy most olyan szempontból járta be az épületet, hogy felmérje egy esetleges ostrom esetén hol a legerősebb és hol a leggyengébb.

Az épület fejrésze volt a legerősebb, a nagyterem pedig a legkönnyebben megtámadható.

A téglából épült külső falak tizennyolc hüvelyk vastagok voltak. A dupla, nyíló ablakokon csak vékony díszítő rácsok voltak, amik csak külsőleg hatottak börtönrácsoknak. A történelmi épület ajtói nem jelentettek túl nagy akadályt. Nem volt tűzveszélyes az épület, de a jelenlegi építési és tűzvédelmi előírásoknak nem felelt meg. Nem volt vészkijárat, nem volt kiépítve locsoló rendszer.

A majdnem lapos tető üvegezett volt, hóesés idején úgy lapátolták róla le a havat.

A mai este ezt az épületet mindenképpen meg kell védeniük, hogy ne hatolhassanak be.

Ralph Nettles és Deucalion tíz perc alatt járták meg az utat és hat pisztolyt hoztak, három vadászpuskát, valamint négy gépkarabélyt. Hoztak a fegyverekhez lőszereket is.

A konferencia termet jelölték ki fegyvertárnak.

Sammy így szólt Ralph-hoz:

- Nem is tudtam hogy ennyire szereted a fegyvereket.

- Honnét tudhattad volna? – kérdezte Ralph és a fegyverekre mutatott. – Ez csak kb. egyötöde a gyűjteményemnek, és mind működőképes.

- Nem semmi pasas vagy! Van valami okod rá hogy fegyvereket gyűjtesz?

Ralph habozott. Nem az a férfi volt aki sokat beszélt magáról.

- Nyolc évvel ezelőtt, szeptemberben kezdtem el gyűjteni.

Nyolc évvel korábban Sammy még csak tizenöt éves középiskolás diák volt.

- Akkor halt meg a feleségem. – folytatta Ralph.

Sammy tudta ezt, de nem akarta előhozni.

- Jenny fiatalon halt meg. Ő annyira jó volt, annyira tele volt élettel.. Nem tudtam elhinni hogy mégis meghalt. Egész életemben gyakorlatias, megfontolt és elővigyázatos voltam. De erre felkészülni sem tudtam rá, annyira váratlanul történt. Amikor eltemettem, megesküdtem rá, hogy ha velem is valami hasonló dolog történne, azt felkészülten várom.

Sammy Deucalionra nézett, akinek a szemében furcsa fények cikáztak.

Huszonkilencedik fejezet

Hirtelen mindenben hinni kezdett amit eddig tagadott; a földönkívülieket, a Sátánt, és amilyen gyorsan csak tudott, úgy rohant keresztül a szobán Frost, ahol még mindig ott hevert a szem, ami belenőtt a nyelvbe.

Vadul vágtatott a szíve is és hallotta saját lihegését, amint levegő után kapkod. Soha ilyen gyorsan nem futott még, mégis úgy érezte, mintha vízben futna és a lábait ólom súlyok húzzák lefelé.

Akármilyen hangosan vette a levegőt, a háta mögött hallotta az üldözőjét. Ugyanaz a hang volt, mint amikor a báb szétnyílt; a zümmögő, sziszegő, sistergő zaj, mint mikor a tépőzárat szétnyitják és ehhez jött valami lucskosnak tűnő hang.

A folyosó közepe felé hátranézett. Az amorf szürke tömeg, az ezüstös csillogásával már egyáltalán nem emlékeztette őt egy nőre.

A pisztoly a kezében volt, de tudta már hogy semmire nem megy vele. Lezuhant a lépcsőn, a szürke tömegből kiáramló raj pedig repült utána. Mielőtt lecsapott volna Frostra, nekiütközött a több karú sárgaréz csillárnak, ami láncon lógott és borostyán színű üvegben égtek az izzók. A raj a csillár anyagait is feloldotta, így az mielőtt leeshetett volna eltűnt a mikroszkopikus ragadozó atkák tömegében.

Frost állt a legalsó lépcsőfokon és várta a halált.

A raj most kevésbé tűnt fényesnek és ezüstösnek, piszkos víz, vagy füst színe volt inkább. Kavargott az előcsarnokban, mintha keresné a visszavezető utat, végül kihömpölygött a bejárati ajtón. A hangja is megváltozott, halkabb lett a zümmögés, sistergés és sziszegés és mintha kevésbé mérgesnek tűnt volna.

A sprirális áramlat össze-vissza tekergett. Leváltak belőle részek, keresztezték egymást, újból összeálltak. Kerek csomók alakultak ki, amit egy másik csomó magába olvasztott, újabbnál újabb formákat öltve.

Frost pánikszerűen visszarohant a második emeletre és már majdnem kiugrott a veranda tetejére, ha az ösztöne nem figyelmeztette volna; várjon még. Határozatlanul, remegő lábakkal indult lefelé a lépcsőn. Hogy el ne dőljön, megkapaszkodott a korlátban. Másik kezével a homlokán kiütköző hideg verítéket törölte le.

Az előcsarnokban, egy tükör alatt állt egy kis asztal, rajta három váza. A szürkés áradat az asztal lábait kezdte feloldani. A lábak lassan eltűntek, de a vázák nem estek le, mert azok is beleolvadtak ebbe az áradatba.

Frost rájött, hogy a raj elveszítette a nyomát és most céltalanul hömpölyög ide-oda, mintha elfeledkezett volna hová is indult. Azt is sejtette Frost, ha ráterelődne a raj figyelme, rögtön rátámadna. Nekidőlt a korlátnak óvatosan, és próbált nyugodtan lélegezni.

Dagget meghalt. Nem csak a társa volt, hanem a legjobb barátja is. Frost bosszút akart állni, de nem tudta mit tehetne. Azt is csak remélni merte, hogy túléli ezt az egészet és megőrzi az ép elméjét.

Harmincadik fejezet

Miután Nancy Potter, a replikáns polgármester felesége az utolsó angyal figurákat is összezúzta és kisikoltozta magát örömében, kicsit megnyugodott. e nem tudta betartani az ígéretét hogy Ariel után siessen a pajtába, és segítsen neki, mert a nappali padlóján hatalmas rendetlenséget csinált és ezt nem hagyhatja így.

Megrémült attól, hogy ezt a rendetlenséget ő csinálta, létrehozott egy értelmetlen káoszt és már arra sem emlékezett, mi indította el ezt nála.

Rendetlen környezetben nem lehet semmit hatékonyan csinálni, neki pedig mindig hatékonynak kell lennie. Fel kell porszívóznia és rendet kell raknia mielőtt Ariel után menne a pajtába.

Ariel nem replikáns volt. Konstruktőr volt, de más jellegű mint akik a város többi pontján voltak. De mint Konstruktőr, ugyanazok az elvek alapján volt beprogramozva, mint a replikánsok, sőt, nála még fontosabb volt a rend és hatékonyság.

A replikánsok egyedek voltak, a Konstruktőrök pedig több milliárd nano-állatkákból tevődtek össze, amiknek egyenként is feladatuk volt, hogy amit elpusztítanak, abból építsenek egy új Konstruktőrt. Amikor a raj egyetlen lénnyé állt össze, a programozás is összeadódott, megnövelve a motiváló erőt.

Ariel egy kicsit bosszankodott a késlekedés miatt, de nem tette szóvá, inkább segített Nancy-nak a takarításban. Összeszedték a nagyobb porcelán darabokat, letisztították az üvegpolcokat és felporszívóztak. Nancy még kiment a konyhába, leült az étkezősarkba és egy darabig behunyt szemmel ült, keze az ölében pihent ernyedten. Kusza gondolatai most a mosókonyhában jártak. Az eredetei Nancy nem tartotta a legnagyobb tisztaságban a házat, de a mosókonyhában minden rendben lett volna. A letöltött emlékekből tudja a replikáns, hogy Nancy egyenként kiszedte a ruhákat, kivasalta és összehajtogatta, úgy pakolta el.

Ariel befejezte a porszívózást és bejött a konyhába. Nancy még ugyanott ült, becsukott szemekkel.

- Mehetünk a pajtába? – kérdezte Ariel.

- Egy pár percet kérek. – felelte, de a szemét nem nyitotta ki.

Kilenc perc huszonhat másodperc múlva Ariel újból szólt:

- Most már tényleg ott kellene lennem. Komolyan.

- Egy pillanat.

Négy perc és kilenc másodperc telt el.

- Kérlek. – mondta Ariel.

Végre Nancy kinyitotta a szemét. Már jobban érezte magát, a gondolatai letisztultak. Ismét hatékonnyá vált.

Az időjárást figyelembe sem véve vágtak át az udvaron a pajtáig.

Az épület nagyobb részét egy nagy helyiség tette ki, ebből volt leválasztva egy kisebb terület. A falak jól szigeteltek voltak, és egy olajkazán volt benne.

A déli falon lévő standokban álló lovak figyelték a két nőt.

Két kanca volt: Queenie és Valentine és ott volt még Parancsnok, a csődör.

Ahol korábban a lovak tartózkodtak, ott a nap folyamán vastag acéllemezekkel fedték le az ablakokat. Előtte alaposan leszigetelték és bedeszkázták.

Amikor elkezdtek dolgozni, a kancák megijedtek és a falat, az ajtót rugdosták.

Victor terve sokkal ambiciózusabb volt annál, hogy csupán megszünteti az emberiséget az utolsó szálig. Az volt a szándéka, hogy a természetben előforduló minden gondolkodó élőlényt megszüntet. Az erdőn-mezőn, vízben lévő állatok, ha minimális öntudattal is rendelkeztek, már nem voltak biztonságban, Victor kihalásra ítélte őket.

Erre a feladatra speciális Konstruktőr kellett. Ez volt Ariel.

Ariel bement a csődörhöz egy almával a kezében és diadalmas mosollyal az arcán. Hagyta hogy a csődör megszaglássza őt és puha ajkát a kezéhez nyomja.

Eljön az idő, amikor már senki nem él a földön csak a Konstruktőrök, a replikáns rovarok és növények. A Konstruktőrök két fajtája – a tervek szerint- Victor által kiadott műholdas parancsra fog elpusztulni. Victor akkor egy rövid ideig egyedüli lény lesz a földön és a földi létnek nyoma sem fog maradni.

Kétszáz évvel korábban kezdte meg Victor a lázadását. Amikor Louisianában meghalt, a klónja folytatta azt amit elkezdett. Szeplőtelen Victor még tovább szőtte terveit a világ elpusztításában. A teljes, végleges megsemmisítés volt a célja, hiszen önmagát, az utolsó öntudatos lényt is el akarja pusztítani.

A diadal édes ízét, amire Ariel számított, Nancy is megízleli, hiszen ő a Közösség tagjaként ugyanúgy részese annak az összmunkának, amivel a világ elpusztításán dolgoznak. Azért hozták őket létre, hogy mindent elpusztítsanak és miután elvégezték feladatukat, ők is megsemmisüljenek. Ez volt a lehető legremekebb, leghatékonyabb dolog.

Idővel egyes fajok maguktól kihalnak, rovarok híján nem tudnak szaporodni a növények.. és ez így folytatódik egészen addig amíg az egész világ terméketlenné, sivárrá, üressé és csendessé nem válik.

Ariel visszament a pajta közepébe és így szólt:

- Segíts nekem, hogy az lehessek, aki akarok lenni!

Nancy szétnézett.

- Rendben, csak adj nekem pár percet, hogy összesöpörjem a padlót. Nem tehetsz semmit ebben a rendetlenségben, csupán azért, mert ez csak egy pajta.

A káoszra nincs mentség és ez egyre dühösebbé tesz engem!

Harmincegyedik fejezet

A tanácsterem nagy tárgyalóasztalára lerakott fegyverek közül Mason Morrell egy pisztolyt választott ki egy tartalék tárral és lőszerekkel.

- A közvetítő fülkében leszek. – mondta Sammy. – Ha odáig be tudna hatolni, annyit megölök belőlük, amennyit bírok. De egy golyót hagyok magamnak.

Ezzel elment Deucalionnal, hogy megbeszéljék, mit mondjanak az élő adásban.

- Annyira ismerem ezeket a fegyvereket, amennyire egy rádiós csak ismerheti a reklámokból. - mondta Burt Cogborn és egy darabig válogatott, melyiket válassza. Végül egy pisztolyt és egy automata puskát vett le az asztalról.

- Tudom hogy nincs rá idő. – mondta Burt. – de legszívesebben hazamennék és elhoznám Bobby-t.

Bobby egy Labrador retriever volt és általában mindenhová magával vitte. Valami oknál fogva, de valószínűleg az időjárás miatt ma otthon hagyta.

- Nem tudom mit csinálok ha Bobbynak valami baja esik.

- Semmi baja nem lesz. Bobby okos, erős kutya. – nyugtatta meg Sammy.

- Ha velem történne valami, – folytatta Burt – megígéred hogy magadhoz veszed és ugyanúgy bánsz vele mint a te kutyáddal? Nálad jó helye lenne és benned megbízom.

Sammy meghatódott. Arra gondolt, ha Burt meghalna a KBOW védelmében, akkor valószínűleg egyikük sem maradna életben…

- Megígérem neked!

- A Royal Canin a kedvence. –magyarázta Burt. Abban gyümölcs és zöldség is van.

- Royal Canin, értem.

- A kedvenc játéka pedig egy nyuszi. Nem egy keményre tömött, olyan lazább fajta. Nem csak a füle laza, mindene. Világoszöld.

- Világoszöld laza nyuszi. – ismételte Sammy. – Megjegyeztem.

Burt nem nagyon szokta kimutatni az érzelmeit, de most könnyek csillogtak a szemében ahogy megölelte Sammyt.

- Te jó haver vagy. Te vagy a legjobb!

Burt a fegyverével a bejárati ajtóhoz ment, ott tűzték ki az egyik védelmi vonalat.

Ralph Nettles is felfegyverkezett már .

Sammy-n volt a sor hogy fegyvert válasszon azok közül amik még az asztalon voltak.

Mivel Sammy gyökerei Mahatma Gandhi földjére nyúlnak vissza, sokan feltételezik róla, hogy ő az erőszakmentesség buzgó híve. De a családja már régen elhagyta a hindu hitet amikor amerikaiak lettek. Sammy nagyapja Mickey Spillane könyveit szerette, az apja pedig

John D. MacDonald thrillereit kedvelte.

Sammy mindent elolvasott, de azért neki is voltak kedvenc írói; Stephen Hunter, Vince Flynn, és nem tudott ellenállni a fegyverekről szóló könyveknek sem.

Sammy, ellentétben a legtöbb kaliforniai menekülttel, aki Montanába költözött, próbált beilleszkedni az itteniek közé.

Mivel program igazgatóból élőlépett promóciós igazgatóvá a KBOW-nál, Sammy volt a legmagasabb rangú a cégnél. Ezért úgy gondolta, hogy ő vállalja magára a legnehezebb feladatot az állomás védelmében, konkrétan a adótorony és tető védelmét.

A vadászpuskákat nehéznek találta, a Beretta Xtrema 2-nél pedig tartott a visszarúgástól.

Végül kiválasztotta a Bushmaster Adaptive Combat Rifle félautomatát. Nem hitte hogy pisztolyra is szüksége lenne még, de mivel volt elég, egyet elrakott.

Sammy bepakolta még egy táskába amikről úgy gondolta hogy szüksége lehet rá és felment a tetőre.

Mivel hajlamos volt a megfázásra, elég melegen volt felöltözve. A farmerja alatt hosszú alsót viselt és gyapjú pulóver volt rajta. Leakasztotta még a dzsekijét és már indult volna, de megállította egy hang.

„… Ebben a csodálatos városban, amit annyira szeretek, és ahol csodálatos emberek élnek, a megyében és azon túl, talán egész Montanában, de az is lehet hogy az Egyesült Államok egész területén súlyos veszély fenyeget minket. Akik most hallgatják a rádiót, tapasztalhatták, hogy nincs internetkapcsolat, nem működnek a telefonok. Lehetnek olyanok is Önök között, akik valami furcsa dolgot láttak, vagy hallottak, amire nem találtak magyarázatot….”

- Elkezdődött! – gondolta Sammy, és most először érezte igazán fontosnak azt, amit a kollégáival tesznek.

Eddig minden olyan fantasztikus gyorsasággal történt, hogy jóformán át sem tudták gondolni alaposan, csak sodródtak az eseményekkel. Először úgy tűnt, csak őket és a KBOW-ot fenyegeti veszély. Most szinte dermesztő volt a felismerés, hogy a város, a megye, az egész állam és az emberiség is hatalmas veszélyben van.

„.. Biztosan vannak olyanok, akik nem tudják valamelyik családtagjukról hol van. – folytatta Mason – A késést be lehet tudni az időjárásnak, az útviszonyoknak. De ha valamelyik családtagról már hosszabb ideje nem tudnak és értesíteni akarják a rendőrséget, rá kell jönniük, hogy nem kapnak segítséget. Emberek, meg kell hogy tudják az igazságot, amit lehet hogy el sem hisznek elsőre és nekem is nehéz kimondanom, de a rendőrségre nem lehet számítani Rainbow Falls-ban. Ezek a rendőrök, nem azok, akiket ismerünk, ők nem azok amiknek látszanak. Nagyon sok embert megöltek már a városban és a gyilkosság sorozat folytatódik…”

Sammy most már sietett fel a tetőre. Mason elindította a lavinát, várható a visszavágás.

Harminckettedik fejezet

Frost a lépcsőkorlátnak támaszkodva csendben figyelte mi zajlik az előszobában. Már nem érdekelte mi ez az izé, gép, vagy állat, földi vagy földönkívüli, csak arra tudott gondolni hogy juthatna ki a házból épségben.

Miután a vázák is feloldódtak ebben a bestiában, mintha kevésbé lett volna aktív mint előtte. De az is lehet hogy pihen. Vagy gondolkodik. Ha gondolkodik, akkor nyilván felméri a helyzetét és alternatívákat keres. Alternatívák? Amiket eddig látott Frost, ez a dolog bármire képes. Korlátlanok a lehetőségei. Az alakját változtatja, szállni tud, a golyó nem fog rajta, mindent magába tud kebelezni, legyen az ember, vagy bármilyen tárgy. Minek kellene egy ilyennek gondolkodni? Teljesen mindegy mit csinál, aki, vagy ami az útjában áll, az megsemmisül.

Erre a gondolatra, hogy a bestia meditál, majdnem hangosan felnevetett. Szerencsére vissza tudta tartani, mert csak egy kétségbeesett vihogás tört volna belőle ki és már nem is kellene a bestiának tovább töprengenie, mit csináljon…

Az a legbölcsebb dolog, ha csendben vár.

Nem kellett sokáig várakoznia. A bestia visszanyerte korábbi aktivitását; mint egy sűrű folyadék, úgy úszkált oda—vissza az előtérben.

Frost teste megfeszült. Reflexszerűen a pisztolyához kapott, de vissza is húzta a kezét azonnal.

Ez a levegőben úszkáló élő medence, vagy intelligens gép, vagy állat, vagy mindkettő, vagy egyik sem, a bejárati ajtóra és a mellette lévő falra tapadt. A minták örvénylettek, kavarogtak, megremegtek, spirális formába rendeződtek, majd kisimultak.. Hirtelen egy női

kéz emelkedett ki belőle, mint egy szobor keze. A színe olyan volt, mintha kőből faragták volna ki. A szürke különböző árnyalatai domináltak benne. Úgy tűnt, mintha keresne valamit, mintha meg akarna kapaszkodni. Egy pillanat múlva újabb kéz emelkedett, vagy alakult ki. Ennek olyan színe volt, mint a csillárnak ami beleolvadt. Egy férfikéz nyúlt most ki és a kezében az egyik vázát tartotta.

Miután minden kéz visszahúzódott, a szürke felszín csillogni kezdett mint a víztükör. Egy hatalmas arc kezdett kibontakozni. Először lapos volt mint egy kő, aztán kezdett kidagadnia felszínből és bőrszínt ölteni.

Dagget arca volt! Kinyitotta hatalmas szemeit, de nem voltak szemei, hanem két oválissárgás folt, éppen olyan mint a csillár üveg búrája. Még a láng alakú izzók is látszódtak.

Frost várta hogy a búra-szemek felé nézzenek, de az arc elmosódott, és a gyönyörű nő arca jelent meg, aki kibújt a bábból a fürdőszobában. Neki voltak szemei, de a tekintete előre meredt mint egy vak emberé. Mintha próbált volna kiszabadulni, a szája hatalmasra nyílt, Frost szinte a sikolyt is hallani vélte.

Frostnak eszébe jutott mikor az emeleten a nőnek kiestek a fogai és azonnal újak nőttek helyette, miközben a mosdó feletti tükör előtt állt. „Azt hiszem hibás a Konstruktőröm, most egy rossz Konstruktőrt épített."

Ahogy elnézte a hatalmas arcot, ami sikítani szeretett volna, úgy gondolta a csillár volt az, amitől kialakult benne a hiba.

Hirtelen az arc visszaolvadt a rajba, vagy bármi is az, és az egész förtelmes dolog nagyon izgatott vonaglásba, kavarodásba kezdett. Morgó, zümmögő, fenyegető hangok hallatszottak, mint amilyet már korábban Frost hallott.

Frost óvatosan, apró lépésekkel hátrálni kezdett. Már futásnak eredt volna, ha nem babonázza meg amit látott.

Most elhallgatott a raj és újabb spirális áramlatok kezdtek mozgásba lendülni. Megváltozott a színe is. Eltűnt a fényes csillogása és már csak szürke árnyalatok látszódtak, amíg az egész egységes beton szürkévé nem változott. Úgy nézett ki most, mintha csak egy halott kemény kődarab lenne és amiről egy pár pillanattal ezelőtt azt hitte, hogy sebezhetetlen, elpusztíthatatlan, most ha lemenne a lépcsőn, talán nyugodtan rá is léphetne.

De azért nem akarta letesztelni ezt az elképzelését. Tovább hátrált, miközben a szemét nem vette le a kőről. A hálószobában talált egy nyitott ablakot, amiről kimászhatott a veranda tetőre. A havas tetőn csúszni kezdett. A tető széléről leugrott az udvarra. Gurult egyet és talpra ugrott. Félve nézett vissza, de senki nem követte őt. Egyedül volt.

A szomszédok biztos hogy nem hallották a lövéseket. Vagy már nem éltek. Az utcán nem volt forgalom. Akkora volt a csend, mint egy hatalmas hógolyóban.

Amikor beült a Land Rover kormánya mögé, akkor jött rá, hogy a kulcs Dagget-nél maradt. Ő pedig már nincs többé. A kulcs sincs többé, Dagget-tal együtt beolvadt abba a szürke gránitszerű tömegbe. Ha régebbi kocsi lett volna, megpróbálja a vezetékeket összekötni, de ez a kocsi új volt,

Kiszállt az autóból. Olyan vastagon betemetett mindent a hó ami még most is szakadt, hogy furcsa érzés kerítette hatalmába; Mintha az egész világ kezdene széthullani körülötte.

Harmincharmadik fejezet

A Rainbow Falls Gazette egyik irodájában Addison Hawk, a szerkesztő, a kiadó és a főnök egy személyben még mindig dolgozott. Egyedül volt, és eltekintve attól a kevés zajtól amit csapott a túlzsúfolt íróasztalán, csak az ezüstözött ingaóra tik-tak-ja hallatszott. Többek között ez az óra is az eredeti berendezéshez tartozott.

Az újságot Elsworth Hawk, a dédapja alapította az 1800-as évek végén. Az óra sokáig a recepciónál volt, de sok embert zavart a monoton zaj. Addison számára kellemes háttérzeneként szolgált. Hagyomány tisztelő és szerető ember volt, ami elég ritka egy állandó változásoktól megbolondult világban.

Általában hosszú órákon keresztül dolgozott, de soha nem tekintette igazán munkának amikor szeretett városának és annak lakosainak életét örökítette meg. Az írás és szerkesztés így számára szinte kellemes időtöltés volt. Ma egy kissé elmaradt az írással, mert lelassította őt hogy nem volt internet kapcsolat és telefonvonal.

A kaliforniai nyomozókat, Carson-t és Michael-t sem tudta kiverni a fejéből, akik a késő délutáni órákban látogatták meg őt. Nyilvánvaló volt, hogy nem az igazat mondták neki azzal kapcsolatban, hogy egy örököst keresnek, de azt is tudta, hogy a nyomozók tudják; ő tudja. Ennek ellenére megkedvelte őket.

A kellemes természetük és könnyed viselkedésük ellenére Addison meg volt arról győződve, hogy feszültek és nyugtalanok voltak,még ha meg is próbálták ezt leplezni.

A hatodik érzéke azt súgta, hogy az aggódás nem is a legmegfelelőbb szó, inkább félelmet érzett bennük. Ez főleg akkor tűnt fel, amikor a Világvége országútról beszéltek.

Ha két gyilkossági nyomozó, akik egy olyan kemény városban dolgoztak, mint New Orleans tartanak valamitől, akkor arra nyilván meg is van az okuk.

Mivel állandóan a fejében voltak ezek a gondolatok, az is eszébe jutott, nincs-e valami kapcsolat a nyomozók ügyének a telefon és internet szolgáltatás hibájához. Az időjárás nem lehet a felelős, mert még a nagy hóviharok sem szokták megzavarni a szolgáltatásokat. zen a vidéken fel voltak készülve a keményebb telekre.

Katie Ormond - a recepciós- tartott egy rádiót az asztalán. Addison kiment, hogy bekapcsolja, hátha ad a KBOW valami tájékoztatást a problémákról.

Mason Morrell úgy látszik megőrült! Vagy nem?

Amíg a talk-show műsora ment, Addison nem nagyon figyelt oda,nem érdekelte őt.

A médiában dolgozók a város legkisebb rétegét alkották, így gyakran kerültek munkakapcsolatba egymással. Tudta, hogy Mason még soha nem beszélt a rádióban idegen lényekről, emberrablásokról, terrorcselekményekről. Nem beszélt Osama bin Ladenről, a Holokauszt hazugságokról és a Holdra lépés meghamisításáról sem.

Különben is, Sammy Chakrabarty, aki élt-halt a rádióállomásért és ha tehette volna, ott is alszik, soha nem engedné meg Mason-nak hogy ilyeneket beszéljen, akkor inkább kihúzta volna a dugót, még ha tönkreteszi ezzel Mason karrierjét is. Sammy-nak nagy tervei voltak és jó irányba is halad a tervei megvalósításához.

Addisont egy dolog aggasztotta: Mason hangja nagyon is józan volt és őszinte. Kihallatszott belőle a félelem is. Hihetetlennek tűnt amit a rendőrségről beszélt, de a leghalványabb jele sem volt hogy részeg lenne, vagy hisztérikus.

Na de hogy tömeggyilkosság? Agyszondák? Replikánsok? Ez mind hihetetlennek tűnt.

„… Kék-fehér színű teherautókban gyűjtik össze az embereket és raktárakba szállítják, ahol megölik őket, miután a helyébe lépett egy replikáns….”

Még hallgatta a rádiót, de közben elkezdett öltözködni. A városközpontban lakott és gyalog járt be dolgozni. Most haza akart menni, hogy beül a kocsijába és elhajt a rádióállomáshoz, hogy első kézből tudja meg mi folyik itt, vagy magyarázatot kapjon mit művel ez a meggondolatlan rádiós. Egy idétlen reklám lenne a rádióadónak?

Kikapcsolta a rádiót, lekapcsolta mindenhol a villanyt és kilépett az utcára. Bezárta a főbejáratot, és ahogy visszafordult, egy közeledő teherautót látott. Éppen olyan kék-fehér színűt, mint amilyenről Mason Morrell beszélt az imént.

Addison visszahúzódott az ajtóhoz a félhomályba. Az utcán ez az egy jármű haladt. Látta a szélvédőn keresztül hogy két alak van a kocsiban, de őt nem valószínű hogy észrevették.

Lehet hogy csak a képzelete játszott vele a rádióban hallottak miatt, de valami hátborzongató érzés járta át. Nem volt még annyira késő, de a város teljesen kihalt volt. Nem jártak autók, nem közlekedtek gyalogosok. Nem volt leszórva, feltakarítva a járda és az út, pedig a köztisztasági vállalat mindig karbantartja a közlekedő utakat.

Mivel minden figyelmét a teherautóra irányította, így azt is látta, hogy a teherautó utas oldala felőli fellépőn egy hatalmas csuklyás alak jelent meg a semmiből.

Mint egy kísértet.

Az óriás az öklével kitörte az ablakot és feltépte az ajtót.

A kocsi fékezett, kissé megcsúszott a hóban és megállt.

Harmincnegyedik fejezet

Egy pár pillanaton múlt csak, hogy Frankenstein papa tékozló fiacskája nem törte ki Michael nyakát, aki rögtön kiabálni kezdett mikor Deucalion feltépte az ajtót:

- Én vagyok az Michael. Michael, hallod?

Még akkor is kiabált, amikor Carson fékezett és látták hogy Deucalion felismerte őket.

Michael kimászott az autóból:

- Köszönöm hogy nem öltél meg!

- Szívesen máskor is!

Michael nem tudta volna megmagyarázni miért, de ez a varázslatos hangulatú hóesés még jobban kihangsúlyozta Deucalion természet feletti megjelenését. Sokkal nagyobbnak, hatalmasabbnak tűnt most. Michael boldogan nyugtázta a szerencséjüket, hogy Deucalion az ő oldalukon áll.

- Dumálok. – jelentette ki Michael.

Deucalion a homlokát ráncolta.

- Csak pár szót mondtál.

A fejemben. Magamban dumálok.

Carson kiszállt a másik oldalon az Urban Sniper-ével és odament hozzájuk.

- Mit tudtál meg? – kérdezte Deucaliont.

- Van rádió a kocsiban? Hallgattátok? - kérdezett vissza az óriás.

- Még nem volt időnk zenét hallgatni. – felelte Michael.

- Meggyőztem a helyi rádió személyzetét, hogy adjanak le figyelmezető felhívást.

- Hogy tudtad meggyőzni őket? – csodálkozott Carson.

- Megöltem a vezérigazgatójukat. Egy replikánst. Aztán felvágtam a hasát, hogy nézzék meg mi van benne.

- Ez elég meggyőző lehetett. – mondta Michael.

- Ez azt hiszem fel fogja gyorsítani az eseményeket. – aggódott Carson.

- Miből gondolod?

- Figyelj.

Lekapcsolta a kocsi motorját. Akkora csend lett, mintha Rainbow Falls egy északi sarkon lévő tábor lenne, ahol minden élőlény több ezer mérföldre lenne.

- Kifejező, de nem meghatározó. – állapította meg Deucalion. –Az időjárás miatt nem nagyon mozdulnak ki az emberek. Ha pedig hallgatják a rádiót és megerősítik a házaikat, jobban meg tudják védeni magukat. Bemondattam azt is, hogy le vannak zárva a kivezető utak. Bolondok lennének kocsiba ülni.

Carson a fejét rázta.

- Nem tudom. Én nem fogom feladni. Ha választani lehet hogy valakit seggbe rúgjak, vagy meghalljak, akkor a rúgást választom. Már sokan meghaltak és még sokan is fognak. De nem akarok látni gyerekeket meghalni. Meg kell őket mentenünk.

Michael Arnie-ra és Scout-ra gondolt és San Farncisco-ra. Azon tűnődött, ha túlélik Rainbow Falls-t, nem-e fog előfordulni, hogy a tengerbe kell menekülniük, mert a város tele van replikánsokkal.

- Az egyik házban már van egy tucatnyi gyerek, de még többen is lesznek. – mondta Carson. Csak te tudod őket kijuttatni a városból. Erika házára gondoltam.

- Ez okos ötlet. – értett egyet Deucalion. – A felnőttek is jobban tudnak harcolni, ha nem kell közben aggódniuk a gyerekek miatt.

- Ezzel a teherautóval el is viheted őket. – mondta Michael. – Csak meg kell szabadulni a halott replikánsoktól.

A közeli épületnél Deucalion felfigyelt valami mozgásra. Carson is meglátta és célzára emelte a fegyverét.

Michael szerencsére felismerte Addison Hawk-ot, aki most úgy nézett ki mint egy városi seriff.

Carson továbbra is ráfogta a fegyvert .Nem tudhatták, nem egy replikáns-e, míg az igazi Addison benn ül a sötétben egy ezüst gombbal a halántékán.

- A rádiót hallgattam, de nem tudom hihetek-e neki.

- Nyugodtan elhihetsz mindent. – felelte Carson.

- Akkor viszont segíteni szeretnék. Mondjátok meg mit tegyek hogy ne történjen ez a városunkkal..és más várossal se!

- Hogy lehetünk biztosak benne hogy ember? - kérdezte Carson Deucaliont.

- Azon kívül hogy belenéznék a belsejébe? Nem tudom. De gyorsan kell döntenünk. Nem csak most, mindig ha találkozunk valakivel.

Michael most találkozott életében először a hóval. Sem Louisiana-ban, sem San Francisco-ban nem esett hó. Arra számított hogy gyönyörű lesz, mint ahogy az is volt. De arra nem készült föl, hogy mennyire zavaró hatással van a látásra. A több millió kavargó, örvénylő pehely, az állandó mozgás gátolta a perifférikus látást, megnehezítette a vizuális ösztön működését. A szélcsendes sötétségben, amikor a pelyhek lágyan ereszkednek, az egész világ puhának, tisztának, finomnak tűnik.

- Carson, emlékszel azokra a fickókra akik az étterembe jöttek Chrissy Benedetto anyjáért? Azok milyenek voltak? - kérdezte váratlanul.

- Merészek, arrogánsak. Jéghideg szarháziak. – felelte Carson.

- Egész életemben itt éltem, – szólalt meg Addison Hawk, némi szorongással a hangjában. – kivéve amikor a katonai szolgálatomat töltöttem. Itt van apám és anyám. Brinna nagynéném, Forrest bácsi és Carrie néni… Mi lesz velük?

- Arrogánsak, hidegek, - állapította meg Michael – és valami volt a szemükben, azt hiszem gyűlölet.

Carson habozott még egy darabig, majd leeresztette a fegyvert.

- Azt hiszem, néha… csak bíznunk kell, és reménykedni…

Harmincötödik fejezet

Eleinte úgy tűnt, minden rendben van azzal, hogy Nancy össze akarja takarítani a szemetes padlót. Szorgalmasan söprögetett a bejárati ajtótól elkezdve és befelé haladva.

Nem állt szándékában a standokat is kitakarítani, legalábbis addig, amíg nem látja mi van belül.

A lovak egyáltalán nem voltak rendetlenebbek mint más állatok, de ott voltak a lócitromok, a szénadarabok, a porfelhők.. A disznók, tehenek, csirkék, kecskék, kutyák, macskák, madarak, halak…mind mind mocskos vad káoszt alkottak. De ugyanez volt a helyzet a növényekkel is: a magvaikat, spóráikat szanaszéjjel szórták, összegubancolódva nőttek ki, a gyümölcsök megrothadtak… undorító zűrzavar. Valaki véget kell vessen ennek a káosznak végre!

A Közösség készen áll a feladatra.

Nancy különösen készen állt. A szétszórt szénadarabkákat kis halmokba söpörte, a kis halmokat összesöpörte egy nagy halommá. Ha tudta volna, akkor a lovakat is egy halomba söpörte volna, meg a nyilvánvalóan most sarkokban remegő beszari egereket is.

Mikor a pajta emeleti részét kezdte söpörni, valami háttérzajra lett figyelmes: Ariel sikoltozott. Nancy ráeszmélt, hogy már egy ideje hallja a sikoltozást, csak nem foglalkozott vele, nem hagyta hogy kizökkentse a lendületéből.

Hezitált egy darabig, de végül odafordult a lányhoz.

Ariel hevesen remegett sikoltozás közben. Több volt ez remegésnél is. Vibrált. Olyan volt, mint amikor egy gépezetben kilazulnak a lendkerekek, a főtengely, a csapágyak és a vibrációtól letekerednek a csavarok, kiesnek a szegecsek…

A lovak is egyre izgatottabbá váltak. A kancák nyerítettek a félelemtől, a csődör a pajta hátsó falát rugdosta.

- Ariel, minden rendben van. – mondta Nancy. – Befejezem a söprést és már hozhatod is Hadvezért és lerombolhatod őt, aztán indulhatsz. Csak pár perc és befejezem a söprést. Utána már csak kimosom a söprőből a szénadarabokat, mert nem rakhatom úgy el, hogy tele van mindenféle szarsággal.

Ariel sikítása tovább fokozódott. A szája egyre nagyobbra nyílt, mígnem elérte a fülcimpáit. Öklendezni kezdett hogy elfojtsa a sikolyt, de vastag patakban ezüstös nano-állatkák törtek elő belőle. Csak jöttek, jöttek, Ariel pedig esett össze, míg úgy nem nézett ki, mint egy farok a raj végén. A raj keresztbe-kasul röpködött a pajtában. A falnak csapódott, ott gellert kapva kiette magát a tetőn, majd egy másik lyukat csinálva visszatért. Útját a padlón folytatta, alagutat ásva, ami azonnal beomlott mikor előbukkant Nancy bal lábánál. Nancy lába kezdett eltűnni. Amikor eltűnt a lábfeje, a nano-állatkák tovább haladtak. Nancy nem érzett fájdalmat és még csak el sem esett, mert megtámaszkodott a söprővel.

Felmerült benne, képes lesz-e így ugyanolyan hatékonyan végezni a munkáját mint eddig. További feladatként állt előtte az a tizenöt lábnyi beomlott „alagút” . Azt csak most vette észre, hogy a keményre döngölt földes padlón, ahol söpört, ott a merev sörték mintát hagytak. De nem mindenhol nézett egyfelé a minta. Amíg ezt ki nem javítja, nem végezte el rendesen a feladatát.

A lovakkal nem törődött. Rájuk nézett, látta őket, de nem érdekelték. Olyanok mint minden állat ebben a világban. Megijednek, pánikba esnek. A marhacsorda, a pulykák hada, vagy a rock and roll koncerteken egymást tipró embercsorda mind egykutya.

A pajta hátuljához érve a raj furcsán kezdett el viselkedni. Egy helyben forgott, mint egy miniatűr tornádó. A sziszegő nyüzsgő hang hangosabb lett és mint mikor hideg reggeleken a kocsi nem akar beindulni, olyan hangot adott ki. A tölcsér felhő lassan folyamatosan alakot próbált ölteni, és ki is alakult Ariel, de… Nancy arra gondolt, úgy néz ki mint egy gyomorrontás.

Arielt úgy tervezték, mint Konstruktőrt, hogy a lovak és más állatok beépülnek a testébe, ezzel speciális molekulákat hozva létre, aminek a segítségével további Konstruktőröket tud építeni az ő fajtájából.

Nem kellett volna ennie a tetőből, a falból, a piszokból.. és ami azt illeti, a másik kummunitárius lábából sem…

Végre egyesültek a tölcsér felhő nano-állatkái és létrejött valamiféle Ariel, valami nagyon kicsi és két fejű..

Egy pár pillanat múlva újból elkezdett erősen vibrálni.

Harminchatodik fejezet

Útban a Meriwether Lewis Általános Iskola felé Sully York vezette a fekete Hummer-t, körülbelül úgy, mintha egy Ferrari Testarossa lett volna alatta. Imádta a sebességet, és nagy magabiztossággal vezetett. A havas utcák nem fogtak ki rajta, mint ahogy a szegélyek sem, amiken egy-egy saroknál áthajtott.

Minden alkalommal mikor elhaladtak egy hirdetőoszlop előtt, amin rajta maradt az utolsó választások óta egy-egy politikus önreklámozása, és ígéretei; durván legyintett:

- Sok üres fecsegés.

Bryce Walker már lecserélte a pizsamát, a köntöst és a papucsot. Sully adott neki ruhákat, amik elég jól álltak rajta.

Az ijesztő, szívrohamnak tűnő rosszullétéről kiderült hogy csak egy pánikroham volt, Travis Ahern allergiás rohamairól pedig kiderítették hogy az ivóvízben található klór okozza.

Amikor rádöbbentek, hogy a kórházi alkalmazottak nem azok akiknek látszódnak és hogy a kórház alagsorában betegeket gyilkolnak meg, Bryce és Travis kimenekültek onnét.

Travis anyja szakácsként dolgozott a Meriwether Lewis általános iskola konyháján. Mindennap meglátogatta Travis-t és minden nap felhívta telefonon is. Nagyon szerette őt, és mindig lehetett rá számítani. Miután nem sikerült elérni őt telefonon, aggódott hogy valami történt vele. A kórházból való szökésük után elmentek az Ahern házhoz, de az üresen állt. A fiú apja sok évvel ezelőtt otthagyta őket, Travis nem is emlékezett már rá. Ők ketten voltak csak, ők ketten voltak a család és imádták egymást.

Bryce tudta, hogy ha Grace meghalt, akkor az a fiúnak hatalmas veszteség, akit nem pótolhat senki. Fiatal volt, de már látszott benne az anyjától örökölt erős karakter, a szívósság. Ennek ellenére ha az anyja meghalt, nagyon sok időbe fog telni amíg ezt el tudja majd fogadni.

Bryce titokban imádkozott, hogy Grace életben legyen. Özvegyként tudta mit jelent elveszíteni azt, akit a legjobban szeretünk, mi a bánat. Ha Grace még életben lenne, ő feláldozná a saját életét ha ezzel megmentheti, hogy megkímélje ezt a fiút a veszteségtől és a bánattól.

Travis szólalt meg a hátsó ülésről:

- Ha nem lesz az iskolában, akkor merre keressük?

- Ha egy keresés olyan bonyolult mint ez, és ha nem tudunk az űrlények vagy mi a fenék ezek a lények fölé kerekedni, ráadásul nem tudhatjuk előre mik történnek még, mert nem lehet kiszámítani a viselkedésüket, nos semmit nem lehet megjósolni.

Ivy League professzorai sem tudnák ezt a jelenleg kialakult konfliktust egyszerűen megoldani. Ki vagyunk téve mindannyian annak, hogy kicsavarják belőlünk a szuszt egy présgépen, aztán egy másológéppel csinálnak belőlünk egy kópiát. Na de ilyesmin gondolkodni csak felesleges idő és energiapazarlás.

Ha pozitívan gondolkodunk, akkor a világ olyanná válik, amilyenné mi szeretnénk. Ha mi azt szeretnénk, hogy anyu biztonságos helyen legyen valahol elbújva az iskolában, akkor meg is fogjuk őt találni.

- Tetszik nekem ahogy beszél, uram. – mondta Travis.

- Én meg szeretek így beszélni. Fel szokták tenni azt a kérdést néha, melyik lenne az a három könyv, amit magaddal vinnél egy lakatlan szigetre, ha ott kellene élned egyedül egy évig. Nos, nekem nem kellene semmiféle könyv, mert elég szórakoztató vagyok magam számára. Ha valamilyen jó kis történetet szeretnék, akkor csak felidézem a múltamat.

- Itt az iskola. – szólalt meg Bryce.

Először körbeautózták a kétszintes épületet. Minden ablaka sötét volt.

Beálltak a parkolóba és szétnéztek. Bryce azonnal megállapította, hogy a hóban sehol nincsenek nyomok, vagyis mindenki eltávozott még a havazás előtt. Azt is megállapította- ami nem volt nehéz dolog-, hogy a karbantartó-és takarító személyzet ma nem dolgozik.

A parkolóban elég halványan égtek a lámpák, de Travis azt mondta, ebbe az iskolába járt ötödik osztályig és tudja, nagyon ritkán használják az épületet tanításon kívül.

A hóval borított parkoló egyik részén fél tucat iskolabusz parkolt. Sully mögéjük hajtott, hogy ne lehessen látni az utcáról, lekapcsolta a motort és a fényszórókat.

- Travis, a te neved bokszot jelent. Készen állsz a meccsre? – kérdezte Sully.

- Készen uram. Nem félek!

- Jobb félni. A félelem óvatosabbá tesz, az pedig segít életben maradni.

- Úgy értettem uram, nem félek attól, mit találunk. Akár benn lesz anyu, akár nem. Ha nincs ott, akkor máshol van, és jól van.

- Esküszöm neked fiú, mindenre ami szent, mielőtt vége lenne ennek az őrült dolognak, beválasztunk téged tiszteletbeli tagnak az Őrült Stricik társaságba.

Az iskola mögé mentek a hóban. Sully-nak és Bryce-nek egy-egy vadászpuskája volt, a fiúnak pedig ott volt Sully és Bryce.

Travis a „Konyhai beszállítás” feliratú ajtóhoz vezette őket. Párszor járt itt késő este az anyjával, amikor valamit elő kellett készítenie a másnapi ebédhez. Így tudta, hogy riasztó berendezés van felszerelve, amit egy négy számjegyű kóddal lehet kikapcsolni az ajtó mögött. A probléma csak az volt, hogy elfelejtette ezt a kódot.

Sully kétszer belerúgott az ajtóba abban a reményben hogy az kinyílik.

- Egy nagy zaj jobb, mint több kisebb zaj. – mondta és szétlőtte a zárat.

- Van egy perced rá hogy eszedbe jusson a kód! –szólt a fiúnak Sully.

A fiú belépett, odaállt a billentyűzet elé és beütötte a 4-4-7-3-at.

A kis piros lámpa színe zöld lett.

- Zár nélkül az ajtó ki fog nyílni. Nem vagyunk túl messze a legközelebbi háztól, meghallhatták a lövést és idejöhetnek kíváncsiskodni. - mondta Sully és kábelekkel rögzítette a kilincset.

A beszállító helyiségből a hűtőkamrába jutottak. Innen nyílt a konyha, ahol minden hátborzongató volt!

Harminchetedik fejezet

Szeplőtelen Victor agya száguldott miközben egyhelyben, mozdulatlanul ült az ablaktalan szobájában, amelynek ő volt a hercege. Az eredeti Victor Frankenstein klónja ő, Victor az n-edik fokon. Egy letisztult, makulátlan Victor, az egész eddigi történelem legragyogóbb elméje.

A létesítmény, amit létrehozott nem kevésbé hatalmas, mint egy szunnyadó elme konstruálta álom-labirintus, az örökkévalóság metaforája. A steril hófehér folyosókról mint egy fa ágai, úgy nyíltak ki a finomra csiszolt betonpadlójú szobák. A jól felszerelt tágas laboratóriumok, a kisebb teszt-kamrák, a kamerák, a szuper-számítógépek ,

Tekintettel arra hogy éppen megszűnik a civilizáció, ebben az erődben semmilyen zaj nem hallatszik, kivéve Victor gumitalpú cipőjének a neszét.

Az építmény mélyen a föld alatt helyezkedett el, egy esetleges atomrobbanásra is felkészülve. Hatvan láb vastag betonacélból készültek a külső falak, de a szobák is mind hangszigetelve voltak. Victor csak a bonyolult elméjének saját gondolatait hallhatja.

Kettőszázhuszonkettő tudós replikánsa dolgozik itt, az eredeti tudósok képességeivel. Velük ellentétben nem igényelnek alvást, így minden nap és a nap minden órájában dolgoznak.

Victor csak egy maroknyival beszélt a személyzet tagjai közül, a többieket nem is látta és azok sem őt. Akkor működik az elméje a leghatékonyabban, ha nem zavarják őt meg a magányában. Úgysincs senki aki intelligensebb, éles látóbb lenne, sem olyan aki inspirálni tudná őt.

A Kaptárban a központi számítógép követi Victor mozgását és mindenki kap egy direct-agy üzenetet ha közeledik. Ez az üzenet visszavonulásra készteti a többi szobába azokat, akikkel összetalálkozhatna.

Mivel Victor nem replikáns, hanem klón, így gyakorlatilag ugyanolyan ember mint Victor. Ezért a direct-agy üzenetek számára nem jelentenek megoldást. Emiatt, a létesítmény stratégiai pontjain plazma képernyőket helyeztek el, amin értesül a fontosabb üzenetekről.

A képernyőn most az jelent meg, hogy az egyik Konstruktőr nem üzemel. Ez persze nem azt jelenti hogy megölték, őket ugyanis lehetetlen elpusztítani. Egy második generációs Konstruktőrről van szó, aki Chief Jarmillo rendőrfőnök házában van.

Victor nem hiszi hogy ezek a Konstruktőrök meg tudnának hibásodni, hiszen tökéletes szerkezet. Arra gondol, a mechanikai berendezéssel lehet valami probléma, ami a telemetrikus jeleket közvetíti. Ez a berendezés nem Victor találmánya volt, ezért nem is lehetett tökéletes. Bosszantó, de jelentéktelen részlet, kb. annyi, mint amikor egy szúnyog a kummunitárius gépezet útjába áll.

Folytatva a kóborlását, Szeplőtelen Victor egy kis három lábú asztalhoz ment, ahol egy üveg hideg ásványvíz és egy halványkék csészealjon egy fehér kapszula várta. Fogai közé vette a kapszulát és egy-két korty vízzel lenyelte.

Az agyán sebesen futottak át a gondolatok, elméletek, tervek, komplex modellek, egyedi felépítésű molekulák, amiket az univerzum képtelen létrehozni, neki kell megtennie.

A következő plazma tévén ott villogott az újabb üzenet: Egy első generációs Konstruktőr, Ariel Potter nem továbbítja a jeleket. Ez természetesen ugyanaz az unalmas probléma lehet, ez csak egy másik szúnyog a gépezetében. Mielőtt elfordult volna a képernyőtől, újabb három üzenet jelent meg. Három begyűjtő teherautó eltért a menetrendtől. Kettő ezekből egy helyben áll hosszabb ideje. A harmadik mozgásban van, de nem a megadott útvonalon halad. Mechanikai hiba lehet, de utána kell nézni.

Victor beszállt a liftbe és egy szinttel lejjebb ment. Az építmény hermetikusan zárt volt, tizennégy fokozatú szűrőrendszerrel ellátva. Nem hatolhatott be por, pára, vagy rovarok.

A falak ezen a szinten halvány árnyalatúak voltak, a padló pedig fehér, ellentétben a többi szinteken lévő színösszeállítással. Nem is tudja miért lett így, de nem is érdekli őt. Minden olyan dolgot megvet, ami az embereknek fontos: divat, dekoráció, művészet, irodalom, zene, tánc….

Ezen a szinten nincsenek plazma tévék elhelyezve a falakon. Kihaltak a szobák, nincsenek berendezések, bútorok. A világítás a beszerelt hő érzékelő segítségével ott kapcsol be,

amerre elhalad. Itt érzékeli az igazi magányt, még fokozottabban tud működni zseniális elméje.

Nem aggódik amiatt hogy valamilyen válsághelyzet alakul ki és nem kap tájékoztatást. Nem történhet semmiféle válsághelyzet. Rainbow Falls elfoglalása során bármi merülne is fel, a Közösség tagjai megbirkóznak vele, lévén több készenléti terv.

Az évszázadok során eddig a pápákat tartották tévedhetetlennek és csalhatatlannak. De Szeplőtelen Victor tudja, egyik sem volt csalhatatlan. Ő viszont, aki többszörösen letisztított minden emberi gyarlóságtól, valóban egyedülálló, biztos elmével rendelkezik.

A Montana elleni háború folytatódik egészen addig, amíg minden férfi és nő, és minden gyerek el nem pusztul és fel nem használják őket egy sereg új Konstruktőr létrehozásához, az Armageddon-hoz.

Harmincnyolcadik fejezet

Nummy úgy gondolta jó kirándulásnak ígérkezik a motoros szánnal utazás. Soha nem utazott még ilyenen, de elnézte az embereket akik mentek vele és a legjobb Farsangi utazásnak tartotta.

Ami nem úgy alakult ahogy képzelte, Mr. Lyss vezetett, így Nummy csak mint egy sügér ült mögötte és ha nem akart leesni, erősen kellett kapaszkodnia. Voltak két személyes motoros szánok, az biztos kényelmesebb lett volna. De ezen a motoros szánon hátul nyeregtáska volt, amiben a szerszámokat kaptak helyet és Nummy ezen ült, nem éppen kényelmesen. Amikor egy kisebb bukkanón áthaladtak, Nummy felemelkedett, majd visszapattant.

A másik dolog ami nem volt jó, hogy hideg volt. Hidegebb mint gondolták és hiába volt rajta sapka, hiába tekerte magára a sálat, ahol az arca szabadon volt, ott bizony belemart a hideg.

A terület, ahol mentek, a város szélén volt, és Nummy elég jól ismerte, mivel a környéken nőtt fel. Tudta, ha átérnek a mezőn, egy patakot kell követni és akkor elérnek a Medve-sziklához. Mr. Lyss nem ismerte a vidéket, ezért Nummy a kabátját rángatta meg, mikor merre kellett forduljon. Mr. Lyss kabátja valójában nem az övé volt, mert úgy lopták el.

Megbeszélték, ha balra kell fordulni Nummy bal oldalon húzza meg a kabátját, ha jobbra, akkor jobb oldalon. Mr. Lyss azt mondta ő a pilóta, Nummy pedig a navigátor és ha eltévednek, akkor levág Nummy füléből egy darabot egy tompa késsel és kitűzi dekorációnak a kormányhoz. Nummy fején nem sisak volt, mint Mr. Lyss fején, így mivel a szeme is sokszor könnybe lábadt, könnyen eltéveszthette az utat.

Még egy dolog volt, ami nem a tervek szerint alakult. Mr. Lyss még soha nem vezetett motoros szánt és ugyanúgy mint vele, mintha autóban ült volna, vagyis veszélyesen

gyorsan. De lehet hogy csak azért sietett annyira, hogy ne hívja fel magukra a szörnyek figyelmét és mielőbb kijussanak a városból.

Nummy pattogott a szerszámosládán, már a feneke is megfájdult.

Teljes sebességgel mentek tehát a sötétben, közben Mr. Lyss folyamatosan káromkodott. Nummy örült, hogy csak félig-meddig hallotta. Amikor megint rámentek egy nagy lapos kőre, elkezdtek repülni. De mivel a szán nem repülő, így nem jutottak messzire. Mind a ketten lepottyantak a hóba, a szán pedig olyan száz lábnyira állt le tőlük.

Nummy pattant fel először, futásra készen arra, ha Mr. Lyss elővenné a tompa kését.

Rosszabb dolog történhetett mint ha eltévedtek volna; ha a szán eltörött. De ettől még sokkal rosszabb történt.

A motoros szánból narancssárga és kék színű lángok törtek elő és egy másodperc múlva eltűnt, mint egy tűzgolyó.

Még Mr. Lyss is szótlan maradt erre a fejleményre.

Néhány másodperc múlva motorzúgást hallottak. Nummy felnézett és látta hogy egy kis repülőgép suhan át felettük a hóviharban, mintha egy szellem-repülőgép lett volna.

Olyan volt mintha az égő hó járó repült volna el, aminek a hasán fény lüktetett.

Amikor már nem látták, Mr. Lyss azt mondta:

- Afganisztánban és más pokoli helyeken ilyen rakétákkal lőttek ránk a szarházi terroristák.

Ragadozóknak hívtuk őket. Érzékelhették a motoros szán hőjét. Kölyök, ha nem esünk ki, most az elszenesedett húsunk egy medve vacsorája lenne. Mi a francot akarhat itt a Predator, ha nem a motoros szánunkat akarja felrobbantani?

Nummy nem válaszolt, de tudta, az öreg nem is vár tőle választ. Minél tovább gondolkodott Mr. Lyss, annál mérgesebb lett.

- Senkinek nincs hozzá joga hogy üldözőbe vegyen és főleg ahhoz nincs joga hogy megpróbáljon belőlünk pirítóst csinálni csak azért mert megfújtunk egy szaros motoros szánt. Igen, Őszibarack, tudom hogy nem volt szép dolog egy halott embertől ellopni valamit, de egy ilyen arrogáns támadás azért túlzás egy lopás miatt. Én az Egyesült Államok állampolgára vagyok és ismerem a jogaimat. Nem vagyok egy rothadt terrorista! Te se vagy terrorista. Mi csak egy békés hobó és egy fajankó vagyunk, akik megpróbáltak elmenekülni a kibaszott szörnyek elől akik meg akartak enni és erre a szarháziak fel akarnak minket …..

A rakéta becsapódott a motoros szánba, felcsaptak a lángok, és milliónyi szikra hullott szét. A körülötte lévő fehér föld felett mintha angyalok táncoltak volna az éjszakában, aranyló vörös szárnyak csapkodtak.

Mr. Lyss annyira dühös lett, hogy nem tudta befejezni a mondatot amibe belefogott, inkább köpött egy nagyot, aztán vad haragos táncba kezdett a mezőn. Körbe-körbe mászkált, közben rugdosta a havat, csontos öreg ökleit pedig az ég felé rázta.

Nummynak eszébe jutott az egyik történet, amit valamikor régen, nagyon régen a nagymama olvasott fel neki. A mese egy hercegnőről szólt, aki aranyat font a szalmából, meg egy gonosz kis emberről, aki megmutatta a hercegnőnek, hogy is kell ezt csinálni. A gonosz kis emberke nem ingyen segített: az elsőszülött gyermekét kérte cserébe a hercegnőtől. Nummy már nem emlékezett a hercegnő nevére, de abban biztos volt, hogy a gonosz kis embert Rumpelstiltskinnek hívták. Az ilyen neveket mindig megjegyzi az ember…

Pillanatnyilag Mr. Lyss jogosan volt mérges. Mérges volt, de nem gonosz.

Nummy nem tehetett mást, állt és várta hogy Mr. Lyss megnyugodjon.

- Én tudom hogy most mérges, nem is akartam korábban mondani, de… - kezdte Nummy.

- Mit akarsz mondani?

- Hogy eltévedtünk. Nem tudom hol vagyunk most. Minden sötét, a földön meg minden fehér. A szél belefújt a szemembe és már alig láttam. De nem akarom hogy levágjon a fülemből és a kormányt díszítse ki vele. Nincs is már kormány…

- Nyugi Őszibarack. nem hibáztatlak.

- Nem úgy csak mondja?

- Nem. Különben sem vagyunk eltévedve.

- Nem vagyunk?

- Mint mindig, egy káprázatosan jó társalgó vagy. Nem tévedtünk el. Legföljebb egy mérföldnyit jöttünk, vagy valamivel többet. Van egy zseblámpa is nálam, csak követnünk kell visszafelé a nyomunkat és visszajutunk Bozeman házához.

Úristen, az a zongorázós szörny vajon még mindig kalimpál?

Nummy nézte a szán nyomait és azt mondta:

- Megmentett minket.

- Az azért túlzás hogy megmenekültünk, tekintettel hogy éppen visszafelé ballagunk abba az átkozott faluba.

Egy idő után ismét Nummy szólalt meg:

- Soha nem kívántam hogy túl okos legyek, de azért jó lenne ha nem lennék ilyen fajankó.

- Nem vagy az. – mondta Mr. Lyss. – A világ tele van okos emberekkel, akik tízszer olyan ostobák mint te. De már mondtam neked ezt.

Nummy orra a náthától elcsöppent volna, ha nem fagy meg félig a felső ajkán. Megtörölte a kabát ujjával, de rájött hogy ez gusztustalan, úgyhogy hagyta ahogy volt.

- Kíváncsi vagyok milyen lehet olyan helyen élni, ahol pálmafák vannak.

- Ha túléljük ezt, elviszlek téged oda.

- Nem is tudom.. itt van eltemetve a nagymama.

- Kiásatjuk őt, elvisszük oda és ott eltemetjük. Ahol egész évben napfény és virágok vannak.

- Nem tudom lehet-e ilyet csinálni.

- Mindent lehet ha van elég pénzed.

- Nem tudom..

- De én tudom.

- Lehet.

Egy darabig megint csendben mentek.

- Még jó hogy nem fúj a szél és látjuk a szán nyomát. – mondta Mr. Lyss.

- Okos dolog volt hogy ezt kitalálta.

- Tudod az én agyam olyan nagy, és olyan gyorsan növekszik, hogy minden évben meg kell nyitni a koponyámat és ki kell belőle venni egy darabot, hogy elférjen.

- Á, ezt azért nem hiszem el.

- Dehogynem. Hatalmas összegű orvosi számláim vannak róla.

Harminckilencedik fejezet

Amikor Carson és Michael Addisonnal és Deucalionnal visszatértek a Samples házba, tudták hogy nem lesz egyszerű dolog meggyőzni az embereket, hogy a gyerekeiket bízzák rá erre a félelmetes külsejű, ijesztő arcú óriásra, még akkor is, ha az arca másik fele jóképű. Először is be kell neki bizonyítania, hogy egy lépéssel képes bárhol ott teremni és azt is, hogy magával tud vinni valamit, vagy valakiket.

De attól is tartott Carson, hogy egy ilyen bemutatóval éppen az ellenkező hatást érnék el.

Ha ránéznek a démoni óriásra és látják a hatalmas kezeit, amik akkorák mint egy-egy lapát, ha meglátják az időnként felvillanó fényt a szemében, ha meghallják a durva mély hangját… lehet akkor sem merik rábízni a gyerekeket, ha megértik, hogy nagyobb biztonságban lennének mint Rainbow Falls-ban.

Az elég hasznosnak tűnt hogy Addison velük tartott, mert néhai nagybátyja és nagynénje, Norris Thelma szintén az Menny lovasai felekezet tagjai voltak. Azt mondta, párszor beszámolt az újságjában a felekezet karitatív munkájáról.

Ahogy Deucalion a KBOW-nál, Carson sem említette a Frankenstein nevet. Úgy gondolták, ez a név csak rontana a hitelességükön.

A fiatal Farley Samples segítségével a nanotechnológiáról és idegen invázióról beszélt és meghagyta az embereket abban a hitükben, hogy a kormány néhány diktatórikus klikkje a főbűnös abban, ami az autóscsárdában történt velük.

Ha az emberek mégsem tudnának megbízni Deucalion-ban, aki látszatra inkább azokra a gyilkos gépekre hasonlít mint akik megtámadták őket, akkor kénytelenek lesznek elmondani a teljes igazságot és akkor nem kerülhetik ki Victor nevének említését hogy megértsék a helyzetet.

Ahogy Carson belépett a nappaliba, öt férfi tartózkodott ott. Carson mögött ment Michael és Addison, a sort Deucalion zárta. Ahogy az öt férfi felnézett és meglátták az óriást, mindannyian ledermedtek. Nap kaptak ugyan a fegyvereik után, de érezhető lett a feszültség. Némelyik férfi szeme kitágult, másoké összeszűkült, de mind úgy reagált, ahogy arra Carson számított.

- Ő a barátunk. – mondta Carson, - és ő a megoldás arra, hogy a gyerekeket biztonságba tudjuk helyezni.

Alig kezdett el beszélni Carson, a férfiak közül az egyik az emeletre sietett fel, a másik pedig átment az étkezőbe.

Carson már éppen kezdte magyarázni, hogy ne ítéljék meg Deucaliont az első benyomásuk alapján, amikor az egyik férfi felemelte a kezét hogy elhallgattassa.

- Várjon asszonyom kicsit, hogy ne kelljen még egyszer elmondania amit akar.

A konyhából Dolly Samples érkezezett, kezeit egy konyharuhába törölgetve, az emeletről és az étkezőből pedig nyolc-tíz ember sietett be.

Elég zsúfoltan voltak, de mindannyian kissé elhúzódtak Deucalian-tól. Komoran és élesen néztek rá. Az egyik nő, Loreen Rudolph amikor meglátta az óriást, a szája elé kapta a kezét és halkan felsikkantott. Egy másik nő pedig úgy elkezdett remegni, hogy egyik társa fogta őt át megnyugtatásképpen.

Ezek között a cowboyok között jó pár nagydarab ember volt, de egyik sem közelítette meg Deucalion méreteit. Carsonnak az jutott eszébe, most biztosan arra gondolnak, vajon hányan kellenének hozzá hogy le tudják őt fogni.

Morajlás hallatszott az egybegyűltek között és mindannyian furcsán néztek. Carson Deucalionra tekintett : ott lüktetett a fény a szemeiben.

Carson beszélni kezdett, de valahogy úgy érezte, nem ez a legmegfelelőbb pillanat, amikor majdnem mindenki szájtátva bámul, mint egy mutatványos bódénál.

Carsonnak úgy tűnt, a feszültség nem hogy csökkenne, inkább növekszik. Ekkor Dolly közelebb lépett. Senki nem szólt.

A csak öt láb magas Dolly egészen közelről kezdte el szemlélni Deucalion bonyolult tetoválásokkal teli fél arcát. Látnia kellett azt is, mi rejlik a tetoválások alatt.

- Én egyszer álmodtam rólad - mondta Dolly, és Carson várta mivel folytatja-, és ez volt a legélénkebb álmom az életemben, több mint két évvel ezelőtt…

Amikor Dolly a dátumot mondta, Carson és Michael összenéztek. Vajon azon az éjszakán álmodott amikor Victor Frankenstein meghalt Pontchartrain-ban a hulladék lerakóban?

- Álmomban is ez a nagy kapucnis kabát volt rajtad, - folytatta Dolly. –Láttam az arcod szép oldalát és részletesen láttam a tetoválásaidat.

A szobában a nők könnyes szemmel álltak vette észre Carson csodálkozva.

- Láttam álmomban a fényt is a szemeidben. Először megijedtem, de valahogy éreztem hogy nem kell félnem tőled. A példabeszédek 15. könyvének egyik sora jutott eszembe:

„A szemek világa megvidámítja a szívet” . Tudtam, hogy te barát vagy.

Amikor Deucalion megszólalt, a hangja még mélyebben zengett mint máskor:

- Mi történt az álmodban?

- Tengerparton álltunk. A víz nagyon sötét volt és viharos. A hullámok kicsaptak a partra. Egy csomó gyerek volt velünk. A sajátjaink, és olyanok is, akiket nem ismertem. Valami elől menekültünk. Ott álltunk a tengerparton és vártuk a halált. És akkor megjelentél közöttük a semmiből. Utat nyitott a tengerben és azt mondta a gyerekeknek: Kövessetek és megmenekültök.

- Nem tudok utat nyitni a tengeren, - mondta Deucalion – de van amit meg tudok tenni. Megmutatom nektek mi az, és utána eldöntitek rám meritek-e bízni a gyerekeket.

- Én mindenkinek elmeséltem akkor az álmom, mert annyira intenzíven átéltem. Tudtam, hogy egy nap el fogsz jönni közénk.

A többi nő is közelebb lépett hozzá.

- Te nagyon sokat szenvedtél. – mondta Dolly.

- Volt olyan időszak amikor tényleg szenvedtem. – vallotta be Deucalion.

- Valamennyien megjárjuk ezt az utat. Megérinthetem az arcod?

Deucalion bólintott.

Dolly felemelte a jobb kezét és először az arcának ép felét simította végig és lehúzta az ő arcához, mint egy szerető anya. Majd az ujjai gyengéden nyomon követték a törött kontúrokat, az idomtalan hegeket a hol homorú, hol domború arcon.

- Szép vagy. Nagyon szép!

Negyvenedik fejezet

Eleinte a három zseblámpával csak ide-oda világítottak, csak részleteket, kontúrokat láttak.

Bryce Walker nem értette mik lehetnek ezek a dolgok, amik az előkészítő asztal felett és a folyosón is lógtak. Valami zsíros kinézetű foltos szürke árnyalatú hatalmas zsákok és valahogy olyan obszcén hatásuk volt. A nagy szürkeségben ezüstös foltok és erek csillogtak, mintha valami port szórtak volna rá.

Young Travis rájuk nézett és azt mondta:

- Selyemgubók.

Mintha a kiejtett szó hatására történne, a fiúhoz legközelebb álló zsákból valami csúszásféle hang hallatszott, mintha számtalan kígyó tekeregne benne. A többi gumó is fenyegető, nyugtalan hangok jöttek elő.

Mintha nem is egy általános iskola konyhájában lettek volna, hanem a világ fenekén, ahol egy hatalmas éhes arany-szemű kígyó várakozott volna rájuk.

- Maradjatok nyugton. – suttogta Sully York.

Bryce és Travis szót fogadtak a tapasztalt kalandornak. Annak ellenére hogy zajok hallatszottak, mozgást egyáltalán nem tapasztaltak. A gumók mozdulatlanok voltak, nem lüktetett a felületük, nem utalt semmi a közelgő vajúdásra.

Mikor a zaj fokozatosan elcsendesedett, Bryce Travist nézte. A fiú a homlokát ráncolta, a szeme olyan volt, mintha kísértetet látott volna. Olyan tisztán olvasott a fiú gondolataiban, mintha egy e-book képernyőjét nézné.

Ha a konyhai személyzetet zárták ezekbe a rettenetes zsákokba, akkor nagy valószínűséggel az egyik zsákban az anyja lehet.

Bryce megborzongott . Egy meleg szobára vágyott egy karosszékre, egy bögre kávéra és egy olyan könyvre, ahol a gonosz legfeljebb a postakocsit rabolja ki.

- Minden rendben… együtt maradunk…és szépen lassan szétnézünk. – suttogott megint Sully.

Bryce feltételezte, hogy Sully amiatt aggódik, hogy a gubók izgatottak lesznek a fénytől, mert az utcáról nem lehetett belátni. Vagy hogy meghallották a puskalövést, mikor szétlőtte a zárat és idejönnek a rossz emberek, akik nem is emberek..

Alacsonyan tartották a zseblámpákat és távolmaradtak az ablakoktól.

A konyhában minden felé erőszakra utaló jelek voltak. Felborult székek, szétszórt és törött edények… valószínűleg a személyzet felvette a harcot.

Ahogy lassan mozgatta a zseblámpát, a széles sütő ajtaját látta . A sütőben pedig egy levágott kezet. Gyorsan tovább mozgatta a zseblámpa fényét, de tudat alatt tisztában volt azzal, hogy valami sokkoló volt ebben a levágott végtagban. Egy pillanatra visszairányította a fényt. A kézen, a hüvelykujj helyén egy nagylábujj volt, de nem úgy, mintha egy pszichopata tréfamester rakta volna oda, hanem olyan természetes módon, mintha ott nőtt volna ki. Aztán észrevette, nem csak ez az egy bizarr dolog van a kézen. A tenyér részen egy félig kialakult orr volt, még a szőrszálak is látszódtak.

Amikor több órával ezelőtt ez az egész borzalom elkezdődött a kórházban azzal, hogy a szellőzőn keresztül távoli fájdalmas sikolyokat hallott, akkor még azt hitte hogy kettő meg kettő az mindig négy. De ez a kéz…

Túlságosan öreg ő már ehhez. hetvenkét éves volt. Amikor Renáta, a felesége meghalt tizennyolc hónappal ezelőtt, azóta tovább öregedett. Fáradt volt és kimerült. Meglátva ezt a kísérteties kezet, az ágyába szeretett volna bújni, ott összegömbölyödni úgy, hogy láthassa Renáta fényképét az éjjeliszekrényén és aludni…aludni, hagyni az egész világot a pokolba.

De valami megakadályozta ebben. Travis Ahern.

Úgy gondolt rá, mintha egy fiatal Bryce Walker lenne. Azt szerette volna ha a fiú ugyanúgy megtalálja a maga Renátáját, hogy felfedezze a munka és az alkotás örömét és hogy boldog legyen.

Nekik nem születhetett gyerekük Renátával. De most a sors úgy hozta, hogy felelős legyen egy gyerekért.

Bryce sokáig állt a kéz előtt. Travis és Sully is odamentek, látták ők is, de egyikük sem szólt semmit. nem azért, mert a suttogás hatással lett volna a gubókra. Nem. Erre nem volt szó.

A konyha legtávolabbi részéről nyílt egy ajtó, ami egy nagy kamrába vezetett. A magas, erős acélszekrény félig megdöntve állt az ajtóban, mint egy nagy szögletes zárójel. Nem lehetett tőle kinyitni az ajtót.

- Meg kell néznünk. – mormolta Travis – lehet, hogy…

Bruce és Sully letették a puskájukat és együtt visszaállították a szekrényt a helyére. Mikor Travis a kilincshez nyúlt, Sully halkan figyelmeztette, hogy várjon kicsit.

Bryce a két zseblámpát tartotta, Sully pedig hirtelen felrántotta az ajtót. A padlón egy nő ült.

- Anyu? –kiáltott fel Travis.

Némán, döbbenten, vagy értetlenül meredt rájuk. A szeme tele volt rettegéssel.

Bryce nem tudta mi az a csillogó ezüstös gyöngy a bal halántékán, de úgy gondolta semmi jót nem jelenthet…

Negyvenegyedik fejezet

A KBOW majdnem lapos tetején Sammy Chakrabarty lőállásba helyezkedett. Az épületet homlokzatánál három láb magas mellvéd volt.

Úgy helyezkedett el, hogy rálásson a toronyra és a parkolóra, ha a rosszfiúk onnét jönnének..ha jönnek egyáltalán.

De Sammy tudta a szíve mélyén, hogy jönni fognak.

Rainbow Falls-ban egy hideg éjszaka tudott szép lenni, mert olyankor a kitisztult a levegő frissítően hatott. De amikor annyira hideg volt, hogy az ember orra elzsibbad, akkor a hideg a csúnya oldalát mutatta. Sammy egy műanyag szemetes zsákra ült le, hogy ne ázzon át a ruhája. De a keze fázott. Volt rajta egy egyszerű kötött kesztyű, de nem egy ilyen időben való várakozásra alkalmas. Attól tartott, hogy ha sok replikáns támadna egyszerre, vagy hosszabb ideig tart a támadás, nem fogja tudni rendesen használni a fegyvert.

Ezért ahelyett hogy a puskát készenlétben tartotta volna, nekitámasztotta a parapet falnak, a kezét pedig a flanellel bélelt kabátzsebben tartotta melegen.

Kétfajta stratégiát tételezett fel a replikánsok támadásáról: Vagy egy vakmerő behatolás az ajtón, vagy az adó torony mögül, ami kapcsolódik az állomáshoz.

Remélték, hogy lesz annyi idejük, legalább huszonnégy óra- hogy a város lakói mind értesüljenek a vészhelyzetről.

Ha elkezdődik a támadás, Sammy azonnal lőni fog, még mielőtt célhoz érnének, és csak vannak annyira tökös fiúk, hogy leadjanak pár halálos lövést.

Ralph lakásából nem csak fegyvereket és lőszereket hoztak, de egyéb hasznos dolgokat is, többek között négy walkie-talkie-t, így Ralph, Burt, Mason és Sammy tudtak beszélni egymással. Amikor Sammy zsebében megszólalt a walkie-talkie, elővette és Burt hangját hallotta:

- Sammy, itt vagy? Vége

Lenyomta a gombot és azt mondta:

- Harcra készen! Vége

- Ha valami történik velem, - mondta Burt – és nálad lesz Bobby, soha ne adj neki kezelt nyersbőrt rágcsálni. Szereti, de a kutyák könnyen megfulladhatnak tőle. Vége.

- Kezelt nyersbőrt nem adok. Vége.

Mielőtt visszatehette volna a zsebébe az adó-vevőt, még azt mondta Burt:

- Bobby négyszer pisil egy nap, de nem mindig kakil. Azt csak háromszor szokott. Úgyhogy ne aggódj ha egyik sétánál nem kakil. Vége.

Sammy várt egy darabig, hátha folytatja Burt, de mivel csend volt, összegezte:

- Négy pisi, három kaki. Jegyezve. Vége.

De Burt még nem fejezte be:

- Csak hogy biztosan tudjam, megjegyezted-e. melyik a kedvenc nyuszija? Vége.

- A világoszöld színű, teljesen laza nyuszi, aminek nem csak a fülei lazák. Vége.

Akinek be volt kapcsolva az adó-vevője, az halhatta a fenti párbeszédet. Ezért mielőtt Sammy elrakta volna, még Ralph beleszólt.

- Szerencséd hogy engem nem vállaltál Sammy. Ezzel a prosztatával félóránként vihetnél pisilni. Vége.

Mintha valaki kinyitott volna egy ajtót az égen, feltámadt a szél. Úgy tűnt a hó még sűrűbben esik,de lehet hogy ez csak illúzió volt. Ahelyett hogy lassan keringtek volna a pelyhek a levegőben, a parkoló lámpájánál fényes ferde fonalnak tűnt.

A levegő még hidegebb lett és Sammy ökölbe szorította kesztyűs kezét a zsebében.

Negyvenkettedik fejezet

Jocko félt hogy fel fog sülni. Nem tudni mikor, nem tudni hogyan. De Jocko most pörgött.., mert ő Jocko volt.

Leült a nappaliban a dohányzóasztal mellett a földre. Az egyik vicces kalapját viselte, de nem a hacker-kalapot. Ez a „Ne szegd meg a tilalmat” kalapja volt és ebben nem dolgozott.

Erika egy könyvvel a kezében ült a kandalló mellett és rámosolygott.

Jocko nem mosolygott, mert tapasztalatból tudta milyen félelmetes tud lenni a mosolygása. A legtöbben megijednek tőle. Erika nem, ő szerette őt. Ő volt a nevelőanyja.

De mindenki más, akire rámosolygott, vagy felsikoltott, vagy megdobálta kővel, megverte bottal, esernyővel, fejére borított egy vödröt. Volt hogy belökték egy sütőbe, hogy megsüssék, olyan is előfordult, hogy le akarták lőni. Bedobták három éhes disznó közé, hogy megegyék. A busz alá lökték. Még egy ima-kendővel is megpróbálták megfojtani.

Ne mosolyogj! Ne mosolyogj!

Volt egy új barátja: Chrissy, aki öt éves volt. Egy nagy gyerek. Jocko alig volt magasabb tőle, mert ő még egy átlagos törpénél is kisebb volt.

A gyerek-felelősség. Most Jocko felelős Chrissyért. Jocko félt, izzadt.

Az asztalon két csésze volt, és csészealjak, amiken kockacukrok és apró kekszek voltak.

Két kiskanál is volt még és két díszes szalvéta, amiken szép nagy rózsaszínű rózsák voltak hímezve. Jocko szeretett volna a kalapjára egy ilyen rózsát. Na és volt még teáskanna is.

Azt mondta Chrissy:

- Milyen kedves öntől hogy meglátogatott Josephine hercegnő.

Jocko meglepetten nézett körül, még a kalapján lévő kicsi harangok is meglepődve csilingeltek, ahogy szétnézett, hol a hercegnő. Nem látta. Lehet hogy másik vicces kalap kellene ahhoz hogy láthassa? Vagy cipő a lábára?

Nem jött be senki a szobába.

Értetlenül nézett Chrissy-re.

- Most azt kellene mondanod: „Kedves tőled, hogy meghívtál Chrissy hercegkisasszony”.

Ezzel mély benyomást tett Jocko-ra.

- Te hercegkisasszony vagy?

- Igen, Montana hercegnője. Apám a király.

- Húha. – Jocko izzadni kezdett. Nem nagyon, egy kicsit. A fülében.

- Te pedig – folytatta Chrissy, - Josephine hercegnő vagy egy távoli királyságból.

- Én Jocko vagyok.

- Ez a hercegkisasszonyok teája. Jocko hercegnő olyan bután hangzik. Josephine hercegnőnek kell lenned. – magyarázta Chrissy.

Jocko megnyalta a fülét, ahogy gondolkodott ezen.

- Úgy érted én leszek a dublőrje, mert lemondta az utolsó pillanatban a meghívást?

- Igen.

- Miért nem jött el az igazi hercegnő?

Chrissy hercegkisasszony vállat vont.

- Lehet hogy összetalálkozott egy jóképű herceggel és össze fognak házasodni.

- De az is lehet, – mondta Jocko – hogy valami kegyetlen járvány söpört végig a királyságon.

Chrissy hercegkisasszony összehúzta a szemöldökét.

- Mi az a … mi söpört végig? Mit mondtál?

- Járvány, fertőzés. Pestis. Szörnyű betegség. Lerohad az emberek orra, kifekélyesedik a fülük. A nyelvük meg megfeketedik és összezsugorodik. Több ezer halott. Több ezer nyomorék. Tömegsírok. Katasztrófa.

Megrázta a fejét.

- Nem. Jobb a jóképű herceg. Mehetünk tovább.

Jocko azt szerette volna ha jól sikerül a teázás. Megnyalta a fülét és megismételte:

- Mehetünk tovább.

Chrissy hercegkisasszony oldalra billentett fejjel nézett rá, ahogy korábban is tette.

Erika a kandalló mellől odasúgta Jocko-nak:

„Kedves tőled, hogy meghívtál Chrissy hercegkisasszony”.

Ó, hülye. Hülye,hülye, hülye. Hülyébb mint egy hülye tumor. Tipikus hülye Jocko.

Megpróbálta kedvesen mondani:

- Kedves tőled, hogy meghívtál Chrissy hercegkisasszony.

- Szeretnél egy teát Josephine hercegnő?

- Igen, kérek.

- Ugye milyen szép ez a teáskanna?

- Igen. Nagyon szép.

- Teleöntsem a csészédet?

- Igen. – mondta Jocko. Kezd belejönni… nem is olyan nehéz ez.

- Valami csöpög a füledből. – szólt Chrissy.

- Izzadság. Kicsit izzadok. – vonta meg Jocko a vállát.

- Nekem nem izzad a fülem.

- Az enyém ilyen.

- De ez undorító.

- Egy kicsit undorító – ismerte el Jocko -, de nem büdös.

Ahogy Chrissy kiöntötte a teát, megkérdezte:

- Josephine hercegnő, kinek a képét viseled a ruhádon? Ő egy lovag a királyságból?

Jocko egy farmert viselt és egy hosszú ujjú pólót.

– Ő Buster Steelhammer, minden idők legnagyobb birkózója. Ő az arc-összezúzó, a fenék-rugdosó, egy szteroid – őrült.

Chrissy hercegkisasszony azt mondta, nem tudja mi az a birkózó, mert a királyi várban nem voltak birkózók.

Josephine hercegnő pedig felvillanyozódva elkezdte neki elmagyarázni, elmutogatni, eljátszani milyen a birkózó.

Önmagával kezdett küzdeni. Hosszú karjaival és extra könyök ízületeivel sok mindenre képes volt. Bemutatott egy hammerlock-ot, aztán jobb lábát az arcához nyomta és lefeküdt a padlóra. A hajhúzást nem tudta bemutatni, lévén összes szőrzete a nyelvén volt: három szál. De amit csak tudott, bemutatott Chrissynek abból, amit a World Wrestling Entertainmen show-ban látott. Még azt is megpróbálta, hogy felemeli saját magát és földhöz vágja. Ez nem ment neki, de azért jó pár birkózó fogást be tudott mutatni.

Amikor visszaült az asztalhoz, Chrissy azt mondta neki:

- Kész bohóc vagy! – és úgy kuncogott hozzá, hogy Jocko igazi hercegnek képzelte magát. Vagy hercegnőnek. Mindegy.

Chrissy hercegkisasszony felemelte a teáscsészét, megfújta és azt mondta:

- Most iszok először igazi teát. Ezt Erika főzte nekünk.

- Milyen teát szoktál inni?

- Air teát.

Jocko egy korttyal megitta ami a csészéjében volt.

„ Fúj. Foh, Jujj. Krrrr. Gaaa. „

Kinyújtotta a nyelvét és mindkét kezével megdörzsölte. Felkapta a szalvétát és kitörölte a szája belsejét, aztán kifújta az orrát,majd kitörölte az izzadságot a füléből.

- Semmi baj. – mondta.

- Nem tetted bele a cukrot. – mutatott Chrissy a négy kockacukorra.

Jocko felkapta mind a négyet és egyenként a szájába dobta. De túl édes volt, ezért kiköpte a csészéjébe.

- Várj. – mondta és kipenderült a szobából. Berohant a konyhába és egy nagyobb helyen elkezdett pörögni. Amikor ideges volt, pörögnie kellett. Ettől megnyugodott. Mint ahogy a kalapján lévő kis harangok csilingelése is megnyugtatta.

Amikor visszajött, két tiszta teáscsészét hozott egy ezüst tálcán, egy üveg Pepsit és egy tál pitét.

- Az én országomban ez a tea. – mondta Jocko.

Mind a két csészébe öntött kólát. Nem locsolta szét az asztalon, nem ivott az üvegből.

A négy kis kekszet a kandallóba dobta. Aztán fogott egy pitét, amit eldobott mint egy frizbi-t, majd elkapta, ismét eldobta és a pite mint egy bumeráng, visszatért hozzá. Tiszta George Clooney.

Chrissy félretolta a teáját és azt mondta:

- Ez igen. Ügyes vagy.

- Josephine hercegnő, mesélj valamit, mi történt mostanában a királyságban?

Josephine dublőre semmit nem tudott a királyságról. Talán hazudnia kellene, de hazudni nem szabad. Már hazudott egy párszor, de az nem volt helyes. Ő jó akart lenni.

- Mesélj a sárkányokról.

- Nincsenek sárkányok.

- És mi van a boszorkányokkal?

- Boszorkányok sincsenek.

- Akkor mesélj a varázslóról.

- Varázsló sincs.

Látta hogy Chrissy elégedetlen vele. Ő rossz társalgó. Szánalmas hülye. Egy nyomorult. Borzasztó.

Gondolkozz! Gondolkozz! Meg akarta menteni a helyzetet.

- Apád, Montana királya, hány fejet vágatott már le?

- Buta vagy. Ő nem vágat le fejeket.

- Néhány király csinál ilyeneket.

- Nem, nem.

- De, némelyik igen. És embereket kínoz meg a tömlöcben.

- Nem.

- Letépik a körmeiket.

- Miért mondasz ilyeneket?

- Jocko csak úgy mondja. Olvasta a történelemkönyvekben. Forró vasalót raktak az emberekre, a nyelvükbe pedig tűket szúrtak.

- És sárga a szeme… - mondta Chrissy.

Jocko most már magabiztosan fenn tudta tartani a beszélgetést. Örült, hogy ilyen gyorsan fejlődik a szociális készsége, ezért gyorsan folytatta.

- Vagy felteszik az embert egy állványra és addig húzzák, amíg szét nem válnak az ízületei.

- Ijesztő a szemed. – mondta Chrissy – Sárga.

Erika szólalt meg most a kandalló mellől:

Tudtátok hogy az angyaloknak sárga a szemük? No, nem éppen sárga, hanem aranyszínű.

- Tényleg? – kérdezte Jocko és Chrissy egyszerre.

- És azt tudtad hogy az angyalok birkózni is tudnak? Mert mindig az ördöggel birkóznak.

- Ez a Buster Steelhammer egy angyal akkor? – kérdezte Chrissy.

- Hát……, amolyan romlott angyal. – döntötte el Jocko.

Kintről teherautó zúgása hallatszott. Erika félretette a könyvét és felállt.

- Majd még beszélgetünk az angyalokról, csak előbb megnézem ki az.

- Biztos hogy nem angyalok, mert azok repülnek. –mondta Chrissy – Az angyaloknak nem kell teherautó.

Erika erre azt mondta:

- Na látod kedvesem, ezért tartom én a kezem ügyében a vadászpuskát.

Negyvenharmadik fejezet

A hatékonyság a kummunitárius életben a legfontosabb, ezért ha valamilyen kudarc éri, akkor az inkább ösztönzőleg hat rá. Az emberiség elpusztításához nagyon nagy szükség van a hatékonyságra, azért Nancy Potter mindenféleképpen be akarta fejezni a pajta

kitakarítását, még ha hiányzott is az egyik lábfeje. A söprőt használva mankóként a pajta végébe bicegett. Egy szűk kis helyen egy asztal állt ott egy székkel. A valódi polgármester, Erskine Potter oda ült le amikor a lovakkal kapcsolatos nyilvántartásait vezette. A régi fa széken görgők voltak. Nancy letörte az egyiket és lábcsonkjához rögzítette. A jobb lábával ment, a ballal pedig gurult. Nem volt egyszerű, de így hatékony tudott maradni.

Nézte Ariel maradványait, mit kellene vele csinálni. Ez már nem néz ki Konstruktőrnek, az biztos. Olyan volt mint egy nagy lapos mészkőképződmény, amibe valaki arcokat akart faragni. Három helyen is látszódott Ariel torz, groteszk arca. Megfordította a söprőt a kezében és a nyéllel megkocogtatta azt a valamit, ami Ariel volt. Úgy hangzott, mintha követ ütögetett volna meg.

Nancy szétnézett, de nem látott más sürgősebb feladatot, mint hogy befejezze a söprést a pajtában. Ha nincs összesöpörve, akkor az egy káosz. Rendet, tisztaságot kell teremtenie.

Ahogy munkához látott, észrevette, hogy két helyen behullik a hó. Amikor Ariel rajként kirepült, majd vissza a tetőn keresztül, ő csinálta ezt a két lyukat.

A seprő suhant, ismét suhant, a könnyű szél besusogott a lyukas tetőn keresztül.

A lovak megnyugodtak már, csak a csődör horkantott fel időnként.

Kemény feladat állt Nancy előtt, mivel nem csak a koszt söpörte össze, de arra is figyelt közben, hogy a söprű sörtéinek a nyoma egy irányba mutassanak. Bele is merült a munkába, de amikor néha felemelte a tekintetét, mindig a lovak fejét látta. Rágcsálták a szénát és közben őt bámulták.

Milyen hülyék voltak. Mint minden a természetben. Csak állnak egyhelyben és bámulnak, közben hugyoznak egész idő alatt.

Annyira ostobák voltak, hogy Nancy legszívesebben nevetett volna rajtuk. De nem tudott nevetni. Elméletileg értette a nevetést, de a nevetéstől az emberek meggondolatlanokká és figyelmetlenekké váltak, szórakozottá, feledékeny bolondokká. Semmivel sem voltak jobban a lovaknál. Egy ideig gyakorolta ő is szorgalmasan a nevetést, de csak addig amíg szükség volt rá az emberek lecserélésénél.

A seprő suhogott, a kerék nyikorgott…. is időnként ránézett az ostoba lovakra.

Negyvennegyedik fejezet

A történelem és hagyománykedvelő Addison Hawk még soha nem félt a változástól.

Néha történt olyasmi, ami gyanús volt neki, amin eltöprengett, esetleg tartott is valamitől, de félni nem félt. Mostanáig. A mobil telefonnal felvett videót megnézve, a laboratóriumokban kifejlesztett nano-állatkák, amik felfalják az embereket… ettől félt. Ha itt Rainbow Falls-ban

sikerül is győzniük, ki tudja, az ellenség nem-e bukkan fel máshol, vagy egy későbbi generációban, még sokkal rosszabb teremtményekkel.

Nem volt egészen tisztában Deucalion fajtájával sem és a Frankenstein névvel, amit vele megosztottak, de a többiek agyát nem akarták túlterhelni.

Amikor meghallotta, hogy a gyerekeket egy bizonyos Erika házába akarják vinni, rögtön érezte, hogy ez az a gyönyörű magabiztos nő lehet, akivel egyszer találkozott a Jim James pékségben. Nem is ismert másik Erika nevű nőt a városban.

Addison rögtön felajánlotta hogy Deucalion-nal tart és ott marad Erikánál, hogy segítsen neki.

A gyerekek már benn ültek a teherautóban a padokon, Addison pedig előre ült Deucalion mellé. Felkészítették őt, hogy mivel útlezárások vannak, ezért az óriás képességét kihasználva, valami teleportáláshoz hasonlóan jutnak majd el. Beszéltek neki a kvantum szintről, ahol minden pillanat magába foglalja a múltat, jelent és jövőt.

Ahogy az utcán balra kanyarodtak, rögtön arra az útra jutottak, ami Erika házához vezetett.

Nyilván nagyon meglátszódott Addison-on a megdöbbenés, mert Deucalion magyarázni kezdett neki:

„A világegyetem egy olyan foltból kezdett tágulni, melyben az anyag és az energia rendkívüli hőmérsékletű és sűrűségű volt. Az ősrobbanás után elkezdődött a minden irányba kiterjedő tágulás. A világ, amiről azt hisszük óriásivá nőtt, csak egy kis folt maradt. Így ha csak azt az egy kis foltot nézzük, akkor benne van az egész világ és minden ugyanolyan közel van. Ezért létezik az, hogy Erika háza és a Samples ház között is csak egy lépés van, de a Mars és Hong Kong között is csak egy lépésnyi a távolság.”

Addison erre nem tudott mit mondani, pedig a szavak embere volt.

- Hozom a gyerekeket.

Erika a verandán várta őket. Ahogy meglátta Addisont, meglepődött és mintha örült is volna.

Hideg volt és a jeges szél csípte a gyerekek arcát, de Erika fontosnak tartott elmagyarázni nekik valamit, mielőtt bementek volna.

- A házban egy kislánnyal fogtok találkozni, aki olyan mint ti, és egy különleges kisfiúval, aki nagyon sokat szenvedett már amiatt, hogy nagyon különbözik tőletek. Ő egy csodálatos és érzékeny fiú, aki szeretne a barátotok lenni.

Emlékezzetek Jézus szavaira:

„Gyermekek! Meg kell különböztetnetek! Fel kell ismerjétek mindenben a szeretetet, a jót, s azt kell meglátnotok, azt kell értékelnetek, s azt kell fejlesztenetek. Magatokban is! Mindenben ott a jó! Miben talán nem is látod szemmel, szívvel megérzed azt.”

lehet hogy amikor meglátjátok őt, meg is ijedtek tőle. Megpróbál nem mosolyogni, mert olyankor tényleg nagyon ijesztő. De ő nem akar titeket megijeszteni.

A gyerekek izgatottan várták a találkozást a különleges kisfiúval. Addison már nem volt annyira lelkes. A replikánsok, a nano-állatkák, Frankenstein és az ő kétszáz éves alkotása, a teleportálás….sok volt ez neki így egyszerre.

Erika rámosolygott és beinvitálta őt is.

A nappaliban egy csinos kislány mellett ott állt a különleges kisfiú, akit állítólag Jézus szerint is szeretni kell.

A szó, hogy különleges…attól sokkal több volt.

Nem felsikoltott fel egy gyerek sem. Jocko nagyon meglepődött ezen.

Minden gyerek lélegzete elakadt, de csak ennyi. Egyik sem hányt. Nem mentek el vödröt vagy botot keresni. Nem akarták bedugni a kemencébe. Még olyan is volt amelyik mosolygott…. furcsán ugyan, de mosolygott! A szemük pedig hatalmas volt. Na nem akkora mint az övé. Csak néztek nagy szemekkel , csodálkozva.

Jocko kicsit zavarba jött, de feltalálta magát:

- Engem ért az a megtiszteltetés, hogy bemutassam nektek Montana királyának leányát, Chrissy királykisasszonyt.

Negyvenötödik fejezet

Grace Ahern-t hallgatva Sully York úgy érezte magát, mintha egy ponyvaregény hőse lenne, amit nyolc éves korában olvasott. Vagy százszor is elolvasta a könyvet és magát képzelte a főhős helyébe, akinek az élete csupa kalandból állt. Később rájött, hogy sokkal jobb szórakozás, ha valódi kalandokat keres és él át, mintha csak képzeletben tenné.

Tudta, hogy vannak emberek, akiknek nem szimpatikus. De vannak olyanok is, akik példaképnek tekintik őt.

Most, hogy Grace Ahern elmesélte mi történt, a vére forrni kezdett a dühtől, a szíve a kalandvágy után vágyott, a lépe a jogos haragtól dagadt, a gerince pedig kiegyenesedett a bátorságtól…a belei azonban egészséges félelemtől rándultak össze.

Amikor kisegítették Grace-t a kamrából, kiderült, hogy egy rohadtul csinos és kívánatos nő, aki most kétségbeesetten kapaszkodott a fiába, aki most jogosan lehetett büszke magára, amiért nem rettent meg a gumóktól, hanem erősködött hogy mindenhol nézzenek szét.

Sully azon kapta magát, hogy Bryce Walker reakcióját figyelte. Ő is elbűvölten nézte Grace-t. Az az igazság, hogy mind a ketten túl öregek voltak hozzá, még ha Sully családjában

akadtak is olyan férfiak, akik már elmúltak száz évesek és még mindig aktív életet élnek úgy szellemileg mint fizikailag.

De tényleg túl öregek voltak ehhez a gyönyörű fiatal nőhöz, hiába néznek rá mindketten úgy, mintha elvarázsolta volna őket.

Grace elmondta, hogy már végeztek az ebéddel és a konyhát takarították össze, amikor az iskola igazgatójának és védőnőjének a vezetésével-akikkel már régóta együtt dolgoztak, rendőrök jöttek be a konyhába és lefogták őket. Akiket sikerült lefogniuk, annak egy pisztoly-szerű tárgyat tartottak a halántékához és meghúzták a ravaszt. Látta hogy azok a kollégái, akikkel ezt tették, azonnal zombikká váltak, akiknek csak a szemük volt képes mozogni.

Grace maga sem értette hogy vele miért nem ugyanaz történt mint a többiekkel. Egy villanásnyi éles fájdalmat érzett, utána hosszabb ideig tompán fájt a feje. Szerencsére gyorsan kapcsolt, és ugyanolyannak tettette magát, mint ahogy a többiek néztek ki.

Ott állt közöttük és várta az alkalmat, hogy elillanjon mint a kámfor.

Az iskolaigazgató és a védőnő elmentek, csak két rendőr maradt ott a tehetetlen zombikkal. Pár pillanat múlva egy gyönyörű fiatal nő és egy hasonlóan gyönyörű fiatal férfi jött a konyhába. Úgy mozogtak, mintha táncosok lettek volna, és mintha nem is lépnének, hanem úsznának a padlón. Amikor megszólaltak, a hangjuk mézédesen, csábítóan szólt. Mindketten ugyanazt mondták: „Én vagyok a te Konstruktőröd."

Ekkor megkezdődött a rémálom.

Amikor két-két embert magukba szívtak, akkor elkezdték a gubókat fonni….

Ha Grace akkor próbált volna menekülni, biztos hogy elfogták volna és őt is megölik. De váratlanul egy kamionos érkezett egy nem várt élelmiszer szállítmánnyal. Amikor meglátta mi folyik benn, csak egy pillanatig nézte értetlenül és elkezdett menekülni. A rendőrök üldözni kezdték, a Konstruktőrök pedig el voltak foglalva.

Grace nem mert kifutni a bejárati ajtón a parkolóba, mert a rendőrök karjaiba futott volna. Az iskolai rész felé sem mert menni, mert azoktól a kollégáitól nem sok jóra számíthatott, akik részt vettek a támadásban. El kellett bújnia valahová, ahol nem veszik őt észre és ki kell várnia amíg befejezik ezt a borzalmat. A Konstruktőrök nem fogják őt keresni, azok más dolgot csinálnak…

Beosont a kamrába.

- De… - kezdte Travis, aki még mindig össze volt kapaszkodva az anyjával, - ha elkapták a kamionost a parkolóban, akkor jöhettek vissza mások is.

- Nem tudom. Dulakodás zajait hallottam, zörgéseket és hogy a kamra ajtó elé esik egy szekrény. Csapdába kerültem. Végül csend lett, nagyon nagy csend….

- Anya, hívok orvost hozzád. – szólt Travis.

- Nem drágám! Én nem bíznék meg egy orvosban sem a városban. Ugyanúgy mint ahogy a rendőrökben sem.

- De mi van, ha … vérzik ott a fejedben?

- Akkor már nem élnék, vagy én is zombi lennék. De most fontos dolgunk van. El kell égetnünk azokat a gubókat, bármi is van bennük. Mindet el kell égetni.

Sully azt mondta magában: „Istenemre ez remek nő”. Tetszett neki a határozottsága. Vajon tud-e bánni a fegyverekkel? Ha nem, akkor megtanítja őt. Meg néhány védekező fogásra a harcművészetből. Esetleg még a dobócsillag dobásra is... Olyan a válla és a karja, hogy a számszeríjjal is el tudna bánni.

Bryce Walker azt mondta:

Ha mindet el akarjuk égetni, vagy öt gallon étolaj kell, amivel lelocsoljuk a gubókat. nem tudjuk mik fognak belőlük kiesni, de kellene valami gyúlékonyabb anyag is. Nem lenne jó ha a gázsütők felé menne a tűz. Ha lenne egy doboz STERNO, vagy valami hasonló, az jó lenne.
Sully azt gondolta magában, miközben sandán nézett Bryce-re:

„Te ravasz tollforgató, nem adom olyan könnyen neked a díjat! „

- Össze kell keverni a STERNO-t étolajjal és azt a padlóra önteni a gubók alá. De akkor sem maradhatunk benn, hátha elszabadul a pokol.

- Fogjunk hozzá. – mondta Grace – Mielőbb pusztuljon el az összes undorító dolog. Majd megtudják hová rakják ezeket az undormányokat legközelebb. Égessük ki őket mint az odvas fából a cigány lepkéket, menjenek ahová valók; a pokolba!

Sully még soha nem látott ekkora bátorságot és elszántságot ilyen gyönyörű csomagolásban.

Negyvenhatodik fejezet

Jocko bement a dolgozószobába a szörnyek szörnyével. A legendával. A nagyfiúval.

Most nem kellett hiperaktív dolgokat művelnie, nem zavarta őt a túl nagy cipő. Harc van! Fegyverbe! Itt volt a bajtársa és ez jobb volt mindennél. Jobb a szappanevésnél is.

Meg akarta mutatni Deucalionnak amiket kinyomtatott. Az adatokat, amiket ő, a cyber cowboy szerzett meg, az éter útonállója. De leejtette a lapokat, azok szétszóródtak, összekeveredtek. Összeszedte, próbálta sorba rakni, de megint leejtette. Jocko kiabálni kezdett a lapokkal, mintha élnének és szándékosan potyognának ki a kezéből.

Deucalion azt javasolta, adja neki oda a lapokat, ha nem ért valamit majd kérdez. Jocko meg ha tud, válaszol.

Jocko készen állt. Várta a kérdéseket.

Egyik lábáról a másikra állt, néha pördült egyet. Nem sokat, talán öt – hat fordulatot. Vagy Boogaloo-zott kicsit. Egy kicsit csirketáncot járt.

Aztán valami propellerszerű hangot adott ki, amikor a szájával fújni kezdte a füleit. A harangok csilingeltek a kalapján. De úgy érezte beszélnie is kell:

- Jocko mindent megtett egy órával ezelőtt. Gyorsan megszerezte amiket kellett. Ezután Jocko Josephine hercegnő volt. Nem igazi, dublőr. Chrissy hercegkisasszony meghívta teázni. Az apja…nem is tudom. Olyan, aki levágat fejeket. De lehet hogy nem. Jocko-nak izzadt a füle. Jocko utálja a teát, a tea szar. A whoopie pite az jó. Sokkal jobb, mint amiket akkor evett Jocko, amikor a csatornákban élt. Jocko nagyon szereti a Little Women filmet. Jocko-nak az összes létező változata megvan! Szegény, aranyos Beth! Mindig meghal! Ilyenkor Jocko nagyon szomorú, még sírni is szokott! Nem szégyelli ám, hogy sír. Ez jó sírás. Jocko úgy gondolja, meg kellene csinálni a Kisasszonyok legújabb változatát, amiben Beth nem hal meg. Jocko ezerszer is végignézné! Kivéve persze akkor, ha Johnny Depp játszaná Beth szerepét. Te ismered Johnny Deppet? Biztos nem. Egészen más körökben mozogsz… Jocko régebben nagyon, nagyon félt Justin Biebertől. Egy kicsit még mindig fél tőle. Aztán meglátta Deppet, és most tőle fél.

Allergiás vagy valamire? Jocko a málnára. Bedagad az arca és sok takony jön belőle. Háát, nem is takony. Attól rondább. Annyira alaposan nem nézte meg Jocko, mert undorító. Jocko néha undorító. De nem szándékosan. Szereted a piruettet? Jocko nagyon szeret piruettezni.

Végre Deucalion is megszólalt:

- Nagyon remek munkát végeztél!

Jocko majd meghalt örömében.

- „Haladás a tökéletes békéért”. Semmi kétség, ez a Victor Leben a mi Victorunk klónja. Felfedeztem egy raktárukat. Egy központot, ahová elszállítják az embereket, akiket már lecseréltek replikánsra.

Nem találtál valami információt arról, hogy ez a „Haladás a tökéletes békéért” és a Világvége országút valami módon kapcsolódna egymáshoz?

Jocko megrázta a fejét. Büszke volt.

- Semmi más adat nem volt. Jocko mindent alaposan megnézett pedig. Jocko öngyilkos lesz ha valamit kihagyott. Brutálisan lesz öngyilkos.

- „Haladás a tökéletes békéért” – töprengett Deucalion - A név sok mindent elárul. Meg fogjuk találni!

Negyvenhetedik fejezet

Feltámadt a szél. Enyhe volt, Mr. Lyss mégis azt mondta rá; ördögi, mert bizonyára az ördögök fújják azért, hogy eltüntessék a szán nyomait. Szerencsére amikor már nem látták a nyomot, meglátták a Bozeman ház fényeit.

A szomorú zene még most is szólt.

A garázsban Mr. Lyss felvette a puskát amit mielőtt elindultak, a munkapadra rakott. Felmentek a nappaliba. Nummy nem szívesen ment, mert rettegett ettől a szörny-zongorázástól, mégis követnie kellett az öreget. Nem azért, mert néha azzal fenyegette őt, hogy levágja a lábát és megeteti a farkasokkal. Nummy a fenyegetések ellenére követte őt.

Ha a nagymama még életben lenne, ő biztos meg tudná magyarázni mi lehet ez.

- Ez a Bozeman faszi, aki valaha élt, depressziós volt hogy te nem tudsz valamivel mozgalmasabb zenét játszani? – szólt Mr. Lyss a zongoristához.

- Ölj meg! – válaszolt az – Nem hallod többé a zenét akkor.

- Semmit nem szeretnék jobban, mint megölni téged. Nem csak téged, minden átkozott szörnyet. – mondta Mr. Lyss – De el kell előbb mondanod mindent magadról. Különben sem tűröm hogy valaki parancsolgasson nekem. Mond meg neki fiú!

Nummy azt mondta:

- Ez így igaz. Mr. Lyss nem tűri hogy valaki parancsoljon neki. Ha valaki azt mondja, hogy „tűz van, ugorj a vízbe!” , nem fog beleugrani a vízbe, mert nem az ő ötlete volt.

- A teremtőjét! Honnét szedted ezt fiú?

- Belőlem jött uram.

- Tudom hogy belőled jött, hallottam, csak legtöbbször üres fecsegés, vagy valami baromság jön belőled. No nem mintha ilyeneket kellene mondanod.. Nem kértem én hogy pszicho- analizálj itt nekem. Csak annyit kértem, erősítsd meg a szavaim ennek a gazembernek.

Mint korábban is, Xerox Bozeman keze lebegni látszott a billentyűzet fölött, mintha nem is a zongorából jönnének a hangok, hanem a kezéből.

Nummy úgy érezte ez a kéz hipnotizálja őt. Lehet hogy Mr. Lyss-t is hipnotizálja? Csak mert az öreg nem szól. semmit.

De aztán azt mondta:

- Ha meg akarsz halni, miért nem ölöd meg magad?

- A programom tiltja az önpusztítást. Nem tudom megtenni.

- A program.

- A laboratóriumban, ahol előállítottak – a Kaptárban, - belém telepítettek egy programot.

- Frankenstein… Kaptár.. – mondta Mr. Lyss megvetéssel.

- Igen.

- Még mindig kitartasz a történeted mellett?

- Az az igazság.

- Nem az az igazság hogy a Marsról jöttél, vagy valami más szaros bolygóról?

- Nem.

- Mi elégettünk valami gubó-féléket ma este. Azokat te csináltad?

- Nem. Én kommunitárius vagyok. A gubókat a Konstruktőrök készítik. Őket is a Kaptárban állítják elő.

Mr. Lyss gondolkodott.

- Korábban meg akartalak ölni, de valahogy azt éreztem, ne tegyem. Megmondom mit teszek. Megígérem neked hogy megöllek, ha tényleg igazat beszéltél és a társaid már halottak.

Nummy nagyon nehezen viselte a szomorú zenét, ez már túl sok volt neki. Arra gondolt, milyen jó lenne ha össze lehetne tekerni és bedugni egy kapszulába, amit soha többet ki nem nyitna.

- Cserébe- mondta Mr. Lyss - gyere velünk, és válaszolj néhány kérdésre .
- Mi a kérdés? - kérdezte a zongorista.

- Minden rohadt kérdésemre ami kidurran a fejemből. Nem fogok egy listát adni a kérdéseimről előre, hogy utána egy csomó hazugságot kapjak válaszként. Tökfilkónak itt van Nummy, de én nem vagyok az, és ezt jobb ha észben tartod. Úgyis rájövök ha hazudsz nekem, megérzem mint véreb a vér szagát! És ha rájövök bezárlak egy ketrecbe, adok enni és inni és soha nem foglak megölni, hiába szeretnéd. Érthető?
- Igen. - mondta Xerox Bozeman, és felállt a zongorától .

Negyvennyolcadik fejezet

A Kaptárban a kommunitáriusoknak tilos az alsó szintre menniük, ezért itt teljes elszigeteltségben tud Victor sétálgatni.

Korábban itt élt harminc évig egy Ehlis Shaitan nevű tudós, állítólag nyaralni ment. Ott rejtélyes módon eltűnt és soha többé nem látta senki.

A hatalmas raktárban elegendő mélyhűtött vagy vákuum csomagolású élelmiszerkészlet volt . Valamikor a közel ezer főnyi kormányzati tisztségviselők részére hozták létre a bunkert, hogy ha kitörne a harmadik világháború, itt átvészelhessék mint ahogy a radioaktív sugárzás következményeit is.

Ehlis Shaitan a bunkerben talált egy vastag színes mitológiai, történelmi kéziratot. A kéziratban található ábrák alapján a bunker falaira természetfeletti erők segítségével falfestményeket készített és kikiáltotta magát az alvilág megkoronázatlan királyának.

Mint egy próféta, megjósolta a saját felemelkedését a felszínre a világégés napján.

Eltervezte, hogy akik nem imádják őt és nem válnak engedelmes szolgává, azokat megöli.

A hetvenedik évei közepe felé járó Shaitan beleunt a várakozásba, hogy a világ elpusztuljon és ő átvehesse az uralmat.

Amikor Victor és az eredeti kutatócsoport beköltözött a létesítmény felső szintjeire, a szakállas öregember titokban szemmel tartotta őket. Két első generációs kommunitáriust

becsalt az ő alsó világába, a birodalmába a groteszk, obszcén falfestmények közé

és igyekezett megnyerni őket a kultuszába bevonni.

Mikor Victorék megtalálták a két hiányzó kommunitáriust, mindkettőt meg kellett semmisíteni, mert a programjuk meggyöngült, furcsává váltak. Nem voltak már elég hatékonyak. A további teremtmények már természetesen hibátlanul működtek.

Az őrült öregembert Victor személyesen ölte meg és bezárták a bunkert. Nem volt hely ebben a világban Ehlis Shaitan részére.

Most Victor ezen a legalsó szinten sétált egyedül a gondolataival. Az ötletei, elméletei egy téma körül forogtak; minden gondolkodó teremtmény kiirtása a bolygón. A legapróbb pinty és a legparányibb gyíkig.

Amikor egyedül marad a világban, lesz annyira zseniális, hogy önmagát is elpusztítsa, mint ahogy habozás nélkül elpusztította Ehlis Shaitan-t is.

Egyre jobban szeretett itt a mélységben sétálgatni A magány, számára élénkítő hatással volt. De a kummunitáriusoknak lehet hogy már szükségük van az irányítására.

Felment a liften az első emeletig, ahol plazma képernyő volt elhelyezve.

Arról tájékoztatták, hogy a KBOW személyzeténél nem történt meg a csere, ráadásul figyelmeztetést adnak le folyamatosan a lakosságnak, mivel tudomást szereztek a replikánsokról.

A KBOW adását egész Rainbow Falls-ban és talán Montana egyéb városaiban is hallják.

Ez már nem csak egy kis szúnyog a kommunitárius hadi gépezetében, hanem egy légy. Nem lehet túl nagy a probléma, de azért visszaesést okoz a haladásban.

A Közösség diadala elkerülhetetlen, nem sok jelentősége van egy kis hibának.

Korábban már kiadta az utasítást mi a teendő ilyen helyzetekben, de azért elismétli.

„Kérj utasítást a stratégiai és taktikai mesteredtől. Alkalmazd a segítséget és haladj tovább!”

Jobbra fordult és ott várt rá a kis háromlábú asztal, rajta a hideg ásványvíz és egy csészealjon egy csillogó piros kapszula és egy fehér tabletta. Lenyelte előbb a kapszulát, majd a tablettát is.

A következő plazma tévénél újabb üzenet várja.

- A probléma továbbra is fennáll a KBOW-nál.

- Szervezett ellenálló egységek alakultak a városban.

Ez várható volt. De hiábavaló az ellenállás. A gubók növekvő száma alapján egyre több Konstruktőr tud dolgozni megállíthatatlanul és hamarosan legyőzik Rainbow Falls-t, aztán az országot, végül a világot.

A világot, amely napról napra pusztul, mintha pestis járvány tört volna ki.

Negyvenkilencedik fejezet

Az Erika házától kivezető út végén Deucalion jobbra fordult és nemsokára a Samples ház előtt volt, a toronymagas fenyők között. A nyitott ablakon keresztül hallotta az egyik őrszem hívását, aki jelezte hogy ő érkezik meg egy másiknak, aki továbbította egy harmadiknak. Olyanok voltak, mint a tűzoltók, akik egymásnak adják a vödör vizet.

A név, amellyel kódolták őt, ez volt: Christofer. Eltűnődött rajta, miért éppen ezt a kódnevet kapta.

Amikor Deucalion kiszállt a kocsiból, Michael éppen fogadta az őrök hívását.

A helyőrség nem vesztegette az idejét, egyre bővült a körzet ahonnét csatlakoztak hozzájuk. A szkeptikusokat is meg tudták győzni a mobiltelefonnal felvett videó segítségével. A helyi rádió, a KBOW is jól dolgozott. Olyan szenvedéllyel, meggyőzően beszélt a kibeszélő show műsorvezetője, mint anya a gyerekeihez.

- Hoztak még gyerekeket? – kérdezte Deucalion.

- Carson van velük a nappaliban.

- Hányan vannak?

- Azt hiszem tizenöten. A házak udvarain keresztül jöttek át a környező házakból, a kerítéseken átmászva.

- Jocko talált a neten pár használható dolgot. – mondta Deucalion. – A szervezet neve, amit Victor használ fedezékként: „Haladás a tökéletes békéért."

- Érdekes humora van… Amikor mindenki halott, akkor már lehet tökéletes béke.

- Ez nem irónia nála, hanem magabiztosság.

- Utálom ezt a fickót!

- „Haladás a tökéletes békéért" . Mond el az embereknek ezt a nevet, hátha már valaki hallott róla.

Carson jelent meg a gyerekekkel, akiket a teherautóhoz vezetett. A gyerekeknek már elmondta Deucalion hogy néz ki, így egyik sem ijedt meg tőle. Néhányuk lélegzete elakadt egy pillanatra, de félénken, mosolyogva néztek rá, mintha örülnének neki.

Deucalion nem volt ehhez hozzászokva, de nagyon jólesett neki. Megnyugtatta őket, hogy nem kell hosszú ideig a sötétben lenniük, csupán pár percig, és bezárta az ajtót.

Carsonhoz fordult:

- Miért neveznek az őrök engem Christophernek?

- Ő egy védőszent volt, az utazók, de főleg a gyerekek védőszentje. És gigantikus méretei voltak. Szerintem illik hozzád ez a név.

Amikor tele volt dühvel és gyűlölettel az élete miatt, rájött, kell hogy legyen valami feladata. Saját magának adta akkor a mitológiai Deucalion nevet, hogy mindig emlékeztesse Victor természet elleni lázadásának szégyenére.

Frankenstein, avagy a modern Prométheusz Mary Shelley regényében Victor nem mágus és nem bír természetfeletti erővel, elektromossággal kísérletezik és a tudomány eltökélt híve. Ingolstadtban alkotja meg minden addigit felülmúló munkáját: egy eleven, mozgó, érző, önmagától cselekvőképes lényt. Victor szépnek akarta teremteni, de mert hullákat használt fel, ezért annak külseje iszonyú lett, hasonló azokhoz a holttestekhez, amikből összefércelte. A teremtője maga is elszörnyedt tőle és sorsára hagyta a vérrel mocskolt laboratóriumban.

Mit is mondott Carson? „Szerintem illik hozzád ez a név".

Már majdnem beszállt az autóba, de visszafordult.

- Honnan lehetett neki ennyi pénze? New Orleans- ban nem maradt ennyi pénze.

- Olyan mint egy Brodway producer. – mondta Michael – Talál mindig támogatókat.

- Nagy zsebű támogatók. – mondta Carson. – Mint a feneketlen tenger.

- Nem kellene nyugtalankodniuk a befektetőknek hogy nem kapnak semmit cserébe? Ezek az új teremtmények elpusztíthatók, legyőzhetők.

Beszállt a kocsiba és ahogy ígérte a gyerekeknek, pár perc múlva már Erika háza előtt fékezett. Erika és Addison a tornácon várták a kiszálló gyerekeket.

Ötvenedik fejezet

Frost valami jármű után nézett, bár fogalma sem volt róla hová fog menni. Ebben a pokoli városban nagy a valószínűsége, hogy lezárták az utakat. Olyan volt ez, mint a Világok háborúja, vagy valami hasonló, ahol foglyul ejtettek egy egész várost.

El akarta kerülni hogy üldözőbe vegyék őt. Azok után, amit látott, a helyi rendőrökben sem mert megbízni.

Ahogy haladt az úton a hólepte járdán, egyre közelebb került az üzleti negyedhez. Látta hogy a házak ablakaiban világos van, hogy az elhúzott sötétítő függönyök mögött emberek járkálnak. Szeretett volna megnyomni néhány csengőt, hogy kinéznek-e az ablakon. De ha ki is néznek, lehet hogy olyanok mint az a szépségkirálynő-báb. Ő is embernek nézett ki először.

Egy autó fordult be a sarkon, a fényszórók rávetődtek. Megállt a járda mellet a Lexus SUV. Lehet hogy valaki bevásárlásból jött éppen haza. De ha a rendőrök nem igaziak, akkor lehet hogy járőröznek, hogy senki ne mászkáljon az utcán… Halotta a hólánc tompa csörrenését és a kocsi tovább hajtott.

Ha gyalog megy tovább, könnyű célpont lesz. Mielőbb kocsit kell szereznie. Ahelyett hogy csak céltalanul mászkált volna tovább, parkolókat kezdett keresni. Az Ursa Avenue szupermarket előtt elég sok autó parkolt. Kiszúrt egy téli gumikkal felszerelt régi Chevy-t és próbaképpen lenyomta a vezető oldali ajtót. Szerencséje volt, nyitva találta. Volt nála egy világítós toll és egy bicska, a vezetéket össze tudja kötni. De nem volt rá szüksége, a kulcsot megtalálta a szőnyeg alá dugva.

A hideg ellenére a kocsi egyből beindult és hallotta a motor hangján hogy jól karbantartott kocsi. Félig-meddig arra számított, hogy a tulajdonos megjelenik futva és kiabálva, de elhajtott anélkül hogy hátra nézett volna.

Ahhoz hogy a fűtés is beinduljon, kellett még egy kis idő. Frost úgy várta a meleg levegőt, mint ahogy máskor egy finom vacsorát, vagy akár egy jó szexet.

Korábban arról álmodozott, hogy amikor nyugdíjas lesz, valami olyan helyre költözik, ahol soha nem kell kabát és sapka, valahová a trópusokra. Most húsz perc óta csak egyetlen egy dologra vágyott: a túlélésre.

Végre jött már a meleg levegő. Most azon gondolkodott, leparkoljon valahol, vagy cirkáljon az utcákon kockáztatva hogy összeakad egy járőr kocsival. Ráeszmélt, hogy a Chevy még valamit tud adni neki a melegen és a mobilitáson túl. Bekapcsolta a rádiót, és megtudta, hogy ez nem egy idegen invázió és hogy nem annyira titkos mint ahogy ő tartott tőle.

Ötvenegyedik fejezet

Nummy a sarkára állt. Azt mondta Mr. Lyss-nek, hogy: Nem. Annak a Mr. Lyss-nek, aki egyáltalán nem olyan hogy bárki nemet mondhatna neki.

Nummy mégis azt mondta: Nem, nem,nem! A szörny nem ülhet be velünk a kocsiba.

Ott álltak a zongora mellett a nappaliban, Mr. Lyss vadászpuskával a kezében .

A nagymama arra tanította őt, hogy mindig legyen kedves az emberekhez. De arra is tanította, hogy ha valaki olyasmihez ragaszkodik, ami nem helyes, akkor ő álljon a sarkára.

Xerox Boze azt mondta, ő nem egy olyan lény aki felfalja az embereket és gubót csinál belőlük. Azok a Konstruktőrök, ő pedig hiába hogy ugyanannak a közösségnek a tagja, nem tud olyat csinálni. Mint ahogy saját magát sem tudja megölni.

Nummy egy szavát sem hitte. A szörnyek, azok szörnyek és undorító dolgokat csinálnak. Nummy ezért nem is szokott olyan filmeket nézni, ahol szörnyek megölik és megeszik az embereket, vagy még rosszabb dolgokat csinálnak. Persze hogy hazudnak. Nem számít az egyezségük sem, az is egy hazugság, ezt még egy hülye is tudja.

Mr. Lyss hitt a szörnyetegnek, aki azt mondta, hogy megviselte Boze halála. és hogy soha többet nem tudna olyat csinálni. Mr. Lyss szerint valami spirituális dolgot élt át és ez megváltoztatta.

Nummy megkérdezte, látta-e a szörny az Urat, de az öreg szerint csak a túlvilágot látta. De lehet még azt sem, csak valami csodálatosat.

Nummy akkor arra volt kíváncsi mit ért Mr. Lyss a túlvilágon, akkor elmondta, hogy az emberek többféleképpen gondolkodnak a két oldalról. Az egyik oldal az élet, a másik a halál. De a túlvilági élet vagy a mennyország, vagy a pokol. Olyanok is vannak, akik azt mondják a halál után nincs semmi. Vannak akik a reinkarnációban hisznek, hogy haláluk után újjászületnek. Vagy emberként, de akár állatként vagy növényként is.

Nummy azt mondta erre, hogy ezt senki nem hinné el Mr. Lyss-nek. Az emberekből nem lehetnek állatok vagy növények.

Mr. Lyss most már kezdett mérges lenni Nummyra , amiért hazugnak nevezi és megígérte neki hogy levágja az orrát, megsüti hagymával, aztán hugyozhat a fülén keresztül, ha le nem vágja a fülét is!

Ezen a ponton a zongorista ismét kérlelni kezdte Mr. Lysst, hogy ölje őt meg, de minél előbb. Xerox Boze annyira könyörgött a halálért, hogy Nummy azon kapta magát, kezdi őt megsajnálni. Nem sírt, a szörnyek nem is tudnak sírni, de tényleg nagyon szerencsétlennek tűnt. Azon gondolkodott, talán túl keményen állt a sarkára. Ezért azt mondta:

- Nem akarok komisz lenni vele, még akkor sem, ha csak egy szörnyeteg. Rengeteg aljas ember akadt az utamba, így tudom milyen rossz érzés az.

- Amit most mondtál, azért a nagymamád megdicsérne. – mondta Mr. Lyss.

- Lehet, de én félek.

- Nos, Őszibarack, féltünk már sok mindentől mióta együtt vagyunk, és még mindig itt vagyunk. Van egy-két rossz hibám, de azért vigyáztam rád, nem?

- Elloptunk egy csomó dolgot.

- Ördög és pokol! Azt mondtam van egy-két hibám, nem is akarok tökéletes lenni, ne is várd tőlem. De azt nem mondhatod hogy nem számíthattál rám eddig. Nem igaz?

- Azt hiszem így van.

- Azt hiszed??? Megvan mind a két lábad, amin járhatsz. Meg van mind a két kezed. Sőt, még a nagy buta fejed is ott van a nyakadon, nem igaz?

- De, igaz. – ismerte el Nummy.

- Rendben. Akkor menjünk.

Nummy hiába állt a sarkára, mégis azon kapta magát, hogy azt csinálja amit nem akart, kimegy az ajtón a lopott autóhoz Mr. Lyss és a szörnyeteg társaságában.

Ráadásul Mr. Lyss azt akarta hogy xerox Boze vezessen. Nummy azonnal ki akart szállni.

- Semmi baj nem lesz Őszibarack. Ha én vezetnék, akkor nem tudnék figyelni rá. Így végig a fejéhez tudom szegezni a pisztolyt. Reméljük nem lesz rá szükség hogy el is süssem.

- Nem értem amit most csinálunk . – aggódott Nummy.

- Voltak azok a bogarak amikről azt sem tudtuk mik. Aztán hallottunk Frankensteinről. Megpróbáltunk lelécelni, csak hogy bebizonyítsuk, túljárunk Frankenstein eszén. Én csak egy haszontalan öreg hobó vagyok Nummy, de azért megértem az égi jeleket.

Nummy felnézett az égre, de nem látott semmit, csak a hó jött lefelé még mindig.

Mr. Lyss mosolygott , ami elég furcsa volt tőle és átölelte Nummy vállát, akinek erről rögtön a nagymamája jutott eszébe.

- Valami nagyon gonosz van itt a városban fiam, nagyobb mint amit a legtöbb ember akár el tudna képzelni. Majd ha mindennek vége lesz, azt fogják mondani, hogy ezek az emberek csak gépek voltak és az egész a tudomány ámokfutása. De nem csak a gonosz van itt ma este Rainbow Falls-ban. Van itt más is.

- Mi más? - kérdezte Nummy.

- Ahogy a dolgok folynak, már vagy tízszer meg kellett volna halnunk.

- Magának köszönhető hogy mégsem így van, Mr. Lyss. Mert maga olyan okos.

- Egy okos csavargó vagyok, de van egy magyarázat mindarra ami történt. Majd később elmagyarázom. Ez, hogy ráakadtunk erre a hibás szörnyetegre, nagy dolognak számíthat ebben a szörnyeteg elleni háborúban. Most már csak találnunk kell valakit, aki hasznosítani tudja azokat az információkat, amiket ez a szörnyeteg adhat.

- Kicsoda?

- Még nem tudom. De azon kívül, hogy vigyázok rád és magamra, még egy nagyon okos dolgot tudok. Ha nem tudom mit tegyek, mindig az intuíciómra hallgatok.

- Az mi?

- Egy kis hang, ami megsúgja nekem, mi a jó és mi a rossz, mi az okos és mi a buta, mi a bölcs és mi az ostoba. Ettől jobban érzed magad?

- Nem. Háát, talán egy kicsivel. – mondta Nummy - De Xerox Boze akkor is egy szörnyeteg.

Mr. Lyss mondta Nummynak, hogy a vadászpuskát tolja közelebb hozzá.

- Nehogy eszedbe jusson nyulakra vadászni.

- Nem vadászok.

- Ja, és el ne felejtsd, ez egy lopott fegyver.

- Tudom, a plébános házából hozta el.

- Jobb lesz ha nem emlegeted állandóan ezeket a lopásokat, mert jogilag te is bűnrészes vagy.

- Én soha nem nyúltam hozzájuk.

Xerox Boze beindította a kocsit és megkérdezte:

- Hová megyünk?

- Nummy. – mondta Mr. Lyss – most figyelj. Ez az a pillanat amikor be tudom neked mutatni mi az az intuíció.

Mr. Lyss hallgatott egy darabig.

Nummy a szörnyeteg fejét bámulta hátulról, amíg az el nem kezdett egy szomorú dallamot dúdolni. Vártak.

Fél perc, vagy talán több is eltelt. Akkor Mr. Lyss előre hajolt és bekapcsolta a rádiót.

Egy férfi beszélt benne Rainbow Falls-ról és arról, hogy emberek vannak a városban, akik nem is emberek.

Mr. Lyss ennyit mondott:

- Köszönöm szépen.

Ötvenkettedik fejezet

A gubó széthasadt a bíróság alagsorában. Kiszabadult. Köd jelent meg körülötte, amiből ruha alakult ki.

Ő volt a felfalt múlt forradalma, a visszatérés.

A közelben egy másik gubó is széthasadt és kiokádott magából egy másik szépséget.

Ők elnyelték a múltat, de nincs jövőjük. Addig léteznek, amíg tart a forradalom. Ha annak vége, magukat is elnyelik, és akkor vége. Utána nincs semmi.

Rajta is kialakult a köd-ruha. Fehér ing, nyakkendő és öltöny.

Nem volt nemük, a ruha csak külsőség volt rajtuk. Két cél lebegett a szemük előtt. Pusztítani és reprodukálni. Mindezt ivartalanul.

Szétnyílt a negyedik, ötödik, hatodik gubó is.

Ők voltak a visszatérés, a düh, a desztillált tökéletes tisztaság. A vágyuk a világ szétrombolása volt.

Rajtuk kívül nem volt senki az alagsorban. Felmentek a lépcsőn. Az egész épület némaságba burkolózott.

Kiléptek az épületből és ott álltak, mint hat modell, akik a fotósukat várják.

Nem csúsztak a hóban. Tulajdonképpen mezítláb voltak, mert a cipőjük a lábukon csak illúzió volt. A több millió nano-állatka amik a „cipőt” is alkották olyan egyensúlyt tudott létrehozni a tapadásban, hogy ők sem megbotlani, sem megcsúszni nem tudtak.

Nem látszódott a leheletük sem, mert hideg volt ugyan és ők embereknek tűntek, de nem volt tüdejük.

Ahogy ott álltak, mint egy Botticelli kiállítás a maguk tökéletes szépségében a lámpafényben, minden figyelem rájuk irányult volna, ha nem lett volna üres az utca.

A bíróság épülete és a környező házak, mind viktoriánus stílusban épültek. Szétvált a hat lény és bementek a házakba.

-

Rusty Billingham halkan énekelve sétált hazafelé a hóban. Rusty zenész és énekes volt. Játszott gitáron és szintetizátoron és maga írta a dalait. Úgy tűnt az emberek kedvelik őt és amit csinál. Gyakran hívták őt zenélni és énekelni esküvőre és születésnapi partikra. Nem sok pénzt keresett vele, de nem volt nagy igényű és azt csinálhatta amit szeretett.

Egy tehetségkutató hallotta őt énekelni a Pickin és Grinnin autóscsárdába (Potter polgármester csárdája) és felkínált neki egy állandó munkát. De négy állam között kellett volna utazgatnia és ez Rustynak nem tetszett. Pár éve elment a Közel-Keletre harcolni és ez kigyógyította őt abból, hogy új helyekre vágyjon. Huszonhét éves volt amikor hazajött Rainbow Falls-ba. Most harminc éves és úgy tervezi haláláig itt marad a városban.

A tehetségkutató Rusty dalaiból készült felvételeket átadta egy ügynöknek, aki azt szerette volna ha Nashville-be megy hogy megbeszéljék a jövőjét. De Rusty nemet mondott erre is. Nem voltak illúziói saját magáról. Tudott énekelni, zenélni, tudott zenét komponálni, de nem volt profi.

Amikor olyanoknak énekelt és zenélt, akiket ismert, vagy akik őt ismerték, semmi gond nem volt. De ha idegenek előtt kellett fellépnie, lámpalázas volt. Ezt úgy próbálta orvosolni, hogy felhajtott pár pohárral…

Volt tisztességes szakmája is. Ács és műbútor asztalos. Az apja asztalos volt és tőle is sokat tanult. Szerette azt a munkát is, jelenleg is dolgozott egy konyhabútoron, ami csak hat háztömbnyire volt a lakásától, így otthagyhatta a szerszámait, és gyalog mehetett oda-vissza.

Mindig is szeretett sétálgatni a városban, de mióta hazajött a háborúból, azóta még többet sétált. Tudta, voltak akik úgy tértek haza, hogy fél lábuk hiányzott. Minden nap hálát ad Istennek amiért ő épségben jött haza.

A Bíróság épülete elé érve sikítást hallott. Megállt, de a kiáltás rövid volt és tompa. Valamelyik régi házból jöhetett a hang.

Újabb sikolyt hallott, ezúttal annyit ki tudott venni, hogy női hangot hall. De ismét nem tudta beazonosítani honnét jön a hang.

A főutcán nem volt forgalom, a sűrű hóesésben addig lehetett látni, amíg a hó engedte. Mikor három lépésnyire volt a saroktól, látta hogy a kereszt utca is kihalt. A hóvihar korán hazakergette az embereket és otthon tartotta őket. De a montanai emberek szívósak voltak, ezért furcsa is volt hogy nem lát hógolyózó, hóembert építő nevető gyerekeket, nem húznak szánkót a le nem takarított járdán.

Ez is furcsa volt. A városkarbantartó részlegnek keményen kellett volna már dolgoznia. Főleg a városközpontban. De hókotrót sem látott, és nem is hallotta hogy valahol járna már.

Amikor Rusty hazajött a háborúból, az idegei pattanásig feszültek voltak. Könnyen dühbe gurult és nehezen csillapodott le. A montanai kisváros békéje csalókának tűnt. Úgy gondolta, nappal minden békés, de éjszaka lopakodó bérgyilkosok vagdossák át az alvó emberek torkait. Volt amikor úgy érezte – minden ok nélkül- hogy pillanatokon belül fel fog valami robbanni. Természetesen semmi ilyesmi nem történt, de két évnek kellett eltelnie mire megnyugodott. Már nem ül fel az éjszaka kellős közepén az ágyában zakatoló szívvel és leizzadva.

De komolyan vette a megérzéseit. Valami nem volt rendben, valami baljós volt a levegőben.

A két tompa sikoly igazi volt. A kihalt utcák, a nagy csend, ha nem is furcsa, de szokatlan volt.

Balra fordult és észak felé tartott, fülelve minden kis zajra. Némelyik ház sötétbe burkolózott, de a legtöbb ablakban meleg, barátságos fény volt.

Az utca festői szépsége Thomas Kinkade téli festményeire emlékeztette őt, melyeken a hóból is a belső fény sugárzik.

Lehet ebben a pillanatban a várost szépnek, vagy mágikusnak, meseszerűnek nevezni, de valahogy nem érezte most jól magát benne.

El sem tudta képzelni, hogy a békés, nyugodt táj, ami elbűvölte a szemet, miért tűnik olyan fenyegetőnek.

Lehet hogy az örökös nyugtalansága tért vissza, ami hat hónapig tartott nála, miután hazatért a háborúból?

Amikor sokáig dolgozott, mint a mai napon is, Corrina Ringwald háza felé sétált haza. A középiskolában nagyon jó barátok lettek, amikor Corrina elveszítette a kishúgát, aki leukémiás volt. Depressziós lett és nem segített sem gyógyszer, sem pszichológus. Rusty akkor amiket írt dalokat, felvette CD-re és berakta a postaládájába. Soha nem próbált Corrina-nak udvarolni, talán ezért is maradt meg ilyen hosszú ideig a barátságuk. Mindkettőjük életében volt olyan időszak amikor többet éreztek a másik iránt, de attól féltek, ha szorosabb lesz a kapcsolatuk és mégis elmúlik a szerelem, már nem tudnának egymással olyan fesztelenek lenni. Volt egy megbeszélt jelük; mikor a tornácon égett a lámpa, akkor ráért Corrina, és szívesen látta őt vacsorára. Corrina tanár volt és előfordult hogy ő is sokáig dolgozott.

Rusty két háztömbnyire volt Corrina házától, amikor újabb női sikolyt hallott. Ezúttal hosszabb ideig tartott, mint az előző két sikoly. Semmivel nem lehetett összetéveszteni. Megállt és figyelte honnét jöhetett a sikoly. Az utca túloldalán két ház állt, mindkettőnek világosak voltak az ablakai. Átsietett a másik járdára és megállt. Csak a szelíd szél okozta zajok hallatszottak. Semmi nem mozdult, kivéve a láthatatlan égből aláhulló hópelyheket.

Ez az ismerős utca most rejtélyesnek, kísértetiesnek tűnt.

Az egyik ház első emeleti ablakában magára vonta valami mozgás Rusty figyelmét. A megérzését követve felment. Még nem döntötte el, becsönget-e, vagy lenyomja a kilincset, hátha nyitva az ajtó…

A lépcső tetejére érve egy női hang kiáltott a háta mögül:

- Tudnál nekem segíteni?

Megfordult és látta hogy egy rövid zafírkék selyem köntöst viselő nő áll a hidegben, láthatóan sokkos állapotban.

- Mi a baj? – kérdezte.

- Segíts kérlek. – mondta a nő, de csak állt egy helyben.

Rusty még egyszer a ház felé nézett, de nem látott mozgást, nem hallott hangot. Lehet hogy rossz helyre jött. Lehet hogy az a nő volt aki sikoltott, utána pedig kimenekült a hóba, hidegbe…

Rusty lement a lépcsőn és a nőhöz ment. A lámpafénynél kiderült hogy egy gyönyörű, páratlanul szép nő áll ott a vékony köntösében, ami alatt lehetett látni formás alakját. A gyenge szellő meglengette hosszú szőke haját.

A selyem köntösében olyan volt mint egy menyasszony, a hópelyhek rádobált rizsszemeknek tűntek. Egy csodaszép látomás volt.

Ötvenharmadik fejezet

Xerox Boze ahogy Mr. Lyss utasította, a KBOW előtt parkolt le a többi járműtől kissé távolabb. Kiszálltak a kocsiból mindhárman, Mr. Lyss éppen a vadászpuskáját vette még ki, amikor két SUV száguldott az épület bejárata elé. Hat ember ugrott ki az egyik kocsiból, hat a másikból. Nummy általában nem tudta megállapítani ránézésre az emberekről hogy jók vagy rosszak, de ez a tizenkét ember biztos hogy a rosszak közé tartozott.

Kilencen a bejárati ajtóhoz mentek, hárman pedig feléjük indultak. Mr. Lyss megkérdezte Xerox Boze-t, hogy az ő fajtájából valók-e.

- Igen, Kommunitáriusok.

Ami annyit jelentett hogy szörnyetegek.

Az öreg leadott három gyors lövést rájuk. Olyan hangos volt, hogy Nummy a fülére szorította a kezét.

Minden lövés után úgy nézett ki, hogy az öreg hanyatt esik, de egy-két lépéssel visszanyerte az egyensúlyát. Vagy nagy gyakorlata volt, vagy szerencsés volt, mint a sorsjegyével, ami a tárcájában lapult. Az egyiknek közelről szétlőtte a torkát. Nummy öklendezett.

Mr. Lyss azt hitte, elhibázta a lövéseket, amiknek már végezniük kellett volna a szörnyetegekkel, de azok nem haltak meg.

Akik az épület bejárata felé indultak, hátranéztek, és Nummy látta hogy mindnek mérges, dühös, gyűlölködő az arca. Teljesen mindegy volt honnét jöttek, repülő csészealjakon, a föld mélyéből, vagy a mocsárból, egyformán őrülteknek tűntek. Nem olyanok voltak, mint a meghibásodott Xerox Boze. Feléjük indultak.

Mr. Lyss újratöltötte a fegyvert és négy lövést adott le egymás után. A szörnyetegek csak jöttek..

Nummy el akart futni, de nem tudta hová menekülhetne. Gyorsan elhadart egy imát és várta a halált.

Ekkor felbukkant valahonnét egy férfi, Mr. Lyss mellé lépett és ő is lőni kezdett a szörnyekre. A legközelebb lévőnek egy golyót a fejébe lőtt, egyet a torkába. Mr. Lyss most le tudta tenni a puskát és elővette a pisztolyát.

Most már ketten lőttek folyamatosan. Amikor végre mind a tizenkét szörnyeteg a földön volt, Mr. Lyss és az új férfi odamentek mindegyikhez, és amelyik nem halt még meg, azokba még belelőttek.

Nummy füle csengett a nagy zajtól amit a lövések okoztak, de hallotta amikor az öreg azt mondja:

- Te nagyon pontosan lősz, biztos valamelyik fegyveres testület tagja vagy.

- Frost vagyok. – mondta a férfi. – Az FBI-tól.

- Ölj meg! – szólalt meg Xerox Boze.

- Nehogy megöld! – kiáltott fel az öreg. – Ő is közülük való, de valahogy más.

- Közülük való? -kérdezte Mr. Frost aggodalmasan és hátrált pár lépést. – Az egyikük megette a társamat, Dagget-et. Olyan volt mint egy aprító, vagy darálógép. Semmi nem maradt belőle.

- Az egy Konstruktőr. – mondta Mr. Lyss. – Az egy másik fajta. Ő egy kummunitárius. Nem sokkal jobbak ezek se, de legalább nem esznek embereket.

Lövés hallatszott és hatalmas robaj. Az egyik kocsi szélvédője, amivel a szörnyek érkeztek, szétrobbant.

-

A KBOW tetejéről Sammy Chakrabarty lövésre készen tartotta a fegyverét és Mr. Lyss-éket figyelte. Várta, mit fognak tenni, amiből kiderül hogy emberek, vagy nem.

Az egyikük rendőr egyenruhában volt, ez semmi jót nem jelentett, ha az összes rendőrt lecserélték. De valahogy olyan furcsán nyugodtnak tűnt. Se kabát nem volt rajta, se kalap. Ácsorgott a hóban az autó mellett, a karjai lazán lógtak. A másik egy köpcös fickó volt. Ő is egy kicsit furcsának tűnt, de Sammy nem jött rá mi a furcsa benne.

A harmadik egy ősz hajú férfi hosszú kabátban egy vadászpuskát szedett elő a hátsó ülésről. Így messziről nézve kissé őrültnek tűnt.

Amikor a két SUV az épület elé hajtott és tizenkét ember ugrott ki a kocsikból, Sammy sejtette hogy ők nem emberek. De addig nem tehetett semmit amíg teljesen meg nem bizonyosodott erről, és amíg nem próbálták betörni a bejárati ajtót.

Amikor látta hogy a tizenkét jövevény a földön fekszik, lekiáltott a többieknek:

- Kik vagytok?

Mr. Frost visszakiabált, hogy ő az FBI-tól van és meglengette az igazolványát.

Az öreg azonban mérges lett. „Kik vagytok..” ismételte meg a kérdést.

Talán csak azokat engedi be akik egyetemre jártak és hülye szmokingot hordanak meg teát isznak, a kisujjukat felemelve? Ez a város már rosszabb mint Detroit., úgy fennhordják itt az orrukat. Ugye megbocsájtod ha néhány öreg hobó, aki esetleg büdös is egy kicsit nem visel cilindert?

Nummy úgy gondolta, Mr. Lyss majd vár a válaszra, de az öreg teljesen felhúzta magát. Hangosabban és még dühösebben folytatta. Az arca már olyan vörös volt, mint a parkoló lámpák fénye, és ami megtapadt hó a szemöldökén, fel is olvadt tőle. Szegény ember a tetőn mondott volna valamit, de túlharsogta őt:

- Hogy mi kik vagyunk? Azok az emberek akik megmentenek a pestistől azoktól a szörnyetegektől akikről olyan ízesen fecseg a rádióban a bemondó. Igaz hogy csak egy csavargó vagyok, és ez a fiú is csak egy tökfilkó, aki ránk néz ezt látja. Gyerünk fiú, mond meg hogy egy tökfilkó vagy!

Nummy azt mondta:

- Igaza van, tényleg csak egy tökfilkó vagyok. Az is voltam mindig. De nem haragszom hogy ezt mondja, ő így beszél.

Mr. Lyss folytatta:

- Ez a lény meg itt aki úgy néz ki mint Bozeman rendőr, a kétféle szörnyekből, akik a városban vannak, az egyik. De nem az, amelyik embereket eszik. Vele valami baj történt, meghibásodott vagy mi. Nem bánt senkit, csak zongora közelébe nem szabad engedni, mert akkor nem hagyja abba a kalimpálást. Ráadásul azt szeretné ez a morbid szemét, hogy öljem meg, mert a programja nem engedi hogy megölje magát. De addig nem ölöm meg, amíg el nem mond mindent arról, hogy hol van ezeknek a rohadékoknak a fészkük és ki nem irtjuk valamennyit. Na, ezek vagyunk mi. Ha nem tetszik, vagy nem vagyunk elég jók neked, akkor beszállhatsz a Mercedesedbe és elvitetheted magad egyenesen a pokolba.

Nummy most jött csak rá, hogy Mr. Lyss-t is sokan bánthatták gyerekkora óta és hogy neki is vannak érzései… Hogy ő erre nem gondolt eddig…

Ötvennegyedik fejezet

A látszólagos nyugalom és csend rejtélyes volt. A házak akár sötétek, akár világosak mauzóleumoknak hatottak a fehérbe burkolt kihalt utcán.

A lámpafény alatt álló nő ebben a környezetben drágakőnek tűnt ahogy ott állt az útkereszteződésnél. A környezet a nő körül keretnek tűnt.

Ahogy Rusty Billingham közeledett felé, egyre szebbnek látta. Szebbnek, mint amit valaha is el tudott képzelni. Lehet hogy ez a gyémántszerű csillogás a lámpafénynek és a hónak a játéka volt, Rusty mégis úgy érezte, a nőből sugárzik.

Egyre biztosabb volt abban is, hogy ő volt az aki sikított, mert ahogy ott állt a metsző hidegben bokáig érő hóban, semmivel sem védekezve a hó és hideg ellen, egyértelműen sokkos állapotban volt.

Ahogy közelebb ért a nőhöz, valami mégis zavarta. Talán a nő katatón tekintete…Egy belső hang figyelmeztette őt az óvatosságra.

Amikor kb. negyven lábnyira volt a nőtől, megtorpant. Nyugati irányból egy gyorsan érkező autó hangja hallatszott és feltűntek a fényszórók. Fékezés zaja hallatszott és a hólánc csörgése. Az autó megállt a nő mellett. Négyen-öten ültek benne. Az anyósülésnél lévő ablak letekeredett és egy nagymama korú nő hajolt ki:

- Drágám, tudunk segíteni? Mi a baj?

Hirtelen rájött Rusty hogy mitől vált óvatossá. Négy évvel ezelőtt Afganisztánban történt. Egy nő állt egy ház mellett beburkolózva, csak a szemei látszódtak ki. Az amerikai hadsereg biztonsági emberei odamentek hozzá, hogy segítsenek neki. Amikor már egészen közel értek hozzá, a nő felrobbantotta a testére erősített bombát.

Rusty szemtanúja volt az esetnek és ez a gyönyörű nő a selyem köntösében valamiért ezt idézte fel benne.

Az idős hölgy kihajolt és megismételte az udvarias kérdést. A szépségből valami ezüstös sugárszerű tört ki, mintha hányt volna és az idős nő arca mintha szétolvadt volna, ahogy eldőlt az ülésen. A szőke szépség mintha maga is feloldódott volna ebben a maró folyamatban. Felpárolgott az utcáról, elárasztva az autó belsejét, csupán a lábnyomai maradtak ott. Az emberek hangosan sikoltozni kezdtek. Az autó rázkódott, recsegett, zengett, kitörtek az üvegei. A vezető valószínűleg már nem élt, így a kocsi átgördült az útkereszteződésen, fel a járdára, neki egy sövénynek és az oldalára dőlve leállt. Még egy utolsó halvány sikoly ekkor is hallatszott.

Rusty nézte az autót, de csak egy káoszt, mozgó, forrongó formákat látott. Az utolsó sikolyt hallva megborzongott, de tudta, azokon az embereken már nem segíthet.

Magát talán még megmentheti. Futásnak eredt.

Ötvenötödik fejezet

Deucalion már a harmadik csoport gyereket vitte Erika házába. Negyvenkét gyerekkel úgy tűnt meg is telt a ház. De Erika azt mondta, hogy Addison Hawk segítségével még másfélszer annyi gyereket vihet. Úgyis kell még mennie, élelmiszert vinni.

A negyedik csoportban harmincnégy gyerek volt és akkor már tényleg úgy gondolták, hogy a többi gyereket már máshol kellene elhelyezni.

Carson és Michael segítségével Deucalion bepakolta a dobozokat és elhelyezte a gyerekeket. Annyira zsúfoltan voltak, hogy elviselhetetlen lett volna ha nem csak percekig tart. A gyerekek megpróbáltak bátran viselkedni, de azért volt akinél eltörött a mécses. A legtöbben azért a kalandot látták ebben az éjszakai kirándulásban.

Deucalionnak a Samples háztól Erika háza ugyanolyan messze volt mint az Észak-Karolinában lévő Szent Bertalan apátság. A hét hektáros ingatlanon Angela nővér vezetetésével működött egy iskola is árva és fogyatékos gyerekek részére.

Deucalion több mint két éve itt élt vendégként. Az évszázadok során több kolostorban is élt. Ott nem tartották őt csodabogárnak, testvérként tekintettek rá.

Huszonnégy órája hagyta ott a kolostort. Először New Orleans-ba ment, azután felkereste azt a hulladéklerakó telepet, ahol Victor elpusztult. Mivel egyre bizonyosabb lett abban, hogy Victor él és újra az utópiára törekszik, San Francisco-ba ment Carson-hoz és Michael-hez.

Amikor megérkeztek, kétszer megnyomta a dudát, hogy segítséget hívjon. A kocsi hátuljához ment és kinyitotta az ajtót.

- Megérkeztünk. Szeretni fogjátok ezt a helyet. Nem lesztek itt sokáig, de addig nagyon mókás lesz.

A gyerekek kiszálltak, kissé körbenéztek és elindultak az úton.

Ilyen hideg és ekkora október elején még soha nem volt.

Mire Deucalion becsukta az ajtót, megérkezett Salvatore testvér, más néven Knuckles testvér. Ő volt Deucalion legjobb barátja, az egyetlen aki pontosan tudta ki is ő és ezért rögtön megértette miért hozta ide a gyerekeket.

Knuckles testvér kérdések nélkül bevezette a gyerekeket a panzióba, akik hamar feltalálták magukat és a tisztán csengő izgatott kis hangok zeneként csilingeltek az éjszakában.

- Nagyon szörnyű a helyzet a montanai Rainbow Falls-ban. Valószínűleg még nem terjedt szét a hír az országban, mert első hallásra túl bizarr a történet. De vannak bizonyítékok. Most nincs időm elmesélni neked, de kapcsold be a TV-t és acélozd fel magad a horrorral szemben. – mondta Deucalion Knuckles testvérnek.

- Meddig tartott amíg ideértél? - nézte a testvér a teherautót.

- Pár perc.

- Egyszer szeretném kipróbálni.

- Rendben, egy napon kipróbálhatod.

- Ha még mindig az a férfi volnék, aki voltam, ki tudnék használni egy ilyen utazást a lóverseny fogadásoknál. –viccelődött Knuckles testvér. – Mikor látunk ismét?

Deucalion felnézett az égre, a csillagok örökkévalóságára és azt mondta:

- Nemsokára havazik… Körülbelül egy hét múlva. Amikor végzek, már porzik is az út a talpam alatt.

Ötvenhatodik fejezet

Miután az iskola konyhájában előkészítették tüzet, és meggyújtották, gyorsan kimentek a hóesésbe várakozni. A vadászpuskát készenlétbe tartották, hátha valami vagy valaki megpróbál elmenekülni. A lángok nagyon gyorsan felcsaptak. A STERNO kék színnel égett, majd az étolaj fehér és narancssárga színben. Sokkal gyorsabban elterjedt a tűz, mint ahogy gondolták. A konyha most maga volt a pokol. Az ajtót résnyire nyitva hagyták, hogy elég oxigént kapjon a tűz, de semmiféle mocskos pokolfajzat nem próbált menekülni. Úgy tűnt, jó munkát végeztek és megsemmisültek az ott lógó külvilági ördögök.

Sully helytelenítette ugyan a rombolást, da ha csak így tudták elpusztítani a gonoszt, akkor legalább kiélvezte a hatalmas tűz látványát.

Amikor a Hummer-hez mentek a parkolóba, Grace Ahern azt mondta:

- Ha azt tervezték, hogy a diákokat is megetessék azokkal a szörnyetegekkel, akkor lehet hogy a gimnáziumban is ugyanezt akarják csinálni. Menjünk oda és égessük el ott is ezeket a gyökereket.

Grace azt mondta amit gondolt és arra gondolt, amit mondott. Sully York-nak tetszett a hangja, a józan esze, a szókimondó egyenes beszéde.

Travist egyedül neveli, ezért több munkahelyen is dolgozik, de nem hiszi hogy valaha is panaszkodik, vagy pityereg emiatt. Büszke nő, mint ők, az Őrült Fattyak voltak a maguk idejében.

Bryce elöl ült Sullyval, Travis pedig hátul az anyjával. Sully szerette volna ha órákig ülnek így a kocsiban és nézheti Grace-t a visszapillantó tükörben. De azért a hiányzó szeme most tényleg hiányzott.

„Hűtsd le magad, nem vagy már egy holdkóros kamasz." – gondolta. Hej, ha nem lennék ilyen öreg hozzá… Igaz hogy hiányzik az egyik szemem, meg egy fülem…az egyik kezem is… de ettől még nem vagyok rokkant. És hátha nem zavarná Grace-t. Ahhoz meg egyáltalán nem öreg hogy segítsen felnevelni Travis-t, akinek szüksége lenne egy példamutató férfira a környezetében…

Közben megérkeztek a gimnáziumhoz és leparkoltak. Grace munkahelye az általános iskolában volt, de a gimnáziumban is dolgozott részmunkaidőben. Így a biztonsági kód ismeretében könnyen be tudtak jutni.

A villanyt felkapcsolva Grace Cassandra prófétának bizonyult. A konyha undorítóbb volt, mintha csótányok hemzsegtek volna benne. A visszataszító, undorító zsákok ott lógtak a mennyezetről…

Ők négyen már olyanok voltak mint egy összeszokott csapat. Azonnal nekiláttak a megsemmisítő tűz előkészítéséhez.

Zseniális!

Ötvenhetedik fejezet

A Kaptárban jóval több plazma TV volt elhelyezve, mint amennyi szükséges lett volna. Szeplőtelen Victor biztos akart lenni abban, hogy minden fontosabb eseményről időben kap tájékoztatást.

Ha korlátlan pénzalap áll rendelkezésre, hajlamosak az emberek túlzásokba esni. Ez egy jó példa erre a viselkedésre. Amerre ment, mindenhol a képernyők vették körül és már-már csúfondárosan villogott ugyanaz a három figyelmeztető üzenet rajta. Kezdett bosszantóvá válni, hiszen ezek csak a szokásos szúnyogok a gépezetben.

Az Általános iskolában lévő bábok nem sugároznak jeleket. Ez nem jelenti azt hogy valami nagyobb probléma van, inkább az a probléma, hogy a kormány kínai berendezéseket vásárolt.

Azok a kommunitáriusok sem adták a jeleket akik a rádió visszafoglalásához indultak. Ők tizenketten, megállíthatatlan erőt képviseltek, a hiba itt is a kínai gyártású berendezésekben lehet. Elképzelhető hogy Sanghajban, Sheniangban és Guangzhou-ban az elégedetlen munkások , akik többet szeretnének keresni napi két dollárnál, azzal állnak bosszút, hogy selejtes termékeket gyártanak, amivel elárasztják a fél világot. Idióta emberek gazdasági rendszere!

A hibák kijavítására továbbra is ez a válasz:

„Kérj utasítást a stratégiai és taktikai mesteredtől. Alkalmazd a segítséget és haladj tovább!”

A szinte végtelen számú probléma mindig az emberre vezethető vissza, a lehető legrosszabb gazdasági rendszerekre. Függetlenül hogy kapitalizmus, vagy kommunizmus van, a lényeg mindig ugyanaz: A rendszer a munkavállalókra épül, akik mindig elégedetlenek. Ez az elégedetlenség mindig ugyanarra az okra vezethető vissza;azt várják, hogy a munkájuk kompenzálva legyen.

A kummunitáriusokkal más a helyzet. Nekik nincs szükségük pénzre. Nem akarnak moziba,koncertre, vagy színházba menni. Nem akarják megvenni a legújabb irodalmi műveket. Nem kell nekik pénz autóra, vagy új ruhákra. Őket nem érdeklik ezek a dolgok. Miért is érdekelné őket, hiszen ha végeznek a feladatukkal, úgyis elpusztulnak. Ez a tökéletes gazdasági rendszer.

„Kínai Népköztársaság” . Ez az összes probléma oka.

A következő üzenet a plazma TV-ről arról informálta Victort, hogy Kelsey Fortis tiszteletes házában egy órával korábban megszűntek a vemhes Konstruktőrök jelei. A rendszer eddig nem vette észre.

Legszívesebben ismét lement volna az alsó szintre, ahol nincsenek a bosszantó plazma tévék a bosszantó hibaüzeneteikkel.

De talán most ennyi hibaüzenet után több odafigyelés szükséges mint máskor.

A következő saroknál befordulva ott várt rá megint a kis három lábú asztalka a szokásos hideg vízzel, a kapszulával, ami most két narancssárga színű volt és egy keserű sárga tablettával.

Kissé meglepődött, hiszen nemrég vette be a piros kapszulát. De persze biztos hogy szükség van rájuk, hiszen az alfa, béta, delta, théta agyhullámai, a hormonszintje folyamatos ellenőrzés alatt áll. Természetes anyagokból (gyógynövények, egzotikus fűszerek) és szűrt ásványi anyagokból kifejlesztette a tökéletes táplálékot, amire szüksége van a szervezetének.

A víz hideg volt, de Victor nem érezte elég hidegnek. A kapszulák és a tabletta sem szerepelt még így együtt, mintha nem megfelelően lenne koordinálva. De mivel magáról tudja, hogy képtelen a hibára, így a teremtményei, a kommunitáriusok sem hibázhatnak. Néhány perc múlva sokkal jobban érezte magát. Az elméje kitisztult, a csillogó gondolatai ismét szárnyaltak.

A plazma képernyők egy darabig üresek voltak, de újabb üzenet érkezett nemsokára: Moneyman lemondta a látogatását. Denverből jött volna teljes titokban a Kaptárba vagy helikopterrel, vagy Land Rover-rel. Mindez a KBOW adása miatt, amiben azt állították, hogy Rainbow Falls-ban az embereket karantén alá helyezték és a város le van zárva. Ezt az információt az internet számos oldalára is feltöltötték.

Victor egy emlékezetes fogadást tervezett Moneyman tiszteletére és most nem vette jó néven ezt a meghátrálást. De hiába gazdag és befolyásos ember Moneyman, mégiscsak egy ember, aki hajlamos hibás döntéseket hozni.

Ha végre lecserélik a személyzetet kommunitáriusokkal a KBOW-nál, és a műsort egy bocsánat kéréssel fogják kezdeni.

A hallgatóságot könnyű megijeszteni, de ugyanolyan könnyű lesz hamis biztonságérzetet kelteni bennük. Moneyman majd rájön – még ha nem is vallja be a tévedését-, hogy hibázott és még bőkezűbben fogja támogatni.

Szeplőtelen Victor az eredeti Victor emlékeiből sok mindent tud Moneyman-ról. A viselkedése kiszámítható, hiszen romlott, erkölcstelen ember.

Minden rendbe jön és a dolgok haladnak tovább ebben a Tökéletes Victor által kigondolt új-világban.

Ötvennyolcadik fejezet

Rusty Billingham az út közepén az életéért futott, miközben a szélfútta kristályos hópelyhek szinte pattogtak az arcán mint a homokszemek.

Párszor hátrafordult, a nyomában van-e valaki vagy valami a felborult kocsiból. De annak a szőke fúriának előbb biztos meg kell emésztenie azokat az embereket. Egyik legőrültebb gondolat volt ez, ami átvillant a fején, de tudta, hogy a szeme nem csalt és magában már összerakta a dolgokat.

Az a szőke bestia nem nő volt, hanem valami újfajta ragadozó vadállat. Lehet hogy valami idegen lény, lehet hogy valami más, de ez most nem is számított. Ugyan vannak-e többen a közelben, és hányan lehetnek?

Szinte válaszként érkezett a bal oldali házból jövő lövések zaja. A második emeleten kitört ablak üvegei a járdára estek. De nem volt kiabálás, nem volt sikoly. Ahogy Rusty felnézett, látta a fantasztikus árnyaktól lüktető szobát.

Jó fizikai állapotban volt, egy mérföldet tudott futni anélkül hogy az egyenletes nyugodt légzése megváltozott volna. De most levegőért kapkodott, a szíve zakatolt, mintha egy maratoni futás felénél tartana.

Élni akart és Corrinát is féltette. Az eshetőség, hogy elveszítheti a lányt, félelmet keltett benne.

Nyugati irányból újabb sikolyt hallott, melyet az ellenkező irányból három-négy sikoly követett. Ahogy Rusty az útkereszteződéshez ért, két nagy, legendás bátorságukról híres német juhászt látott elrohanni, mint akiket szellem üldöz. Futott tovább, a kutyák nyomában.

Halványsárga fényt látott, ami egyre erősebb és fényesebb lett. Valami ég. A fényből ítélve valami nagyobb szerkezet.

Az egyik pillanatban még nyugodtan sétálgatott haza mint a többi estén, a következő pillanatban pedig mintha a pokol kapuja nyílt volna meg kiokádva magából a démonokat, amik ellepik a világot. Tudta hogy más helyeken is vannak pokoli területek, de hogy Montana is azzá váljon…

Corrina az utolsó előtti házban lakott, az utca jobb oldalán. Nem volt nagy ház, de igazi otthon volt, amit a lány büszkén és szeretettel tartott fenn.

Mindig azt mondta, ő itt szeret élni, ebben a csendes nyugodt környezetben, ahol nem történnek rossz dolgok.

A tornácon, a borostyán színű üvegtáblák előtt világított a vörösréz lámpás, ami azt jelentette, várja őt vacsorával. Hallotta a zenét is kiszűrődni a házból. Rod Steward énekelte a „Valaki vigyáz rám” című számát. Rusty becsöngetett, de hirtelen meg is rémült. Mi lenne ha a lány helyett a kék köpenyes szőke démon nyitna ajtót? Hátrább lépett kissé.

Nyílt az ajtó és ott állt Corrina nyugodtan, mosolyogva. Rusty még talán soha nem örült neki ennyire. A zene elég hangosan szólt ahhoz, hogy rögtön elkezdje mesélni a kinti káoszt. De a lány ahogy ránézett, rögtön tudta hogy valami baj van.

- Mi baj? Mi történt?

Rusty visszanézett az utcára. Kihalt volt. Egyelőre.

Nem vette le se a csizmáját, hanem megfogta a lány kezét, behúzta őt és becsukta az ajtót.

- Kapcsold le a villanyt. – kérte- Mindenhol. Ha azt hiszik nincs itthon senki, talán nem jönnek be.

Corrina zavartan nézett rá:

- Kik?

- Először a villanyt kapcsoljuk le, utána elmagyarázom. – lépett be a nappaliba és ott le is kapcsolta a lámpát.

- Rusty, megijesztesz!

- A fenébe is, siess!

Eddig soha nem emelte fel a hangját ha a lányhoz szólt. De most tudta hogy sietnie kell. Átvágott a sötét szobán és kinézett az utcára. Jármű nem jött, nő, aki nem nő nem volt, menekülő kutyákat sem látott.

- Hol vagy? -kérdezte Corrina a sötétben.

- Itt. –és az ablak másik oldalához vezette. A sötétben, az utcai lámpa fényénél látta elsápadt arcát.

- Próbáltam hívni a 911-et, de működik a telefon.

- Figyeld az utca északi részét. Én meg a délit nézem.

- A frászt hozod rám. Mit figyeljek?

- Bármit. Szólj ha látsz valamit. Állt az utcán egy nő, mint aki transzban van. Segítséget kért. Elindultam felé, de közben megállt mellette egy autó. Letekerték az ablakot, hogy megkérdezzék mi a baj, a nő pedig megölte őket. Mindegyiküket.

- Ó, Istenem…

- Ha én érek oda hozzá előbb, engem ölt volna meg.

- Lelőtte őket? - kérdezte Corrina. –Mi?

Rusty agya sebesen forgott.

- A lábnyomaim… Idáig lehet követni, egészen az ajtóig. Lehet hogy elfújja a szél, vagy belepi a hó… De lehet hogy nem jönnek azonnal.

- Ők? Azt mondtad egy nő volt.

- Figyeld az utcát! Többen vannak. Az egész városban embereket ölnek meg. Végig az úton ahogy jöttem, sikolyokat hallottam, lövéseket. Valami égett is, de azóta sem hallottam tűzoltó szirénákat . Lehet hogy már tűzoltók sincsenek.

- Rusty, ez hülye vicc.

- Nem viccelek.

A serpenyős rostélyos illata most másik veszélyre figyelmeztette.

- Ha benéznek ide, és látják hogy vacsorához készültünk, megtalálnak akkor is ha elbújunk. Figyelj, nem maradhatunk itt. Az egyetlen esélyünk arra hogy életben maradjunk, ha a kutyákhoz hasonlóan valamerre elindulunk, amíg nem találunk egítséget.

- Kutyák?

- Ennyire megrémült kutyákat én még nem láttam.

- Rusty, most jön pár ember az utcán.

Rusty nem láthatta őket abból a szögből ahol állt, de nem voltak illúziói, hogy a lovas rendőrök lennének azok.

- Hányan vannak?

- Nyolcan. De….nagyon furcsák..

- Hogy furcsák?

- Kettesével sétálnak, úgy mintha vonulnának. Csak bámulnak maguk elé. Öt nő és három férfi. Egyikük sincs rendesen felöltözve.

Rusty most már kinézett az utcára.

- Színészeknek néznek ki. – mondta Corrina.

Rusty szíve, ahogy megnézte a csoportot, vadul kalapált, mint amikor futott.

- Ezek nem emberek…Át vannak változva. De nem tudom mi lehet velük.

Valami nagyon zavarta Corrinát a nyolc ember viselkedésében, így meg sem kérdőjelezte azt az állítást hogy ezek nem emberek.

- Gyorsan ki kell jutnunk innen. Gyerünk a hátsó ajtón.

Corrina felrántotta a szekrényajtót.

- Kabát és csizma kell.

- Kapj fel egy kabátot. Nincs idő csizmára.

Corrina vállat vont, magára húzta a kabátot és követte Rustyt a ház hátsó részébe.

Ahogy átlépte a küszöböt, visszanézett. A tornácon egy sötét alak vonalai rajzolódtak ki, aztán hallották a csengőt.

- Az emeletre. –suttogta Rusty és megfogta a kezét, el ne essen a megvilágítatlan lépcsőházban.

Ötvenkilencedik fejezet

A Snyder ház nappalijában Rafael Jarmillo rendőrfőnök, Kurt Nevis, a helyettese és Warren Snyder a KBOW rádió igazgatója ültek.

A kanapén ott ült a felesége, Judy és a tizenkilenc éves fia, Andrew, akik azóta meg sem mozdultak, mióta azt mondták nekik, üljenek oda. A szemükben még mindig rémület ült.

Már régen el kellett volna szállítani őket az egyik raktárba, ahol a Konstruktőrök dolgoztak. De még mindig itt voltak. Úgy tűnt a fiú közben a kanapéra vizelt.

Judy Snyder replikánsát bízták meg hogy felügyeljen rájuk, de nem volt itt. Jarmillo és Nevis a konyhában bukkantak rá, meztelenül.

A meztelen replikáns a padlón térdelt, mellette egy vödör állt, amiben valami fenyő illatú tisztítószer volt szivacsokkal. A kezében súrolókefe.

- Mit csinálsz? – kérdezte Jarmillo.

- Nem volt a házban tisztaság. Ahol nincs tisztaság, ott rend sem lehet. Van egy macskájuk, minden tele van a szőrével. Legjobb lenne minden macskát elpusztítani.

Már annyiszor összesöpörtem, de még az emeletet meg sem néztem. Biztos ott is nagy a rendetlenség. Kidobtam a szemétbe az undorító macskaalmot, meg a macskaszőröket.

Most pedig a fugákat tisztítom. Nagyon mocskosak.

- Miért vagy meztelenül? - kérdezte Jarmillo.

- Észrevettem hogy gyűrött. Kivasaltam, felvettem, megint gyűrött lett. Most kivasaltam és vállfára tettem. Ott nem gyűrődik össze.

- Warren –nek vannak pótkulcsai a rádióhoz? Hol tartja őket?

- Nem tudom. Nem töltöttem le a hülye kurva emlékeit. Nem kellett helyettesítenem, csak amíg az idióta fia figyelmét eltereltem.

Jarmillo visszatért a nappaliba. Nevis még maradt és nézte hogy súrolja Judy a padlót.

- Warren, te vagy a KBOW vezérigazgatója. Van tartalék kulcsod a rádió állomáshoz? – kérdezte Jarmillo.

Warren Snyder szája remegett, de nem válaszolt.

- Válaszolnod kell nekem! Nincs saját akaratod!

Warren akadozó hangon elmondta hol találja a kulcsokat. A konyhában volt egy fiókban.

Amikor Jarmillo visszatért a konyhába, Nevis, a helyettese is négykézláb volt, és ő is a padlót súrolta.

- Mit csinálsz???

- Az egyetlen erény a hatékonyság. Rendetlen környezetben nem lehetünk elég hatékonyak.

- Ez igaz, de ez nem a te környezeted. Kelj fel és gyere velem.

A fiókban elég sok kulcs volt. Szerencsére meg voltak címkézve, így negyvenkilenc másodperc alatt megtalálta a rendőrfőnök a kulcsokat. Ha szervezetten lettek volna bepakolva a fiókba, elég lett volna egy másodperc. legfeljebb kettő. Egy pillanatra kísértésbe esett, hogy rendet rakjon a fiókban, de inkább gyorsan becsukta.

Kurt Nevis, a helyettese, aki Jarmillo -val egyenrangú volt a közösségben, úgy döntött hogy nem kíséri el a rádióhoz, hanem a Snyder lakásban marad és a lambériát tisztogatja. Észrevette ugyanis, hogy a szegélylécek nem tiszták.

Hatvanadik fejezet

Amikor Deucalion kihajtott a Szent-Bertalan apátság parkolójából, egy-két percen belül a Samples háznál volt. Carson már várta.

- Csak három új gyerek van. Michael szórakoztatja őket. Van egy nagy hír; Sikertelen támadás volt a rádióállomás ellen. Van pár új csapattagunk, az egyik egy FBI ügynök, Frost. És most figyelj, azt mondják, van velük valaki Victor új teremtményéből, aki átállt a mi oldalunkra.

Deucalion szemében lüktetni kezdett a fény. Eszébe jutott, amit New Orleans- ban, Bobby Allwine lakásában – ahol minden fekete volt; a padló, a mennyezet, a bútorok. Deucalion óvatos volt, de nem félt. Soha senki előtt nem mutatná ki azt sem, ha félne.

Olyankor azt mondja magában: „Nem vagyok többé szörnyeteg.” … és igaza volt.

- Közeledik a pillanat Carson, amikor végzünk vele. Kaptam … nos, okom van azt hinni hogy ez lesz az utolsó nap. Ha nem élem túl…. nekem óriási megtiszteltetés és öröm, hogy ti ketten a barátaim és szövetségeseim vagytok.

Felemelte a kezét és egyik hatalmas markába fogta Carson mindkét kezét.

Carson először meg sem tudott szólalni, de azután azt mondta:

- Nem fogsz meghalni!

- Régóta esedékes a halálom. Minden emberi lény úgy születik, hogy egyszer meghal. Én már halottnak születtem. Szeretem ezt a világot, szeretem a szépségét és elképzelni sem tudok jobb halált, mint a világ védelméért meghalni.

- Még ha meg is halnál, - mondta Carson – bennünk örökre élni fogsz!

Deucalion elmosolyodott és ismét lüktetett a fény a szemében.

- Puszild meg helyettem Scout-ot.
Becsukta az ajtót, tett egy félkört a kocsival, majd eltűnt és a KBOW parkolójában bukkant

fel, ami tele volt halottakkal. Nem emberek voltak, hanem Victor legújabb lényei, akik egy sokkal jobb fegyveres ellenállással találkoztak, mint ahogy az várható volt.

A kocsiból kiszállva Deucalion megállapította, hogy a lények csak pár perce hallhattak meg, ezért is volt csak vékony hóréteg rajtuk.

Bement az épületbe és rögtön azt kérdezte:

- Hol van akit elfogtatok?

Ralph Nettles felnézett, de nem lepődött meg, inkább egy „Mi tartott olyan sokáig?" kifejezés ült az arcán.

- Nem mi fogtuk el, egy házsártos öreg fickó. Benn van Sammy irodájában. Egy Barry Bozeman nevű rendőr replikánsa.

Hatvanegyedik fejezet

Amikor Rusty Billingham és Corrina a sötét lépcsőház legfelső szintjére értek, újból hallották a harangjátékot. Rendes körülmények között nagyon kellemes kis dallam volt, valami klasszikustól, talán Beethoven-től. De most baljósan hangzott.

Újból és újból megnyomták a csengőt, ami már gúnyolódásnak tűnt, mintha azt mondták volna; „Tudjuk hogy ott van!"

Az ablak a bejárati ajtó feletti tető fölött volt. Ez nem volt számukra menekülő út.

- Van padlás? - kérdezte.

- Van, de…

- Hol a bejárat?

- A padlásszobában.

Üvegcsörömpölés hallatszott.

- Mutasd az utat. – mondta Rusty – Gyorsan!

Corrina csak egyszer volt a második emeleten, de azért tudta hol a padlásfeljáró.

Újból üvegcsörömpölés hallatszott.

Corrina lehúzta a padláslétrát, és azt mondta:

- De a padlásról nem tudunk tovább menekülni. Sarokba fognak szorítani.

- Én nem megyek fel, csak te. Ha engem elkapnak, akkor lehet hogy nem keresnek tovább. –suttogta Rusty.

- Nem! Ezt nem engedem.

- Nem kell hogy mindketten meghaljunk! - megfogta a vállait és megcsókolta, most először. –Menj. Igyekezz!

Még a lány után szólt:

- Maradj csendben.

- Meddig?

- Amíg vissza nem jövök érted.

Nem kérdezte a lány, mi lesz ha soha nem tér vissza. Ha kérdezi, nem tudott volna mit válaszolni. Felhajtotta a létrát és rázárta Corrinára az ajtót.

Lekapcsolta a villanyt és várt egy arabig. Hallgatózott, de minden csendes volt. Kinyitotta az ajtót és kilépett.

Ha itt vártak volna rá, akkor már megtámadják. Élénken emlékezett a szőke démonra, aki úgy mozgott mint egy kígyó, miután megállt mellette az autó.

Kiért a padlásszobából. A szája kiszáradt, a torkát gyomorsav égette, ami nem fordult vele azóta, hogy hazajött a háborúból.

Egy hosszú pillanatig állt az ajtóban. A csend azt sugallta, hogy a gyilkosok vagy még nem jöttek be a házba, vagy már elmentek.

Egy-két lépés után újból hallgatózott. semmi. Csend.

Aztán egy pohárkoccintáshoz hasonlító hangot hallott, de mintha lentről jött volna.

Újból hallotta a hangot. Ez nem lentről jön, hanem a folyosó végétől. Clink-clink, clink-clink.

Most már tudta hol a hang forrása:

Karnyújtásnyira tőle.

Hatvankettedik fejezet

Nummy O'Bannon hallgatta néha a rádiót, de soha nem a zenészek vagy énekesek voltak benne akiket várt.

A legtöbb helyiség iroda volt a vezérlőterem kivételével, ahol Ralph Nettles dolgozott.

Az egyik irodában Mr. Lyss őrködött Xerox Boze felett. Nummy őket nézte, mert most hogy nem volt zongora a közelben, nehogy ez a szörnyeteg elkezdjen embereket enni. Mr. Lyss-t is szemmel kell tartani, mert az öreg mindig csinál valami érdekeset, de legtöbbször olyat amit a nagymama nem helyeselne.

Mióta Nummy találkozott az öreggel, annyi minden történt velük, hogy a nagymama halála óta ez volt a legfontosabb esemény az életében.

Egy férfi lépett be a szobába, a legnagyobb ember, akit Nummy valaha is látott. Nem volt kövér, de a kapucnis kabát ellenére is látszott rajta hogy csupa izom. A keze meg akkora volt, hogy amit a bűvészek csinálnak érmékkel trükköt, ő ugyanazt biztos meg tudta volna csinálni almával. Nummy-t Buster Steelhammer-re, a birkózóra emlékeztette a férfi, de tőle is nagyobb volt. Az arcának az egyik fele tetoválva volt, de a legkülönösebb mégis a szeme volt. Ahogy Nummy-ra nézett, fény suhant át a szemén. Olyan volt ez a fény, mint ami a nagymama szívverését mutatta a kórházban, csak lágyabb és fényesebb. De nem ijesztő volt, inkább szép és megnyugtató. Nummy egyáltalán nem ijedt meg tőle.

A nagymama azt mondta, az őrangyalokat, akik a földön vannak, nem lehet felismerni, mert a szárnyaikat nem lehet látni. Azt is mondta a nagymama, hogy egyetlen módon tudhatja meg kik ők, ha látja a szeretet fényét a szemükben. Annyira tele vannak szeretettel, hogy nem tudják magukban tartani, ezért sugárzik ki a szemükből. Nummy még soha nem látott angyalt, de most itt volt előtte és azt mondta neki:

- Ne félj, fiú! Ha túléljük ezt az éjszakát, ötven nap múlva minden meg fog változni!

Az angyal szeme most Xerox Boze felé fordult, nézte egy darabig, majd Mr. Lyss-hez fordult.

- Azt állítod hogy ez a replikáns meghibásodott.

Mr. Lyss vagy nem látta az óriás szemében az angyali fényt, vagy nem tudta hogy mi az és biztosan nem angyalnak nevezte volna.

A haja égnek állt, mint a rajzfilmekben a macska szőre, mikor a mancsa beszorul a konnektorba, a szemei pedig kidülledtek mint egy békáé.

- Állítom? - mondta Mr. Lyss – Állítom? Ezt úgy mondod, mintha egy sunyi hazug szemétláda lennék! Besétálsz ide mint egy társtulajdonos a tetovált arcoddal, ami úgy néz ki mint egy rocksztár segge és azt mondod hogy Conway Lyss hazudik? Csináltam én már rosszabb dolgokat olyanokkal akik hazugnak neveztek, mint Sztálin a macskákkal, aki átharapta a torkukat ha a szeme elé került egy. Ha én azt mondom hogy ez egy selejt példány, akkor nekem elhiheted hogy az.

Nézzél rá erre a Barry Bozeman másolat sunyi pofájára, ahogy ül ott mint egy fagyott kutya.

Azt kérte öljem meg, merthogy az ő programja nem engedi hogy kinyírja magát, de nem teszem meg, és senki nem fogja megölni addig, amíg ez a szánalmas Frankenstein-szörnyeteg el nem mond mindent.

Nummynak feltűnt hogy az angyal reakciója a Frankenstein név hallatára. De nem kérdezte meg Mr. Lyss-től, hogy megbolondult-e, és nem is nevezte őt hazugnak.

Nem szólt semmit, tovább bámulta Xerox Boze-t, aki most az angyalnak könyörgött hogy ölje őt meg. Nummy azt hitte, majd valami olyasmit válaszol neki, hogy az angyalok nem ölnek, ehelyett olyat mondott, amitől leesett az álluk:

- Én a testvéred vagyok. Kétszáz évvel ezelőtt születtem..én voltam az első. Nem ismersz meg?

Xerox Boze felnézett és halkan így szólt:

- Én.. nem tudom.

Mr. Lyss szemmel láthatóan ideges lett a „testvér-dolog" hallatán és szerette volna tudni, hogy ez valami egyezkedés-e ezzel a pokoli szörnnyel.

De senki, még Nummy sem figyelt oda az öreg fecsegőre.

Az angyal azt kérdezte Xerox Boze-tól:

- Milyen az életed?

- Egy gyötrelem.

- Meg fogjuk állítani őt.

- Én nem emelhetek kezet a teremtőmre.

- Igen, tudom. Hol van most?

- A Kaptárban.

- Lehet hogy nem is vagy hibás…

- De az vagyok.

- Lehet hogy azért vagy itt, hogy csapdába csalj.

- Nem.

- Akkor segíts, hogy bízhassak benned.

- Hogyan?

- Azt mondtad Kaptár. De mi ez?

- Így nevezzük a helyet ahol létrejöttünk.

- Milyen név alatt működik a szervezet?

- „Haladás a tökéletes békéért"

- Tudod hol van?

- Igen.

- Gyere, mutasd meg.

Xerox Boze felállt a székről, az angyal kivezette őt a folyosóra. Nummy is ment utánuk, mert nem érdekelte más, mint hogy mit csinál az angyal. Mr. Lyss is csatlakozott hozzájuk, csoszogva-morogva.

Átmentek egy másik irodába, ahol egy térkép lógott a falon. Az angyal megmutatta a térképen a helyet, ahol most vannak, és megmutatta a város, majd a megye határait.

Xerox Boze rámutatott arra a helyre, ahol a Kaptár volt.

- Most már megérdemled a szép, fájdalom mentes halált. – mondta neki az angyal és Mr. Lyss-re nézett szigorúan.

- Ötven nap múlva megölheted. De addig is bánj vele jól.

Mr. Lyss csendben, nyugodtan volt amíg a térképet nézték, de most újból megjött a hangja:

- A fenébe is, berobbansz ide, hazugnak nevezel első látásra, most pedig mire célozgatsz? Miből gondolod hogy nem bánok jól vele? Attól hogy olyan az arcod, mint aminek az egyik felén átment egy vonat és tetoválással próbálod eldugni, még nem biztos hogy okosabb vagy mint én.

Válasz helyett az angyal Nummyra nézett és elmosolyodott. Nummy fejére tette a kezét és végigsimította a haját, éppen úgy, ahogy a nagymama szokta. Nummy szeme megtelt könnyel, bár nem tudta miért.

A könnyeitől nem látott rendesen, így nem is volt benne biztos jól látta-e, de úgy tűnt, az angyal megfogta Xerox Boze karját, megfordult vele és eltűntek.

Mr. Lyss száját cifra káromkodás hagyta el,- amit szerencse hogy az angyal nem hallott- és kirohant a folyósóra utánuk, de nem voltak sehol.

Visszamentek a szobába ahol előzőleg voltak és Nummy az öreget figyelte, aki a fejét a két kezébe temetve ült. Majdnem megkérdezte tőle, hogy a feje fáj-e, és hozzon-e neki aszpirint, de inkább nem szólt, nehogy felbosszantsa.

Egy idő után Mr. Lyss felnézett:

- Őszibarack, emlékszel amikor azt mondtam neked, hogy ma este a gonoszt érzem itt a városban? Ami gonoszabb még ezektől a lényektől, vagy Frankensteintől is.

Nummy bólintott.

- Igen, emlékszem.

- Akkor azt mondtam, nekünk már vagy tízszer meg kellett volna halnunk és tudom miért élünk még mindig.

- Igen, azt mondta majd máskor elmagyarázza.

- Nos az ok, hogy nem haltunk meg, hogy túléltünk eddig sok mindent… az ok… miattad van. Amiatt hogy ilyen vagy amilyen. Nem tudom jól elmagyarázni.

Felejtsd el amiket én ezelőtt mondtam. Engem megszégyenítettek. Tudod mit jelent ez?

- Nem uram. – felelte Nummy.

- Megaláztak. Mintha egy tükröt tartottak volna elém, hogy lássam milyen vagyok. Őszibarack, én szeretnék megváltozni, jobb lenni, de mindig visszacsúszok. Lusta vagyok, ingerlékeny, mértéktelen gazember, embergyűlölő. Lehet hogy tudok rajta változtatni, de nem egyik napról a másikra.

Nummy meglepődve kérdezte?

- Gyűlöli az embereket?

- Mindegyiket akivel valaha is találkoztam. Téged kivéve.

Hatvanharmadik fejezet

Miután Carson elbúcsúzott Deucalion-tól, aki talán az utolsó összecsapásra készül Victorral- visszatért a házba. Michael a nappaliban volt és a három evakuált kisgyerekkel játszott. A gyerekek kacagtak örömükben. Carson csak állt és szeretettel nézte őt, de rögtön eszébe jutott a kicsi Scout, Arnie öccse és San Francisco.

Sikoltozás riasztotta fel az emlékeiből.

A sikolyok az épület elől hallatszottak, amit gyorsan követett a fegyverek hangja.

Valaki, vagy valami betört hozzájuk.

A benn lévők a fegyvereik után kaptak. Egyikük a becsavarozott bejárati ajtóhoz rohant és felrakta az erős acél konzolokat, egy extra ellenállást biztosítva ezzel.

Carson az ebédlőbe nézett, látta, ott is abbahagyták a házi munkát és fegyverrel a kézben állnak.

Tudta, tudták mindannyian, hogy ezt a háborút nem lehet fegyverekkel megnyerni. Látták a telefonnal felvett videón, hogy a golyó nem állítja meg őket. Semmi olyasmivel nem győzhetők le, amivel egy közönséges támadó.

Ő, Michael és mindazok akik itt összegyűltek, csak feltartani tudják ezeket a lényeket. Ha sikerül elég hosszú ideig kitartaniuk, akkor Deucalionnak lesz ideje eljutni abba a patkánylyukba, ahol a teremtője megbújt.

Ha Victor Helios, alias Frankenstein klónja a mostani Victor- márpedig nagyon úgy tűnik- akkor nem fogja tűrni hogy a teremtményei éljenek tovább az ő halála után is.

A lövöldözés abbamaradt.

Valami kemény csapódott a bejárati ajtónak. A retesz és konzolok ellenálltak. Még…

A bal oldali ajtó egyik üvege összetört, így ki lehetett látni. A veranda lámpája alatt egy szőke hajú fiatal nő állt, a lámpafény mint egy túlvilági dicsfény világított a feje körül.

Gyönyörű volt az arca. Semmi kétség, ez egy Konstruktőr. De nem olyan volt mint akiket a videón láttak. A lázas kék szemeiben gyűlölet izzott, a fogkrém-reklámú mosoly vicsorgássá alakult. Feldühítette az akadály, ami az útjában állt. Úgy tűnt sikoltásra tátja a száját, de csak valami csikorgásféle hang jött belőle, ami valami géphangra hasonlított.

Felduzzadt szájából csillámló füstszerű valami tört elő és ott gomolygott a szája körül.

Az egyik férfi ellépett Carson mellől, kidugta a puskája csövét és négyszer belelőtt a szörnyeteg arcába közelről. A szobában fülsüketítő zaj támadt, a nő arca szétroncsolódott, de egy-két pillanat múlva ugyanolyan sima lett a bőre mint a lövések előtt.

A Konstruktőr most hányt, legalábbis úgy tűnt. Valami nedves csillogó jött ki a szájából, ami körbefonva a puska csövét el is tüntette azt. A megdöbbent férfi hanyatt esve nézte.

Mint egy csáp, vagy egy szívókorong, amihez hozzáért, azt feloldotta, eltüntette ez a visszataszító szürke tömeg, amire Carson már nem tudott úgy gondolni, hogy „ő”, függetlenül attól hogy milyen formát öntött. Az tény volt, hogy a Konstruktőr már nem tért vissza Miss Universe üzemmódba.

Michael beterelte a gyerekeket egy sarokba és élő pajzsként eléjük állt. Mikor ez a rajszerű csáp a mennyezet felé mozdult, Carson a férje mellé állt. Mindkettőjük kezében ott volt az Urban Snipers, de nem tudták megállítani a Konstruktőrt.

A nano-állatka raj nyüzsögve, sziszegve keringett, mintha azt akarná kiválasztani, ki legyen a következő akit felfal.

A megérzésük azt sugallta, nem csak Carsonnak és Michael-nek, hogy mivel a rajt a mozgás vonzza, aki először megmozdul, az hal meg.

Hatvannegyedik fejezet

Deucalion Bozeman replikánsával a Világvége országúton haladtak a hóban. A fehér pelyhek még mindig hulltak, úgy tűnt most már örökké. Az út két oldalán nagy, sötét foltokként fenyőfák álltak. Még nem lepte be teljesen a hó a fákat, így az éles hideg levegőben halványan lehetett érezni az illatukat.

Az úton nem volt autógumi nyom, ami nem volt meglepő, tekintve hogy huszonnégy mérföldnyire voltak a főúttól. Olyan csendes volt az éjszaka, mintha kihalt volna az emberiség és csak a természet zajait lehetne hallani.

- Merre? - kérdezte Deucalion, akinek a replikáns megfogta a karját.

- Egyenesen észak felé, az erdőben. Kétszáz, de inkább háromszáz yard.

- Tarts lépést velem! – mondta Deucalion és elindultak az erdőbe.

Káprázatos, vad, óriási; ezek mind megfelelő jelzők az erdő fáira, amiktől illatozott a levegő.

- Merre? - kérdezte újra Deucalion.

- Lenn.

Deucalion a földet bámulta a lábuk alatt, de tömörnek tűnt…. de aztán megérezte távolabb az üregeket.

- Itt bekanyarodunk. – mondta a replikáns és kiléptek az erdőből. Egy hosszú folyosóra érkeztek, ahol a padló szürke volt, de a falak hófehérek.

Itt még nagyobb volt a csend, mint az erdőben. Mintha a királynő már elhagyta volna a kaptárt, a dolgozók és a herék pedig a nyomába eredtek volna.

Néhány lélegzet és Deucalion már tudta hogy a replikáns nem hazudott; ez Victor barlangja. Victor Leben, aki Victor Helios klónja- de nem számítanak az álnevek –örökké Frankenstein marad. Frankensteinnek pedig volt egy árulkodó illata. A nedves falak, a régi szélmalom, ahol az első laboratóriuma volt, a misztikus gépek, az ózon az elektromos ívek között, a fájdalom, a nemrég halott hús….ezek a szagok mind Frankensteint idézték Deucalionban.

- Ölj meg kérlek! – könyörgött Bozeman replikánsa és Deucalion megkegyelmezett neki: egy mozdulattal eltörte a nyakcsigolyáját, majd gyengéden leengedte a padlóra.

-

Sikolyok és lábdobogások hallatszottak…

Addison Hawk és Erika a nappaliban rendezték át a kanapékat és a foteleket, hogy nagyobb szabad hely legyen a gyerekeknek.

Miközben dolgoztak, beszélgettek, ismerkedtek. Addison nem emlékezett olyan nőre akivel ilyen könnyedén beszélgetett volna. Nem volt egy nőcsábász, de ez a gyönyörű nő annyira elbűvölte őt, hogy csak fecsegett magabiztosan, mint még senkivel a gyengébb nem közül.

Léptek dübörögtek le a lépcsőn, visítoztak, sikoltoztak a gyerekek.

Addison először Erika szépségére figyelt fel, de minél több időt töltöttek együtt, annál több jó tulajdonságát vette észre. Nyugodt volt és magabiztos, még ebben a bizarr helyzetben is, mint aki minden pillanatban tudja mit kell tennie.

Volt benne valami nagyvilági, mint aki beutazta az egész világot és mindent látott, de ugyanakkor szerény és szelíd maradt.

A földszinti folyosóról apró harangok vidám csilingelése hallatszott.

Addison még mindig Erikán gondolkodott. Annyira egyszerű volt, mégis titokzatos. El nem tudta képzelni, hogy csinálja. Kíváncsiságra inspirálta a szinte misztikus létével őt.

A földszinti hallban most Jocko tűnt fel, az egyik vicces kalapjában. Utána jött a többi gyerek, némelyiken Jocko maradék tizenhárom kalapjával a fején.

Jocko vezényelt nekik:

„Lépés balra, lépés jobbra, előre, hopp-hopp… Lépés balra, lépés jobbra, előre, hopp-hopp, piruett!”

Erika félbehagyta a munkát, hogy nézze a menetet. A szája gyengéd anyai mosolyra húzódott. Addison a legszívesebben megcsókolta volna őt.

Jocko a lépcsőhöz ért, új vezényszó hangzott fel:

„ Három lépés fel, egy lépés vissza, csapj a fenekedre, Három lépés fel, egy lépés vissza, horkants egyet, mint a disznó!”

Erika azt mondta:

- Ma biztos jól fognak aludni.

- Különösen Jocko. – szólt Addison.

- Ó, Jocko ritkán alszik. Néha beleszúr egy villát a konnektorba, azzal kiüti magát egy órára. Nem tudom hogy nem öli meg őt, de én már megszoktam.

-

Rusty, a sötét folyosón állva, érezte hogy valami karnyújtásnyira van tőle, és feltételezte hogy egy olyan szörnyeteg, mint aki megölte a kocsiban ülőket. Légzést nem hallott, de talán ez a valami nem is lélegzik. Clink-clink.

Elindult a sötétben botorkálva a másik irányba, a halvány fény felé., ami bejött a lépcsőházi ablakon. De összeszorult a gyomra, ha arra gondolt, egy másik lény meg lehet hogy ott várja. Túl hosszú ideig volt a háborúban ahhoz, hogy megacélozza a lelkét a halálfélelem ellen.

Egy fél perc elteltével úgy gondolta, mégis jobb lenne a világosság, még ha meg is látja azt az undorító lényt. Kitapogatta a kapcsolót, és egy pillanatnyi tétovázás után felkapcsolta a lámpát. Fény árasztotta el a folyosót és Rusty borzongva nézett körül. Semmi olyan nem volt ott, mint amitől tartott, de tőle balra egy férfi állt öltönyben. Az arcát nem is lehetett látni a törött üvegszilánkoktól, amik mint tüskés lándzsák álltak ki belőle. Olyan volt…mint egy kaleidoszkóp alja a színes üvegtörmelékekkel. Clink-clink, clink-clink..

Ahogy Rusty dermedten nézte, ahogy az öltöny mintha elkezdett volna párologni. Rájött, hogy amit néz, nem is emberi test, csak a formája olyan. Az egész valami foltos szürke

anyag, amit ezüstösen csillogó részek hálóznak át. Hirtelen több helyen üvegdarab emelkedett ki az anyagból, a vágó élek megcsillantak a fényben.

Rustynak eszébe jutott a földszintről jövő üvegcsörömpölés hangja, és érezte ahogy valami kapcsolat van a két dolog között. A tüskés arcból mintha száj nyílott volna ki, üveglándzsák süvítettek el Rusty feje mellett. A folyosó végén a falnak ütődve, csörömpölve törtek össze.

Rusty lefutott a lépcsőn.

-

A raj csak körözött- körözött, nyüzsgött, sziszegett a mennyezet alatt. Carson nem tudta elfojtani a gondolatot, hogy minden emberi lény, aki a szobában volt, potenciális ennivaló. A sűrű sötét felhővé összeállt csillogó nano-állatkák feltételezhetően üzemanyagot kerestek, de lehet hogy a lény rendelkezett ízlelőbimbókkal és most a kiválasztás előtt áll. Ez persze abszurd dolog volt, de annyira idegen volt ez a valami az emberi gondolkodástól és léttől, hogy nem lehetett tudni mit miért tesz. Az elmélet, hogy a mozgás vonzza a támadást, hamisnak bizonyult. A raj elkezdett örvényleni, és csillogó szűkülő spirállá alakult és lecsapott az egyik emberre, aki ugyanolyan megbénulva állt, mint a többiek. Úgy szívta megába, mintha zselatin volna, és ismét zivatarfelhő formájúra alakult. Nem maradt egy darab hús, egy csontszilánk, de még egy cafatnyi ruhaszövet sem.

-

Miután a középiskolában is elégették a megtalált kilenc gubót, Sully York és az új Őrült Strici is bemásztak a kocsiba.

Bryce Walker sokkal élénkebb volt, mint ahogy Sully látta őt az utóbbi tizennyolc hónapban, mióta Rennie meghalt. Valami Bryce-ben is meghalt vele együtt, ami érthető volt. Nemcsak a hosszú éveken át tartó házasságuk miatt. Nem csak egy kölcsönösen elfogadható kapcsolat volt az övék, hanem egy igazi szerelem, amelyben a két szív egymást segítette, egymást erősítette és bárhol a világban egymásra találtak volna. Egy nemes, gyönyörű nagy kaland volt ez, annak ellenére hogy egy kisvárosban élték le az életüket.

Szinte mindenki átéli élete során a szerelmet. Sully is volt szerelmes, de az nem volt az igazi. Nem az határozza meg az igaz szerelmet, hogy készek vagyunk meghalni a másikért. Ez is része, de a kisebbik része. Sully hajlandó lett volna feláldozni az életét a nőért akit szeret. De nem találkozott olyan nővel, akinek elhitte volna, hogy így is szereti őt; egy szemmel, egy füllel és egy kézzel. Az igazi szerelemben ha egyikük megbetegszik, a másik szeretettel ápolja őt élete végéig. Hiába élte át Sully az élet izgalmait, a több tízezer izgalmas expedíciót, hiába volt kapcsolata rengeteg nővel. Az igazi szerelem tiszta, üdítő érzései kimaradtak az életéből.

Most nézte Grace-t a visszapillantó tükörben, aki hátul ült a fiával.

- Mi ez? – kérdezte Bryce.

Sully amikor az íróra nézett, kihívónak érezte a kérdést az ártatlan vonzódására.

De Bryce mereven előrehajolva nézett valamit a hóesésben. Előttük, az utcán két alak állt; egy férfi és egy nő, olyan távolságra egymástól, hogy leblokkolták mindkét sávot.

A nőn egy rövid fekete koktélruha volt, a férfin pedig szmoking. Mintha egy illuzionista és a segédje állt volna a színpadon.

Sully húsz lábnyira állt meg tőlük. A fényszórók kemény fényében látták, hogy rendkívül jó megjelenésű mindkét ember, akár két csillogó filmsztár.

A hátsó ülésen megszólalt Grace:

- Olyanok mint akik a konyhába jöttek és azt mondták: „Én vagyok a Konstruktőröd!”, majd megöltek mindenkit, utána megfonták a gubóikat.

- Nem akarunk most harcolni. – mondta Bryce és hátramenetbe kapcsolt.

De ahogy belenézett a visszapillantó tükörbe, káromkodni kezdett. Az utca végében egy hasonló pár állt. Négy Konstruktőr négyükre. Mindenkinek egy.

-

„Értéktelen, haszontalan törmelék, amit meg kell semmisíteni – tűnt fel a mélység alján egy homályos arc - Így volt régen és így lesz újra.

Victornak nem volt napfényre szüksége. A szellemi világosságot hozta új magaslatokba, a narancssárga kapszulák és a savanyú sárga tabletták pedig pótolták számára a napfényt.

Victor sétált és újra-meg újra átgondolta a világ megsemmisülését és a saját halálát. Az utolsó látomására gondolt, amikor a világon már csak a kopár föld és a halott tenger lesz. Ettől a gondolattól jókedvűen érkezett abba a szobába, ahol a Moneyman-nal kellett volna találkoznia, ha az nem olyan bolond, hogy visszaretten egy kis probléma miatt.

A testőrök a másik szobában lettek volna, itt pedig csak ők ketten. Megbeszélték volna milyen kiegészítő berendezésekre, felszerelésekre lett volna még szükség a következő hónapokban és ehhez mennyi pénzre lenne szükség.

A szobába egy kis előszobán keresztül lehet bejutni. A szoba harminc láb átmérőjű, kör alakú helyiség. Az ajtók penumatikusak, bezáródva besüllyednek a vastag betonfalba. Minden fal, a padló, a mennyezet vastag hő és hangszigeteléssel van borítva.

A kamra annak idején egy atombomba támadás túlélésére volt megtervezve és kialakítva.

Az előszobában Victort már várta a háromlábú asztalka az üveg hideg vízzel és egy fekete csészealjon két kis fehér kapszula, egy nagyobb, sárga kapszula, egy rózsaszínű tabletta és egy kék golyó, ami akkora mint egy M & M cukor. Ez a mennyiség elég szokatlan, de feltételezi, hogy az agyhullámai arra figyelmeztették a munkatársait, hogy a mentális áttörés szélén áll, az érzékelései, a gondolatai és ötletei forradalmian új magasságokba törnek. Mindez még az ő bölcs elméjének is meglepő.

Szerencsére zseniális kiegészítőkkel készült fel. A szobában egy hordágyon meztelen replikáns feküdt csukott szemmel, a feladatára várva. Ez Moneyman replikánsa.

A bolond, azt hitte hogy mert pénze és hatalma van, mindent megtehet. Eszébe sem jutott, hogy őt ugyanúgy lehet pótolni egy olyan engedelmes replikánssal, akinek nem kell könyörögni több támogatásért, több pénzért?

Victor háta mögött egy mély hang szólalt meg:

- Elégedett vagyok.

-

Abban a reményben, hogy eltereli az üvegpofájú köpdösős szörny figyelmét a padlásról-ahová elrejtette Corrinát, Rusty lefutott a lépcsőn. A mögötte lévő fény és a földszintről beszűrődő utcai lámpák fénye adtak annyi világosságot hogy ne a teljes sötétségben kelljen botorkálnia. A földszinti ablakok előtt megállt egy pillanatra, de nem mászott ki rajtuk. Próbálta elkerülni a találkozást egy olyan kék-köntösös nővel, vagy bármivel ami olyan mint az. Hallotta, hogy az az üveg-arcú valami jön le utána a lépcsőn. Már majdnem feltépte a bejárati ajtót, amikor meglátott egy férfit . A férfi mosolya olyan vonzó volt, hogy nem volt kétséges, egyike volt a nyolc alak közül, akiket láttak az utcán.

A lépcsőházból üveg csörömpölés hallatszott. Az üveg-arcú lény elesett és összetört. A szétszóródott darabok szinte azonnal összeálltak miniatűr üveg-férfiakká. Egy tucatnyi közülük mászott, támolygott ide-oda, talán őt keresik… De amikor valaminek nekiütköztek, apró darabokra törtek ismét.

Soha nem állt még Rusty ennyire az őrület határán. A ma esti események teljesen kizökkentették a józanság nyugalmából.

Tudta hogy nem hallucinál, de amit látott, az túllépett az emberi ész határain.

Hiszen az üveg-figurák nem tudnak járni. Amikor összetört az üvegtöredékek rángatóztak, tekeregtek, mint a kígyó farka, miután a fejét már levágták. Üveg végtagok, torzók és fejek…

Ha ez az üveg-arcú szörnyeteg ugyanolyan gyilkológép volt, mint a nő a kék köntösében, akkor nagyon úgy tűnik, hogy ennek itt vége.

Megszólalt a bejárati ajtó csengője.

Rusty a konyha felé indult, abban a reményben, hogy valahogy elcsalja a háztól a szörnyet. De akkor valami kilépett a sötét nappaliból, elzárva a menekülés útját.

Arra gondolt, itt már vége a józan észnek.

-

Szeplőtelen Victor az eredeti Victor minden emlékével rendelkezik, így rögtön tudja ki mondta ezt a háta mögött: „Elégedett vagyok.”

Több mint kétszáz évvel ezelőtt Deucalion megölte Victor menyasszonyát, Elizabeth-et a Como tó partján, amikor a nagy tudós visszatért Genfbe. Ahogy ott térdelt éjjel a temetőben, bosszút esküdött ellene.

A teremtmény, az ő teremtménye gúnyosan szólt akkor hozzá: Elégedett vagyok.

A nyomorult féreg!

Deucalion arra célzott ezzel, hogy ezentúl az ő élete is tele lesz gyötrelemmel, szenvedéssel, mint a teremtményéé.

Victor elveszítette uralmát az első teremtménye fölött.

Szeplőtelen Victor az óriás felé fordult. Nem félt, attól sokkal erősebb érzés hajtja: a kíváncsiság.

Deucalion azt mondta:

- Régen volt, amikor Robert Walton egy jégbefagyott emberre bukkant az Északi sarkon. A levelei alapján Mary Shelley megírta az egész történetet.

Walton azt írta, meghaltál a hajón, de előtte elmesélted a borzalmas történeteidet és a halálos ágyadon megbánást tanúsítottál. Mennyit fizettél Waltonnak hogy azt állítsa meghaltál?

- Én semmit. – mondta Szeplőtelen Victor. – Megfeledkezel arról, hogy csak egy klón vagyok. A teremtőm fizetett neki.

- Te most is az vagy aki voltál! –mondta az óriás – Benned van az összes tudása mellett az összes bűne is. te egy sűrítmény vagy. Kihasználva a hiszékeny Watson-t, úgy mutattad be magad a világnak, mint egy nemes alak, aki véletlenül hibázott. Minden alkalommal, amikor a szavaidat olvastam, az oldal bűzlött a hamis alázattól és a kétszínűségtől.

Az óriás egyre közelebb lépett felé. Victor nem menekült, nem tudott hová. De ő amúgy is sebezhetetlen.

Deucalion folytatta:

- Az oldalak a te feneketlen önsajnálatodtól szaglanak, a bőbeszédű önvádad, a rosszul álcázott megbánásod, az alattomos bűnbánatod mind hazugság.

Egy materialista, aki nem törődik Istennel, hogy kaphatna bűnbocsánatot?

Miattad voltam egy szörnyeteg évszázadokon keresztül. Ha lett volna benned egy csöppnyi jó szándék, kijavíthattad volna a hibáid. De te egyre gonoszabb voltál, egyre több nyomorúságot és szenvedést okoztál, csak mert képtelen vagy bevallani a hibáidat.

- Soha nem csináltam hibát! – mondta Szeplőtelen Victor magabiztosan-, és a teremtőd sem.

Az óriás fenyegető hangon mondta:

- Te vagy az én teremtőm.

- Az a te hibád, hogy képtelen vagy felfogni, nem vagyok azonos Victorral.

Deucalion Victor vállaira helyezte hatalmas kezeit, és olyan erővel ragadta meg, hogy meg sem bírt mozdulni.

- Egy szörnyeteg voltam, aki állandóan gyilkolni akart, mert ilyenre alkottál meg a zavart elméddel. De egy villámtól szabad akaratot kaptam, én már nem vagyok szörnyeteg. De te az vagy, ahogy mindig is az voltál!

- Engedj el! –követelte Victor.

Az óriás nem szólt semmit, de a szemein átcikáztak azok a furcsa fények.

- Nézz a tükörbe! – folytatta Victor. – Szeretnéd ha az arcod normális felét is összezúzzam? Vagy inkább a koponyádat robbantsam szét és akkor végeztünk egymással örökre?

- Nincs hatalmad felettem!

- Ó.. én meg biztos vagyok benne hogy van!

-

A nano-állatka felhőtölcsér a spirális végével felszippantotta az embert, feloldotta és most megfeketedve a mennyezet közelében lebegett.

Carson, a többiekkel együtt megdermedve, mozdulatlanul állt, még mindig azt képzelve, hogy a mozgással célponttá válnak.

A raj ugyanúgy kavargott mint korábban, csak sötétebb volt és annyira telített, mint az esővel telt viharfelhő. A felhő megnyílt és mintha köpködne, emberi maradványok pattogtak ki belőle: Egy emberi láb, egy száj a fogakkal, egy pár vese, egy még dobogó szív, groteszk módon egy ujj, ami egy hatalmas orrban turkál, egy kéz, egy szem…

Carson felkiáltott:

- Michael!

De Michael-nek is ugyanaz a gondolat suhant át az agyán és már útban is volt a három gyerekkel a szomszédos ebédlő felé. Ha lehet, akkor tovább mennek a konyha irányába, de még félúton sem voltak, amikor a konyhából kötényes nők szaladtak ki. Egy másik Konstruktőr is bejutott a ház hátsó részén.

-

A KBOW elleni sikertelen támadás után Sammy Chakrabarty nem volt ünnepi hangulatban, tudta, hogy ettől csak rosszabb jöhet. Körbejárt a tetőn és szétnézett. Az épület hátsó része volt a legtámadhatóbb, ahol az adótorony magaslott a hóesésben.

Ötven yardnyira, egy kis erdő volt, azután egy rét és a réten túl egy motel. De nem lehetett látni a fényeit.

Lehet hogy gyalog támadják meg a KBOW épületét legközelebb, a fák fedezékéből?

Ahogy az erdőt nézte, egy teherautó robogott be a parkolóba. Visszasietett a megfigyelő helyére és a lőrésen keresztül meglátta a jellegzetes kék-fehér teherautót, amiből fegyveres férfiak szálltak ki. Azonnal elkezdték lőni az épületet.

Sammy is tüzet nyitott rájuk.

Chief Jarmillo helyettese, Nelson Sternlagen tudta hogy Jarmillo elhozta Warren Snyder pótkulcsait, ő viszont két Konstruktőrt hozott magával és az épület mögötti erdőből érkeztek. Amikor meghallották a fegyverropogást, elindultak az adótorony felé. Nem rohanva, nem vicsorogva jöttek. Lassan, magabiztosan, mosolyogva, félelmetes kényelmességgel, mint akik biztosak a diadalukban.

-

Sully York nem az a fajta harcos volt, aki a pozícióját védi, ha van esélye támadásra is. Senki nem halandóbb, mint azok, akik végveszélyben nem mertek mindent kockára tenni. Bryce Walker pedig, mintha hallotta volna Sully gondolatait, azt mondta:

- Hajrá!

Annak ellenére, hogy tudták, ezek nem emberek, hanem valamiféle gépek, valami mélyből fakadó lovagiasság hatására Sully a férfialak felé hajtott. A szarházi meg sem próbált félreugrani, csak állt és mosolygott. A kocsi nekiment, megrázkódott… és most tényleg bűvésznek tűnt, mert meg sem rezdült; a kocsi nyílt szét körülötte. A motor leállt, a fényszórók kialudtak. A Konstruktőr pedig ott állt előttük és tenyerét a szélvédőre rakta.

Sully York életében először arra gondolt; ez volt az utolsó kaland, vége.

De a Konstruktőr ahelyett hogy betörte volna a szélvédőt és őket kezdte volna magába szívni, összevonta a szemöldökét, a száját kitátotta és különböző dolgokat kezdett kiokádni magából, rá a szélvédőre. Gyújtógyertyákat, vezetékeket, biztonsági öveket…

A szmokingja vibrálni kezdett és lassan eltűnt, mint ahogy a lény emberi alakja is eltűnt. Csak egy nagy szürke tömeg maradt, ami csak megközelítőleg ember formájú és minden felé autó alkatrészek álltak ki belőle. Mint egy szobor, gépjármű lim-lom -ból .

Sully ösztönösen tudta, hogy ahogy a gépek lefagynak néha, mert eltömődik a fogaskerekük, így ez a gép is megszűnt működni.

Másrészt a kocsi is hasznavehetetlen volt és további három Konstruktőr kerülgette őket.

-

A meztelen nő, aki kilépett Corrina Ringwald nappalijából, nem szőke volt, mint a kék köntösös, hanem egy barna szépség, de annyira tökéletes mint egy retusált fénykép. Miközben Rusty csodálta, egy pillanatra rávetődött a fény és a nő arca a szó szoros értelmében elkezdett összeomlani. A bőre ráncos lett, a szemei beestek a fejüregbe, az orra helyén is csak egy lyuk maradt, végül ott állt fej nélkül…

Rusty keményen próbálta megőrizni az épelméjűségét. Újból megszólalt az ajtócsengő.

A lény arca abban a pillanatban megjelent a hasán, a két melle, mint két szarv dudorodott a homlokán. A szemei zölden, indulatosan csillantak föl. És megszólalt!....

A hangja csábító és diadalmas volt amikor azt mondta:

- Én vagyok a Konstruktőröd!

-

Deucalion szorításában Victor egy óriás marka között érezhette magát, ezért taktikát változtatott:

- Miért véded az embereket? Ők kevesebbek mint te. Egy fajhoz tartoznak, mégis utálják egymást, összejátszanak egymás ellen, háborúskodnak, egymást ölik.

- Meghalni is készek egymásért. – mondta Deucalion.

- Ugyan, a szerelem,család, kötelesség, mind csak fogalmak számukra. Te sem tagadhatod hogy a kéjvágy, a kapzsiság, az irigység, az erőszak, a könyörtelenség, a hatalomvágy, mind emberi tulajdonság.

- A legtöbb emberre nem ez a jellemző. De elég egy olyan, mint amilyen te vagy, és tévútra vezeted őket, összejátszol a politikusokkal és az önelégült elittel. Egy kígyót melengetnek a keblükön. nem tudják, hogy amikor aláírnak veled egy szerződést, a halálos ítéletüket írták alá.

Victor tudja hogy semmi értelme nincs ennek a vitának, de legalább telik vele az idő.

- Kivételesnek gondolják magukat és végtelennek. Mindent birtokolni akarnak. Állandóan az élet értelmét keresik, mégsem tesznek semmit az értelmetlen izgalmakon kívül.

- Vannak olyanok is, akik megkeserítik mások életét és vannak akik évről évre groteszkebbé válnak. Ugyanazokat a fárasztó érveket ismétled.

- Ha más okból nem is, - mondta Szeplőtelen Victor – már csak azért is gyűlölni valók, mert ahányan vannak, annyi félék. Lázadók, különcködők, tele vannak végtelen szenvedéllyel, előítélettel. Mint egy hatalmas, viharos, lármás tenger. Semmi szervezettség.

- Remények és ábrándok… - mondta Deucalion.

- Csípős megjegyzések, és haszontalan hóbortok…

- Talizmánok és zsenialitások, - mondta Deucalion.

Várva a mentális erőt, amikor soha nem látott magasságokba szárnyal, Victor nem próbál megszabadulni Deucalion markából, sőt, egyik kezével felnyúl a brutálisan összetört és tetovált arcához és mint egy gondoskodó apa, megsimogatja azt. Deucalion tűri.

- Te is beláthatod, - mondja Victor – hogy soha nem lesznek egységben, mert soha nem áldozzák fel az egyéniségüket. Soha nem lesz ugyanaz a céljuk, hogy uralkodjanak a természet és a világ fölött.

- Úristen, kíméld meg őket. – mondta erre Deucalion.

És ekkor valami meglepő és kellemetlen dolog kezdődött el.

Deucalion nem tudhatta előre hogy fog elsülni a kivégzés, csak annyit tudott, hogy ez az önjelölt Szeplőtelen el fog pusztulni és minden teremtménye vele együtt.

Amit korábban csak tükörben látott, amikor a fény impulzusok lüktetnek a szemében, ez a jelenség most ott volt Victor rémült szemében. A belső fényesség hiánya ellenére a szemeiben hideg fehér hullámok cikáztak, visszatükrözve a kivégzője szemének ragyogását.

Deucalion fülében, agyában hallotta annak a viharos éjszakának a dübörgését, amikor megszületett a halottakból. Hallotta a dübörgést, ami megrázta az eget, hallotta a misztikus gépek robajának visszhangját a régi szélmalomból, a fájdalmas sikolyokat, a gyártó diadalmas üvöltését, az egész őrült hangzavart.

Amikor először nyitotta ki a szemét azon a távoli éjszakán, azt látta, ahogy Victor a villámot az ő démoni gépezetébe vezeti..és ettől életre kelt.

Most ugyanazt a nyers erő háborgott rajta keresztül, a karjaiból át Victor testébe. Deucalion kezeit nem égette meg, de az őrült tudós ruhái füstölni kezdtek, a bőre megfeketedett és lángok nyalták végig a testét. Pár másodperc múlva kiesett Victor kezei közül és nem maradt utána más, mint hamu és elszenesedett csontok töredéke.

A több mint két évszázados utópia véget ért. Victor halálos áldozatainak száma több ezer, de ez még mindig jelentéktelen szám Hitler, Sztálin, Mao áldozataihoz képest.

Mindegy mi volt a neve; Leben, Helios, Frankenstein, Victor csak egy kis ember volt kis ötletekkel. A háborodott elméjét csak a filmvászon nagyította föl.

Egy közeli hordágyon egy meztelen test próbált feltápászkodni, de miután Victor elégett, a test is holtan esett vissza. Deucalion eddig nem is vette észre, hogy az Egyesült Államok elnökének replikánsa volt az.

-

Mivel három Konstruktőr is közelített a használhatatlan kocsihoz, Sully York azt mondta:

- Istenemre nem hagyom hogy mindegyikünkkel végezzenek ezek a rohadékok. Bryce, gyere, egyenek meg minket és kapjanak tőlünk gyomorrontást, vagy aprófosást. Addig legalább Grace és Travis el tudnak menekülni.

Kinyitotta az ajtót, motyogott valamit és kezébe vette a puskáját, amivel eddig minden kilátástalan helyzetet túlélt. Hallotta hogy Bryce is kiszáll és azt gondolta: „ Istenemre, sokkal jobb ha melletted áll egy értékes ember".

Majdnem csalódást érzett, amikor a Konstruktőrök összeomlottak a harc előtt és csak valami kis halom maradt csak a helyükön.

-

A lövöldözés még tartott, amikor Jarmillo és a helyettese, Nelson a KBOW hátsó ajtajához értek a két Konstruktőrrel. Jarmillo átadta a kulcsot a helyettesének- maga sem tudta miért-, az pedig visszaadta neki. Mindketten a főnök kezében lévő kulcsot bámulták, amit már soha nem dugtak be a zárba…

-

A fej nélküli nő miután kijelentette, hogy: „Én vagyok a Konstruktőröd", kitátotta a száját és ezüstös szürke iszap szerű anyag jött ki belőle, ami pár hüvelyknyire állt meg Rusty arcától. Megremegett a levegőben és lezuhant, csakúgy mint a fejetlen nő. Az előbb még félelmetes valamiből, most csak egy kis halom…valami lett.

Az üveg-arcú férfi folytatta a csörömpölést, míg belőle is csak egy kis halom nem maradt.

Nem szól már a harangjáték sem. Rusty felkapcsolta a lámpát a tornácon és kissé tétován kinézett. Nem látott senkit. Kinyitotta az ajtót. Nem volt ott jóképű férfi a fogpaszta reklám mosolyával, csak egy halom…valami.

Kinn állt egy darabig a tornácon a hidegben és hallgatta az éjszaka zajait. Nem hallott lövéseket. Nem voltak sikolyok. Nem sétálnak modellek az utcán. Nem menekülnek a német juhászkutyák.. Most meglátta őket. Ahogy jöttek visszafelé, ezt-azt megszaglászva, egyikük a hátára hemperedett a frissen hullt hóban és vidáman rugdosta a lábait a levegőben.

Amilyen hirtelen jött a rémálom, olyan hirtelen lett vége is.

Visszatérve a házba, elkezdett kiabálni egészen a padlásföljáróig:

- Corrina, Corrina..Corrina.

A végén már énekelve ejtette ki a lány nevét.

-

A Kaptár központi számítógépe előtt Deucalion úgy dolgozott mint egy megszállott. Minden adatot megtalált Victor ténykedéseiről. Hogyan hozta létre a Kaptárt, hogy alkotta meg a Kummunitáriusokat, a Konstruktőröket.. minden tettére, kapcsolatára volt bizonyíték.

Eltérően Rainbow Falls-tól, itt működtek a telefonok és az internet. Deucalion on-line kapcsolatba lépett egy megbízható riporterrel és átküldte neki a digitális fájlokat.

-

Carson és Michael kivették a részüket abból a gyászból, ami a Samples házat borította el. Két férfi, egy nő és egy kislány lett a nano-állatkák áldozata. Carson tudta, hogy Michael lelkiismeret furdalást érez a kislány halála miatt, de egyikük sem tudta volna megmenteni őt.

Sétáltak a hatalmas fenyők alatt a hajnali fényben.

Vége lett a viharnak mielőtt felkelt a nap.

Egy helikopter érkezett, valószínűleg a Montana Állami rendőrség. Nem sokkal utána újabb helikoptert láttak, majd még egyet.

Az autópálya is megtelt járművekkel, elsőnek a média riporterei érkeztek.

Carson kimondhatatlanul hálás volt amiért életben maradtak, de az örömét beárnyékolta annak a sok embernek a halála, akiken nem tudtak segíteni.

Kézenfogva sétáltak Michael-lel. Nem beszéltek, megértették egymást szavak nélkül is.

Amikor két vastag törzsű fenyő között mentek át, egy fénysugár vetődött eléjük és megjelent Deucalion.

- Örökre vége. – mondta az óriás.

- Úgy gondoltuk korábban is… - emlékeztette őt Michael.

- Most nincs semmi kétségem hogy tényleg vége. Úgy érzem, elvégeztem a feladatom és az utam végére értem.

- És most? - kérdezte Carson.

- Csak azért jöttem hogy megnyugtassalak titeket, véget ért a Frankenstein történet. Soha többé nem kapcsolódik vele össze az életetek. Legyetek boldogok és éljetek békességben.

Most pedig… mennem kell.

Michel a kezét nyújtotta, de az óriás megrázta a fejét.

- Nem búcsúzni jöttem, mi soha nem válunk el örökre.

Felhő úszott a nap elé.

- Viszontlátásra! – mondta az óriás és elfordult tőlük. Carson és Michael arra számítottak, hogy a tőle megszokott módon eltűnik. De lassan lépdelt a fák alatt, de ahelyett hogy halványult volna az alakja, inkább egyre fényesebb lett. Amikor elért egy fénysugárig, összeolvadt azzal és eltűnt.

Hatvanötödik fejezet

Deucalion a Szent Bertalan apátságba szállított gyerekeket Victor elpusztítása után rögtön hazavitte. Kilenc nappal később kinn álltak Salvatore testvérrel az udvaron a hideg októberi estében. Az eget nézték, ahol most egy csillag sem ragyogott. Elkezdett szakadni a hó.

December elején öt esküvőt tartottak egyszerre. Eredetileg külön szertatásokat akartak, de a városban történt 3298 halálesetre tekintettel – már nem tudni kinek a javaslatára- de úgy gondolták, a csoportos esküvő motiváló hatással lesz a városra.

A házasulandók különböző hitűek voltak, de a lelkészek összeültek és megállapodtak a közös rítus menetében.

A templom teljesen megtelt, de több mint kétezren gyűltek össze a templom előtti téren. Ők kihelyezett hangszórókon keresztül hallgatták a szertartást és osztoztak az öt pár örömében.

Sully túl öreg volt a menyasszonyához, ezt a tényt senki nem is vitatta, de ennek senki nem adott hangot.

Ugyanúgy nem vitatta azt sem senki, hogy mind az öt menyasszony gyönyörű.

Sully-nak a szertartás az a része tetszett a legjobban, amikor Rusty Billingham elénekelte a Corrina-nak írt dalát, az „Én”-t.

A hősök egyike, Mr. Lyss volt. Sokan fizetni akartak neki azért, hogy elmesélje a történteket, de ő azt mondta Nummy nagy büszkeségére, hogy nem fogad el pénzt ezért.

Eladták a nagymama kis házát. Nummy ügyvédje, aki a pénzét kezelte, gyanakodva nézett az öregre, pedig kiderült róla, hogy okleveles könyvvizsgáló, és vissza is akar térni a foglalkozásához. Ráadásul tisztán és rávaló ruhában már nem is emlékeztetett a valamikori Mr. Lyss-re. Nummy úgy gondolta, olyan mint Mr. Chips abban a régi filmben.

Először Mr. Lyss elvitte Nummy-t Kaliforniába, hogy lásson olyan helyet ahol pálmafák vannak és mindig meleg van. Egy kis motelben laktak, és minden remek volt. Azután Mr. Lyss vett egy lottószelvényt… mert amiről mindig beszélt, hogy ott van a tárcájában, az hazugság volt. Mr. Lyss azért már igyekezett kevesebbet hazudni. De most nem kellett, mert az új szelvényen tényleg nyert.

A KBOW-nál az óriás azt mondta Nummy-nak, hogy minden megváltozik körülötte ötven nap múlva. Valóban úgy lett. Mr. Lyss vett egy kis tengerre néző házat. Sok időt töltöttek együtt a teraszon jókat beszélgetve. Vett Nummy-nak egy igazi kutyát is-nem kitömöttet. Ez

ugyan nem beszélt amikor megnyomta a füle mögött, de sokkal szórakoztatóbb volt. Nagymama sírját kihantoltatták és újra temették őt a pálmafák alatt. Nummy minden héten el tudott menni meglátogatni őt.

Mikor újratemették a nagymamát, Mr. Lyss tett valamit, amit Nummy nem értett. Lenézett a koporsóra és ezt mondta:

- Asszonyom, én soha nem tudom Önnek eléggé megköszönni amit tett értem. Soha senki nem tett ennyit értem. Ami örömem van az életemben, azt Önnek köszönhetem.

Ennek semmi értelme nem volt, mert a nagymama meghalt azelőtt, mielőtt Mr. Lyss Rainbow Falls-ba jött volna. Soha nem találkoztak. De Mr. Lyss komolyan gondolhatta amit mondott, mert amikor beszélt, a szeme megtelt könnyel.

Ez egy rejtély volt.

-

Amikor beállítottak a riporterek, Jocko azt hitte, az élete megint menekülésből fog állni. Hogy jönnek a botokkal, a vödörrel, a bunkókkal. Hogy esernyővel fogják verni.

El sem tudta volna képzelni, hogy egy gyerek show csillaga lesz a TV-ben. A műsort Rainbow Falls legszebb részén forgatták, a szivárvány vízesésnél. Nem kellett neki elköltöznie a szeretett ki házukból, a stúdiót hozták oda.

Hollywood, juhé!

Na és a kalapok! …. Már több mint száz vicces kalapja volt. Egyik mulatságosabb mint a másik és mindegyiken ott csilingeltek a kis harangok.

Négyen éltek a házban: Erika, Addison és Chrissy királykisasszony, mintha mindig is így éltek volna.

De a legjobb barátja most a TV igazgatója, Sammy Chakrabarty volt. Kiderült róla, hogy egy TV zseni! Több száz szórakoztató ötlete volt.

Nehéz lett volna most Jocko-ról elhinni, hogy ő csak egy tumornak indult valamikor…hogy szennyvíz csatornában lakott.. hogy szappant evett.

Az élet furcsa, az élet csodálatos.

Következő év márciusában, miután lekapcsolta az éjjeli lámpát, Carson azt mondta Michael-nek:

- Szép álmokat drágám! Ja…és állapotos vagyok.

Felsóhajtott: „Pedig olyan hülyén nézek ki kismama ruhában!”

VÉGE